

Điền Tâm Yêu Đùa Giỡn

Contents

Điền Tâm Yêu Đùa Giỡn	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 1-3	7
4. Chương 2-1	9
5. Chương 2-2	12
6. Chương 2-3	14
7. Chương 3-1	15
8. Chương 3-2	17
9. Chương 3-3	20
10. Chương 4-1	22
11. Chương 4-2	25
12. Chương 4-3	28
13. Chương 5-1	30
14. Chương 5-2	33
15. Chương 5-3	35
16. Chương 6-1	38
17. Chương 6-2	40
18. Chương 6-3	42
19. Chương 7-1	44
20. Chương 7-2	47
21. Chương 7-3	50
22. Chương 8-1	51
23. Chương 8-2	54
24. Chương 8-3	57
25. Chương 9-1	59
26. Chương 9-2	61
27. Chương 9-3	64
28. Chương 10-1	66
29. Chương 10-2	69
30. Chương 10-3	72

Điền Tâm Yêu Đùa Giỡn

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, H, HE Thuộc : Quyển 2. Yêu em không dễ dàng hệ liệt Edit: Tuyết Liên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-tam-yeu-dua-gion>

1. Chương 1-1

“Đi xe Porsche màu xanh dương, mặc áo da bó sát đen bóng, dáng vẻ tuấn mỹ khiến người ta ghen ghét, khiến sắc nữ nước miếng chảy dòng dòng, phải dụ dăng che chở, a a.... đây chính là nam nhân mình muốn, chính hần!”

Tổng Mật Nhi thần kinh tẩu hỏa nhập la loạn hề hề hà hà nhìn bạn tốt mình, cặp mắt như đã bắn ra dòng điện cuồng si đến trăm vạn Vôn, giống như ngay trước mắt chính là người đàn ông hoàn mỹ nàng đã khắc họa trong đầu, đúng thế... đây mới là người đàn ông nàng muốn!

Lâm Hiểu Lê khóe miệng co giật, đang dùng ống hút hút vào nước ngọt trước mặt “Hô” một cái phun tại trên mặt Tổng Mật Nhi

“A, Mật Nhi này, hồi hần, cậu mau đem nước bọt hoa si lấy lại có được không, cậu cũng không phải là chưa viết qua loại hình nam chính đó, làm gì mà làm thế giống như thiếu hụt linh cảm, trông bộ thần kinh hề hề hà hà thế.”

“Hừ!” Tổng Mật Nhi ghét bỏ lau đi nước trên mặt vô cùng đau đớn vỗ bàn một cái nói:

“Mình chính là thiếu hụt linh cảm, thiếu hụt đó! Mình thật đã viết nhân vật nam chính ngồi xe hạng sang, đều là mặc âu phục là tri thức tinh anh, rồi lão đại mặc áo da đen bóng bó sát dáng ngoài tọc tặc, rồi mỹ nam tiểu thụ dáng ngoài tuấn mỹ yếu đuối khiến sắc nữ nước miếng chảy ra, còn có loại phong lưu bất cần đời, rồi người phúc hắc dụ dăng che chở chăm sóc phụ nữ.... Nhưng mình muốn chính là 1 nam nhân có tất cả những điều khiện này, 1 nam nhân hoàn mỹ!”

Tổng Mật Nhi lén lút lệ rơi.

Nàng – Tổng Mật Nhi là tác giả tiểu thuyết ngôn tình hạn chế lứa tuổi bút danh là “Điềm Tâm”, xuất đạo được ba năm trong giới tiểu thuyết cũng không nhiều mà không ít. Luôn có tác phẩm trong top 10 BXH truyện ngôn tình hay, có 1 nữ tác giả Điềm Tâm làm cho lòng người luôn khó khịn nhưng là bây giờ...

Nàng cư nhiên đối với nam chính dưới ngòi bút của mình sinh ra hoài nghi, nam chính nàng viết cư nhiên không có một người nào là hài lòng là nam nhân hoàn mỹ!

Lâm Hiểu Lê lắc đầu bày tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Vây truyện tiếp theo viết 1 nam chính hoàn mỹ như vậy là được rồi còn gì, có cái gì phải lẩn tẩn chứ?”

“Cậu.....” Tổng Mật Nhi vỗ mặt bà là kẻ không biết nhìn người

“Lâm Hiểu Lê à Lâm Hiểu Lê, uống công cậu là bạn tốt của mình, cậu thế nhưng không hiểu mình.... mình cực kì đau lòng, hoàn mỹ như vậy nói là có thể viết ra ngoài sao? Chắc, bên người chúng ta hoàn toàn không có người như vậy mình làm sao có thể viết sinh động được?”

Lâm Hiểu Lê mới mặc kệ Tống Mật Nhi cũng là bởi vì nàng chết nỗi là bạn thân của nàng, nàng mới biết cô bạn từ nhỏ trong đầu có bao nhiêu ảo tưởng kỳ kỳ quái quái không thực tế, kể từ khi học đại học Mật Nhi lén lén lút lút làm gì đó, rồi ngoài ý muốn trở thành tác giả tiểu thuyết ngôn tình, mỗi lần ra sách mới trước nàng đều là độc giả trung thành cho số lượng sách xuất bản có hạn này. Và nàng cũng trở thành kẻ chăm ngời cho linh cảm của bạn thân, nghe nàng rối rắm, theo nàng nghĩ tình tiết, nàng dâng hiến như thế nhưng mỗi lần lại chẳng được tán thưởng, còn bị phỉ nhổ, ôi đạo lý gì đây.

“VẬY CẬU RỒT CUỘC MUỐN THỂ NÀO... Trước kia viết những nam chính kia bên cạnh cũng không có mẫu, cậu vẫn viết được đó thôi.”

“Á, không... Lâm Hiểu Lê đồng chí, nghe cậu nói ra lời này chính mình cũng thật cảm giác không thể tin được, cậu cảm thấy những nam chính mình viết trước không có mẫu sao?” Tống Mật Nhi khí thế hung hăng vỗ bàn, làm mọi người trong tiệm bánh ngọt không ít người nhìn nàng.

“Hảo hảo hảo.” Lâm Hiểu Lê đối với lương tâm thật xin lỗi 1 tiếng, vì trấn an người khác

“Ừ, không phải, không phải, trước cậu ngồi xuống.”

Thật không biết nàng đời trước làm chuyện thương thiên hại lý gì mà gặp phải người kì quặc như Tống Mật Nhi, bình thường dịu dàng ngoan hiền giống như bé đáng yêu cả ngày cười hì hì đối với nàng nói gì nghe nấy, còn thỉnh thoảng lấy đồ tới hiểu kính nàng, hiện tại nàng coi như là biết những biểu cảm đều là đáng chết bởi người này vì đều chuẩn bị cho thời khắc không bình thường.

“Này không sai biệt lắm.” Tống Mật Nhi bĩu môi ngồi xuống, trong nháy mắt lại êm rồi, làm bộ đáng thương nói:

“Bạn thân, cậu nói mình phải làm thế nào, mình như thế nào mới có thể sinh động viết ra 1 nam chính hoàn mỹ như vậy?”

“Ách, cậu nghĩ xem cuộc sống của chúng ta xung quanh không thể có nam nhân như vậy nhưng không có nghĩa là ở chỗ khác không có, không bằng cậu mạo hiểm đi chỗ khác tìm....”

Lâm Hiểu Lê cẩn thận từng li từng tí nói lên đề nghị của mình, mặc dù là rất loạn nhưng là có thể phụ họa yêu thích của bạn thân mới có thể sống qua thôi.

Một hồi lâu, Tống Mật Nhi không nói gì, coi như Lâm Hiểu Lê cho là mình lại bị phỉ nhổ, thì Tống Mật Nhi chột lẩn nữa vỗ bàn.

Lần này, nét mặt của nàng không phải là khí thế hung hăng mà là ánh mắt nai con tròn to ngơ ngác, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì kích động mà nhuộm hồng, quyết tâm đã định nắm chặt quả đấm

“Bạn tốt, cậu nói đúng! Không vào hang hổ sao bắt được hổ con, dựa hết vào tưởng tượng sẽ vô ích, mình phải mạo hiểm tự tìm, vì sự nghiệp cao cả mà hiến thân!”

Lâm Hiểu Lê đang một hộp sữa tươi trong cổ họng thiếu chút bị sặc, nhìn bạn thân mình có quyết tâm như thế, đáy lòng dâng lên một dự cảm xấu, thì ra là không vào hang hổ sao bắt được hổ con có thể dùng như thế... Hơn nữa này... không cần phải hiến thân chứ? Ừ, nàng quyết định mặc kệ người nào thành kẻ xui xẻo, nàng đều sẽ cầu nguyện cho hần cả đời bình an.

2. Chương 1-2

“Xoạt”, tốc độ nhanh như chớp một chiếc xe Porsche dừng ở cửa hộp đêm nổi tiếng nhất Đài Bắc, đưa tới không ít ánh nhìn hấp dẫn chắc chắn ca ngợi, nếu như Porsche đi xuống chính là nam nhân ưu tú vậy thể giới này lại thật sự quá không công bằng... Ít nhất mấy người đàn ông chung quanh là nghĩ như vậy.

“Rắc” nữa một tiếng cửa bị đẩy ra, 1 dáng người cao mặc áo da đen bó sát bước ra ngoài xe, trong nháy mắt sự náo nhiệt trên đường phố lắng đọng, nghênh mắt nhìn, nhiều người lớn mặt huyết sắc.

Hắn trên mặt tuấn mỹ không tỳ vết có một đôi mắt đen khó nhìn thấu, có vẻ như ôn hòa lại vừa tựa như mỉa mai hoặc, có chút cương quyết băng băng, sống mũi hắn rất thẳng mang theo anh khí rồi ngược lại giống như là người hoàn mỹ với những đường cong mềm mại, mê người, môi mỏng tinh xảo nhếch lên như cười như không.

Nếu như không phải là áo da như ẩn như hiện để lộ ra dáng vẻ hoàn mỹ tỏ rõ hắn 100% là nam nhân cực khôu gọi, hắn tuyệt đối có tư cách được dùng câu dung nhan khuynh thành điên đảo chúng sinh.

Một người mặc đồng phục phục vụ tiến lên, cung kính đứng ở trước mặt của hắn, hắn chợt nhu hòa nở nụ cười đem chìa khóa xe giao cho phục vụ, sau đó nhẹ nhàng về phía phục vụ dặn dò những thứ gì đó, dứt lời hắn bước chân thon dài đi trong hộp đêm cao cấp kia.

Cho đến khi bóng dáng của hắn biến mất, mọi người mới từ sợ hãi than thở hồi hồn, rồi rít suy đoán thân phận của hắn.

Mà ở cây cột điện cách đó không xa Tống Mật Nhi chôn chân ở đấy mà nói thân phận của hắn hoàn toàn không quan trọng! Quan trọng là Porsche màu xanh dương, áo da đen bóng bó sát, dáng ngoài tuấn mỹ khiến sắc nữ nước miếng, có cơ bụng... Đây không phải là người đàn ông hoàn mỹ nàng muốn tìm sao? Toàn bộ đều phù hợp.

OMG! Tống Mật Nhi không khỏi nuốt nước miếng một cái, kích động thật không thể tin được, nàng ở nhiều loại địa phương cấm chân tốn gần một tháng đều không có tìm được nam chính hoàn mỹ, cứ như vậy khi nàng đang ở trong tuyệt vọng chuẩn bị buông tha thì hắn lập tức xuất hiện! Nam chính nàng muốn tìm sống sờ sờ xuất hiện thật là trời giúp nàng...

Con mắt nai lóe sáng, Tống Mật Nhi quyết định chính là hắn! Ha ha ha.

Âm thanh đình tai nhức óc, ánh đèn lóng lánh, những con người điên cuồng đang đưa tứ chi...

Đỗ Vịnh Duy nhếch môi, không nhìn mọi người quăng tới ánh mắt dò xét, hay quyến rũ xuyên qua đám người đi về phía quầy rượu, ở bên ghế của quầy bar ngồi xuống, gõ gõ mặt bàn hướng về phía người pha rượu trước mặt cười nói:

“Cho tôi 1 ly rượu, như mọi khi.”

Trong ánh đèn mờ nhìn không rõ dung mạo người pha chế, mà hắn hình như đã sớm chú ý là Đỗ Vịnh Duy đã đến, rất nhanh một ly rượu liền đưa tới trước mặt của hắn, thanh âm thật thấp nhưng nghe ra có vẻ cần răng nghiêng lợi

“Anh nhất định mỗi lần nhìn thấy tôi cũng đều cười giấu cợt rõ ràng như vậy ư?”

Nhấp ngụm rượu, Đỗ Vịnh Duy nụ cười không giảm, hướng về phía mỹ nữ cách đó không xa nâng chén ánh mắt mê hoặc.

“Có sao?”

Nếu như cái này gọi là không có, cái gì gọi là có?

Thu hồi ánh mắt cố làm vẻ cợt nhả, Đỗ Vịnh Duy nhìn về người pha rượu trước mặt đúng lúc ánh đèn quét vào mặt người pha rượu, là là một bộ mặt thật sự bình thản không có gì lạ, không hề đặc sắc, làm cho người ta xem qua lập tức quên mặt, hắn buột miệng cười, thở dài nói:

“Đây, cậu thật sự không thể trách tôi nhìn thấy cậu đã cảm thấy buồn cười nha, hảo hảo một bộ mặt làm cho người ta thêm thường cố tình mang mặt nạ dịch dung, còn phải làm cho người ta nhìn không chịu nổi cậu tại sao có thể giữ vững tinh thần chứ?”

Người pha rượu, Hắc Tôn lạnh nhạt thoáng nhìn Đỗ Vịnh Duy hình như thói quen bị hắn nhạo báng:

“Đó là chuyện của anh.”

Đỗ Vịnh Duy để ly rượu xuống, quyết định có chừng có mực, hạ thấp thanh âm hắn nghiêng người về phía trước

“Hôm nay thế nào lại là cậu ở đây?”

Thân là 1 trong tứ đại hộ vệ của “Ngân khuyết” Hắc Tồn hình như không nên xuất hiện ở hộp đêm nho nhỏ này, cho dù có chuyện phải báo cho hắn cũng không cần Hắc Tồn lộ mặt chứ? Chẳng lẽ...

“Dịch Thiên xảy ra chuyện gì?”

“Không, chủ nhân bình an vô sự.” Hắc Tồn hồ hững nói:

“Là chủ nhân biết anh thường cách một thời gian sẽ tới nơi này cùng người phụ trách gặp 1 lần xem một chút Ngân khuyết có cái gì cần, cho nên đặc phái tôi ở chỗ này chờ anh.”

“Cho nên?” Đỗ Vịnh Duy tròn mắt đen có chút lười biếng nghiêng mắt nhìn qua

“Cậu ta nên biết nên nói chuyện gì và không nên nói gì, về phần chuyện khác tôi sẽ không nhúng tay.”

Hắn là bác sĩ, có thể làm chỉ có thể cứu chữa người bị thương, chuyện đen tối hắn tuyệt không muốn chạm, hắn tin tưởng Dịch Thiên rất hiểu rõ điểm này, chỉ là này thật sự không thể trách hắn, người thân cận của Dịch Thiên tự ra mặt tìm hắn chẳng lẽ không kỳ quái sao?

“Chủ nhân biết, cho nên chuyện này tuyệt đối là anh phải tham dự.” Hắc Tồn đột nhiên nhỏ giọng ở bên tai Đỗ Vịnh Duy nói lên tin tức.

Một hồi lâu, Đỗ Vịnh Duy khôn ngoan mang theo kinh ngạc cau mày nhìn Hắc Tồn

“Dịch Thiên tìm được cô ấy?”

“Tôi chỉ là tới nhắc nhở theo lời chủ nhân nói.” Hắc Tồn đầu ra đầy lạnh nhạt tỏ rõ thân phận của mình không có tư cách lăm lăm.

Khó trách Dịch Thiên không ra mặt tìm hắn thì ra là tìm được “vật cưng” mất mà được lại kia, đây chính là đại tin tức nha, có nên nói cho biết Vịnh Tâm biết hay không nhỉ? Không được, Vịnh Tâm còn phải chăm sóc cái tiểu tử kia, không đếm xỉa tới đâu nhưng mà điều này cũng không phải là sự tình gì đáng vui mừng...

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ mau sớm thu xếp chuyện của mình rồi sẽ về nhà một chuyến, cậu nói với Dịch Thiên không nên quá lo lắng.”

“Vâng”

Đỗ Vịnh Duy uống một hơi hết rượu, có chút không vui mà nói:

“Xem ra tất cả gió êm sóng lặng, không có gì đặc biệt, vậy là tôi lại có thể thoải mái một thời gian.”

Đột nhiên, ánh mắt Hắc Tồn bén nhọn quét qua người cách đó không xa đang lén lút

“Có người theo dõi anh?”

“Vậy sao?” Cố làm vẻ lơ đãng theo ánh mắt Hắc Tồn nhìn lại, Đỗ Vịnh Duy chỉ khẽ vuốt cằm, một đôi mắt mê người mang theo cảnh giác như có như không nghiêng mắt nhìn qua người đang “Lén lén lút lút” kia.

Bật cười, hắn quay đầu trở lại bĩu môi

“Làm ơn, cậu có thể đừng quá cẩn thận suy nghĩ quá lên hay không, vậy mà cũng gọi là theo dõi?”

Này rõ ràng là mặt hoa si! Loại vẻ mặt này hắn tại trên mặt vô số cô gái thấy qua rồi, chỉ là.... hôm nay có vẻ đặc biệt một chút, là đặc biệt si! Từ ánh đèn mờ loáng thoáng, hắn hình như có thể nhìn đến cô ấy là 2 mắt lóe ra trăm vạn Volt giống như hắn là đồ ăn mỹ vị vậy.

Đỗ Vịnh Duy nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, nếu quả như thật có mỹ nữ đối với hắn có hứng thú thế này theo thói quen hắn trước kia là sẽ tiếp nhận, hắn cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, nhưng điều kiện tiên quyết là chủ động, không kháng cự, không phụ trách....

Nhìn nàng rõ ràng chính là không hợp với nơi này, xem ra ngây thơ không hiểu việc đời, mang theo ảo tưởng lãng mạn của thiếu nữ, thậm chí đáng người lại mảnh mai là 1 trong những loại hình hắn tuyệt sẽ không đụng, cũng là 1 trong loại hình phụ nữ mà hắn ghét.

Hắn thật sự không thích dài dòng dây dưa, bị dây dưa hoặc là bị quẩn lên yêu liền thế sao, giống như Vịnh Tâm cùng Thẩm Tư Kiều vậy sao đúng là bị thiên lôi đánh, cuộc sống tốt đẹp như vậy cần gì phiền não thế? (L: bạn có thể gặp Vịnh Tâm và Thẩm Tư Kiều trong câu chuyện Thiếu yêu không trả)

Hắc Tổn thu hồi ánh mắt bỗng nhiên giống như đã hiểu ra cái gì

“Đại khái thôi.”

Hắc Tổn luôn luôn cảnh giác, sẽ không đối với nhân vật khả nghi nhanh như vậy buông lỏng quan sát, hôm nay....

“Có chút kỳ quái nhé.” Đỗ Vịnh Duy trêu ghẹo nói:

“Cậu hôm nay không có truy ra.”

“Bởi vì hôm nay không cần phải tôi phải tìm, vì cô ấy đã tới...” Hắc Tổn thẳng tắp nhìn Đỗ Vịnh Duy không lộ vẻ gì, lại làm cho hắn thân thiết cảm nhận được một loại gọi là tâm tình hả hê.

Cái gì? Đỗ Vịnh Duy khê nguyên rửa một tiếng, ánh mắt bay tới cô gái cái đó không xa đang ra sức chen người tới, hắn mới không cho Hắc Tổn có cơ hội xem kịch vui, ai biết bên dưới mặt nạ kia là vẻ mặt như ý muốn thế nào.

Chân thon dài duỗi một cái đứng lên, Đỗ Vịnh Duy cọt nhả cho Hắc Tổn một cái hôn gió, nhỏ giọng nói:

“Để cậu thất vọng rồi!” Nói xong bóng dáng của hắn liền nhanh chóng lẩn trong đám người...

Hắn, hắn không thấy? Tổng Mật Nhi dụi mắt hoài nghi mình có phải hay không hoa mắt, nhưng người vốn là đang ở trên ghế lại không cánh mà bay.

Lúc nàng rút cuộc cảm thấy đau khổ đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu chỉ kém mấy bước sẽ tiếp xúc được với người đàn ông hoàn mỹ, mà hắn cứ nhiên không thấy?

Tổng Mật Nhi chợt một quyền nện ở trên quầy bar, khóc không ra nước mắt.

“Dựa vào! Mình chính là đợi một tháng mới tìm được hắn, tại sao có thể cứ như vậy không thấy!”

Trong bóng tối, Hắc Tổn nghe được lời Tổng Mật Nhi nói, dưới mặt nạ chợt nhếch môi, nhàn nhạt hỏi:

“Tiểu thư, cô biết anh ta?”

Hả? Tổng Mật Nhi vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Hắc Tổn, anh ta? Người nào.... A, nam chính hoàn mỹ sao? Tổng Mật Nhi chợt nhào tới quầy rượu

“Anh nói là người mới vừa ở đây, nam nhân mặt áo màu đen đó hả?”

“Ừ, anh ta mới vừa đi, cô tìm anh ta có chuyện gì sao?”

“Đúng vậy, đúng!” Tổng Mật Nhi cảm kích gật đầu như bầm tỏi, chấp tay trước ngực

“Làm ơn làm ơn, tôi thật sự có chuyện rất cần, nếu như anh biết anh ta đi chỗ nào thì nói cho tôi biết có được hay không? Tôi phải tìm bằng được hắn.” Khóc, nàng hi vọng có thể biết gì về hắn.

“Phải... Có chuyện gì?” Hắc Tổn cố làm vẻ lơ đãng hỏi.

“Bởi vì hắn là tôi.....” Thốt ra, Tổng Mật Nhi cứng rắn đem nửa câu sau nuốt xuống trong bụng, nàng cũng không thể cùng người khác nói nàng là tác giả viết tiểu thuyết giới hạn lứa tuổi, hắn là đối tượng nam chính hoàn mỹ của mình!

“Khụ khụ... Đúng là, có chuyện như vậy.”

Hắc Tổn thật sâu nhìn Tổng Mật Nhi một cái, nàng nói Đỗ Vịnh Duy là của nàng.... Hình như, rất có ý tứ

“Tiểu thư, anh ta đi tới tầng hầm để xe lấy xe cô nếu như muốn tìm có thể tới đó.”

“A a a... Ở chỗ nào?” Tổng Mật Nhi hưng phấn.

Chỉ cho Tống Mật Nhi một con đường, Hắc Tồn “Thuận tay” đem một ly chứa chất lỏng trong suốt đưa tới trước mắt nàng.

“Tiểu thư, uống 1 ly rồi lại đuổi theo nhìn dáng vẻ của cô giống như rất mệt chết.”

Tống Mật Nhi cảm động đến rơi nước mắt nhìn Hắc Tồn, hắn nhận ra mình khổ cực, uống một hớp hết ly kia, vị cay làm cho Tống Mật Nhi ho khan vài tiếng, vội vàng nói:

“Cám ơn, vậy tôi đi trước.”

Dễ sao... Nhìn bóng lưng Tống Mật Nhi, Hắc Tồn tiếc nuối lắm lắm, người kia hình như trôi qua quá nhanh nhả, hắn nên phải khó chịu, anh ta hi vọng hắn thất vọng, hắn đây sẽ phối hợp không phải sao?

3. Chương 1-3

Bãi đỗ xe an tĩnh, Đỗ Vịnh Duy đi tới trước xe Porsche đang khi cửa xe chuẩn bị mở, một tiếng hô phá vỡ sự yên tĩnh.

“Chờ một chút!”

Đang gọi hắn? Đỗ Vịnh Duy cau mày quay đầu, còn chưa kịp phản ứng liền bị một xung lượng đụng cho lui về sau một bước, cúi đầu ngạc nhiên nhìn người ôm lấy bắp đùi của mình, tay còn đặt ở ngay chính giữa nơi không nên chạm. “Vật thể không rõ” sắc mặt cực kỳ kỳ cục thật lâu hắn mới hỏi:

“Tiểu thư, cô còn tốt chứ?” Cách chào hỏi như vậy có vẻ quá kì quái đó?

Là ai đang nói chuyện? Tống Mật Nhi bị đụng có chút lảo đảo chu cái miệng nhỏ nhắn thân thể khẽ đứng lên.

Xa xa thấy người của nam chính hoàn mỹ nàng chỉ là ba chân bốn cẳng đuổi theo, đáng chết chân của mình bị trật, té chổng cả vó, ah... chỉ là giống như không đau, mở mắt ra đây là cái gì? Sờ sờ, ah, ah ah, ah ah ah? A.... Đây quần? đây quần của người nào đây?

Tống Mật Nhi quần bách ngổ ngang trong gió rồi, bỗng dưng ngẩng đầu đối mặt với mặt của Đỗ Vịnh Duy, Tống Mật Nhi trong nháy mắt đem suy nghĩ xấu hổ ném ra ngoài chín tầng mây, a, nàng bắt được mục tiêu của nàng! Thượng Đế, tối cứu vớt trái tim nhỏ của nàng 1 chút đi! Thì ra là nam chính trước kia nàng viết đều là phù vân, đây mới là trời sinh đã..., kích động làm cho nàng quên hết tất cả.

“Chào.....”

Là nàng! Đỗ Vịnh Duy nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Mật Nhi, tâm tình lại không thể tích tụ nữa rồi, vốn chính là vì tránh nàng mới chạy, nàng thể nào lại đuổi kịp hắn? Đáng chết...

Canh chừng tay nhỏ bé của nàng nơi đũng quần hắn lục lọi, khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ mau áp vào phái nam của hắn, hắn mang theo khuôn mặt tươi cười cắn răng nghiêng lợi nói:

“Tiểu thư, cô có thể đứng lên được không?”

Mặc dù hắn không phải kẻ lạnh nhạt, nữ nhân gì đều nuốt xuống được, chỉ là cái thiếu nữ tản ra hơi thở mê người này nếu như bị hắn trên đầu sẽ có phản ứng bình thường sao?

“A!” Tống Mật Nhi lúc này mới phát hiện ra tư thế của mình là “sáng ý” cỡ nào, vội vàng bò dậy đối mặt với Đỗ Vịnh Duy, hắn thật sự đẹp trai!!

Nàng cũng không muốn nói giải thích gì đó ư? Một bộ mặt mau chảy nước miếng nhìn hắn là có ý gì, hắn là đồ ăn ngon lắm chắc?

Vậy mà, đang khi Tống Mật Nhi muốn nói chút gì thì đột nhiên phát hiện trước mắt Đỗ Vịnh Duy sao đã thành 2 người, không 3 người đây... Thật choáng váng thật choáng váng... mỹ nam tại sao sáng ngời thế chứ?

“Anh, anh đừng cử động.” Tổng Mật Nhi đột nhiên kinh ngạc hướng về phía Đỗ Vịnh Duy chu mỏ ra lệnh:

“Anh cứ thế làm đầu tôi cũng muốn hôn mê.”

Nhìn nàng bắt đầu lung lay đứng không vững, hần tức giận nói:

“Ngượng ngùng, tiểu thư kẻ lung lay là cô, tôi không có cử động.”

Là nàng, cái gì là nàng? Tổng Mật Nhi như có một cổ khí nóng xông lên đầu óc bắt đầu ý thức không rõ, hồ đồ làm bầm lẫu bẫu:

“Không phải là tôi, không phải tôi, là anh....” Chợt nhào tới trên người hần, Tổng Mật Nhi là bộ dạng say rượu.

Martini? Mùi rượu ruen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi hần, nàng lúc nào uống Martini?

“Cô mới vừa uống gì hả?”

“Hả?” Tổng Mật Nhi hề hề mà cười cười, đầu lười nói:

“Uống..... Đúng vậy, uống, phục vụ đưa cho tôi.”

Đỗ Vịnh Duy đỉnh đầu có mấy vạch đen, xem ra thật là người khác cố ý an bài, không chỉ thế mà lại cho cô gái này uống Martini rượu mạnh nhưng có tác dụng chậm.

“Ha ha ha, là anh, là anh,... tôi muốn tìm chính là anh, anh để tôi tìm thật lâu! Anh là của tôi...là của tôi...”Nam chính hoàn mỹ... Tổng Mật Nhi mơ mơ màng màng cười hì hì chỉ biết là nàng không thể thả mỹ nam trước mắt đi, cơ hội ngàn năm có 1!

Hần biết nàng sao? Hần lúc nào lại biết nàng?

Muốn tránh Tổng Mật Nhi, Đỗ Vịnh Duy lại bị Tổng Mật Nhi say rượu giống như bạch tuộc thật chặt cuốn lấy, thế nào chưa từng có người nói cho hần biết phụ nữ khi say rượu cũng khó dây dưa như vậy, hơn nữa lại là 1 kẻ chẳng biết gì về rượu.

“Tiểu thư, cô đại khái nhận lầm người, tôi không biết cô.”

“Nhảm, tôi mới sẽ không nhận lầm người.” Tổng Mật Nhi hai gò má đã hồng, cặp mắt mê ly nhìn chăm chăm hần... con mồi của nàng.

“Anh chính là người đàn ông hoàn mỹ, tôi nhất định sẽ không bỏ qua anh được.” Tổng Mật Nhi nhiều lực đem Đỗ Vịnh Duy đặt ở trên cửa xe, nàng say rượu hoàn toàn đem bản tính che giấu với mọi người giờ phát huy cho được, cái lưỡi mềm mại liếm môi nhỏ anh đào có chút không nghi ngờ ý tốt nhìn Đỗ Vịnh Duy

“Anh liền ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ thôi.”

Nữ nhân này là điên đủ rồi, còn nói hần chuẩn bị đảm đương gì sao? Nàng thật cho là nàng có thể áp chế hần sao?

Đang khi Đỗ Vịnh Duy chuẩn bị phản kích, Tổng Mật Nhi bắt ngờ “Xoạt” một cái khéo khóa trước ngực hần trong nháy mắt để cho cơ bụng của hần triển lộ ở trước mắt nàng.

“Ok!” Tổng Mật Nhi say rượu vẫn không quên ý nguyện ban đầu của mình

“Quả nhiên như mình đã nghĩ, hoàn mỹ nha, đến đây...tôi phải kiểm tra chỗ khác.” Ngây ngốc mà cười cười, nàng cần phải xác định người đàn ông này có phải hay không là nam chính thích hợp nàng đang cần.

Thì ra nàng đã tại trong đầu đem ý nghĩ không đứng đắn với hần thực thi vô số lần? Đỗ Vịnh Duy hít sâu, quyết định cuối cùng cảnh cáo nàng lần thứ nhất

“Này, cô, mặc cô là thật say hay giả say, xin cô bỏ tay của mình ra khỏi thân thể tôi được không?”

Nhưng Tổng Mật Nhi lại kiểm tra vô cùng dững cảm, tay nhỏ bé không ngừng lục lọi lồng ngực hần, bụng, vì tác dụng của rượu còn làm cho nàng to gan hơn bình thường, cũng hoàn toàn biết mình đang làm cái gì... (L: này có tính là quấy rối tình dục ko nhỉ?)

Nàng lại gần ngực của hắn, hô hấp nóng rực lơ đãng quét qua nơi mẫn cảm trước ngực làm cho hắn bản năng bắt đầu nhô ra..... Một cổ dục vọng nguyên thủy từ bụng dâng lên, làm cho hắn mau không thể tự chủ.

Thật là đủ rồi! Chợt đỡ hông của Tống Mật Nhi, cúi đầu hắn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, một đôi mắt to mờ mịch vô tội rồi lại trêu đùa, đầu lưỡi nhỏ bên môi đỏ mọng thở khê, tất cả... tất cả đều rõ ràng là đang quyến rũ.

“Là cô ép tôi đấy, vô dã chủ động như thế, cũng không thể trách tôi.” Xem ra hắn cũng muốn không kiêng kị một lần.

(hết chương 1)

4. Chương 2-1

“Ừm.....” Trong bóng tối, một tiếng thở yếu cầu tê dại khó nhận thở ra, Tống Mật Nhi dựa vào tường sau lưng là một mảnh lạnh lẽo, trước người lại bị một thân thể nóng bừng dán sát vào, đồng thời kích thích làm cho nàng thần chí vốn là không tỉnh táo càng thêm mơ hồ, nàng không biết mình ở nơi nào, cũng không muốn biết nàng chỉ biết nàng cần được chạm vào, cần kích thích thể này.

Đỗ Vịnh Duy môi trơn mềm bắt đầu liếm láp cổ nàng, cho đến khi ngậm đến đỉnh mềm mại của nàng mang theo mùi hương ngọt ngào có chút mát không chế tham lam liếm, một tay kia nắm nhũ hoa bên kia không ngừng đè ép, vuốt vuốt, nghe thấy nàng phối hợp không che giấu phóng đảng yêu kiều càng làm cho hắn không cách nào kiềm chế.

Hắn thật cho là mình có lực khống chế coi như là tốt không ngờ người này có thể đem hắn chọc giận đến nước này!

Dọc theo đường đi chở nàng về, nàng giống như con bạch tuộc dán lấy hắn, hại hắn không có biện pháp lái xe, lại còn như nữ sắc lang đối với hắn lại găm lại cắn, sờ lại bắt, hắn coi như đối với nàng loại nữ nhân này không có hứng thú, nhưng hắn dầu gì cũng là người đàn ông!

Cho nên hiện tại tất cả... Thật không thể trách hắn, hơn nữa không thể trách hắn vừa đẩy cửa liền tiến hành hành động chỉ là không có nghĩ đến nhìn mặt nàng có vẻ thiếu nữ thanh thuần lại có một vóc người như thế, bộ ngực ngạo nhân 1 tay không nắm đầy cùng với eo nhỏ nhắn đối lập tuyệt đối là kích thích thú tính của nam nhân. Nếu nàng cần hắn như vậy hắn cũng liền “Cung kính không bằng tuân mệnh”.

“A.....” Tống Mật Nhi trong tiềm thức cảm nhận được xúc động chưa từng có từ lúc chào đời tới nay, nàng không có thể nghiệm qua khoái cảm kích thích tình nhu thế, đây là cái cảm giác gì...

Thân là tác giả ngôn tình hạn chế lứa tuổi Tống Mật Nhi luôn luôn chỉ có thể dựa vào tưởng tượng miêu tả những hình ảnh nóng bỏng này, lần đầu bị ôm cho dù nàng ý thức không rõ cũng hoàn toàn không có biện pháp kháng cự hấp dẫn như vậy.

Lưu luyến liếm hôn nhũ hoa mềm mại trước ngực nàng, hắn thỉnh thoảng nhẹ nhàng gặm cắn; thỉnh thoảng nặng nề hút đem Tống Mật Nhi cơ hồ hành hạ mau thất thanh thét chói tai, nàng vô thức ôm đỉnh ngực kéo hắn gần mình, nàng cảm thấy thật thoải mái, loại cảm giác tê dại này giống như độc dược, thúc giục nàng mau nghiệm.

Đỗ Vịnh Duy cuồng loạn ở trước ngực nàng chế tạo một luồng sóng kích thích, một tay thon dài lạnh lẽo chậm rãi đưa vào trong quần lót của Tống Mật Nhi, đầu ngón tay phủ lên dò xét cánh hoa mềm mại của nàng, cũng kịp chạm đến ái dịch ngọt ngào, ái dịch chảy ra cơ hồ mau thấm ướt một tay hắn.

“A.... Ừ....” Tống Mật Nhi khẽ run lên, thở gấp liên tiếp, 2 chân trắng nõn trơn mềm theo bản năng khẽ kẹp lại, ngăn trở dị vật xâm lấn nhưng cũng kẹp chặt tay hắn.

“Em rất ẩm ướt, rất nhạy cảm.” Đỗ Vịnh Duy ngẩng đầu hôn lên môi của nàng, mị hoặc cười yếu ớt, môi của nàng cùng hắn tưởng tượng một dạng mang theo hương vị trái cây mát mẻ, ngọt ngào mùi vị của hạnh phúc mùi vị làm cho lòng của hắn không tự chủ luân hãm, chỉ là... đại khái đây không phải hiện tượng tốt....

Ý thức không rõ Tống Mật Nhi lại hình như có thể cảm nhận được ý tứ trong lời của hắn, ngửa đầu thở gấp, ái dịch càng thêm chảy ra.

Khi ngón tay hắn bắt đầu xoa bóp hoa hạc nhạy cảm của Tống Mật Nhi thì một hồi khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng đánh thẳng đến não bộ của nàng, làm cho nàng không nhận được nâng lên thân thể, theo hắn vỗ về chơi đùa, trong miệng không ngừng bật ra ngâm nga mất hồn.

“Ừ.... Không cần...”

Hắn không nhìn nàng muốn cự tuyệt lại ra vẻ kháng nghị mời chào, không ngừng kích thích hoa huyết nhạy cảm của nàng, mà nàng mới nếm thử tư vị tình dục cũng cho hắn phản ứng thành thực nhất, ái dịch cuộn cuộn không dứt không ngừng chảy ra.

“A....” Cảm giác sướng khoái tràn đầy trong ngực Tống Mật Nhi, nàng theo bản năng giãy dụa, không ngừng ưỡn eo thân thể dần tới trong cơ thể tăng cao lửa tình trập trập thổ dốc mang theo quyền rũ, ngực phải đang bị liếm láp lơ đãng cùng hắn ma sát lướt qua khiến Đỗ Vịnh Duy cũng không tự giác bị trêu đùa một tiếng.

Đỗ Vịnh Duy ngồi xổm xuống, đột nhiên đem lấy bả vai của nàng chống lên, ngay sau đó nhanh chóng vùi vào hoa huyết tràn đầy ái dịch, lưỡi linh động bắt đầu không ngừng trêu chọc liếm láp.

“A! Trời ơi....” Trong cơ thể vọt lên một trận hồi hộp cùng khoái cảm xa lạ, trong tiềm thức xấu hổ cùng sướng khoái đồng thời dâng lên Tống Mật Nhi không tự chủ vòng eo một cái hình như càng thêm kích lệ hắn hành động.

“Ông trời cũng không thể nào cứu được cô rồi.” Mị hoặc nhếch môi, hắn trong mắt đã toàn là lửa dục vọng, bị nàng khơi lên nàng phải phụ trách tới cùng, há mồm ngậm cánh hoa nhỏ của nàng, đầu lưỡi thuận thể cuốn vào trong hoa huyết.

“Không cần....” Tống Mật Nhi ột như bị đột nhiên xông lên khoái cảm xanh bạo, cũng không lực tránh thoát chỉ có để mặc cho lưỡi của hắn chui vào trong cơ thể nàng, mật dịch chảy ào ào, không nhận được chút khúc khe, nhanh như vậy làm cho nàng bắt đầu có chút sợ.

“Thân thể của cô so với cái miệng nhỏ nhắn thành thực hơn nhiều!” Tà ác cười, hắn đem cái miệng nàng giơ cao, đầu lưỡi không ngừng lật khuấy hoa hạc của nàng, mà hoa châu cũng bởi vì đè ép mà thối ra nhiều dịch trong suốt hơn, đầu lưỡi hắn động tác lật khuấy càng lúc càng nhanh, bụng dưới nàng truyền tới cảm giác tê dại càng ngày càng cuồng cơ hồ mau đem nàng ép thở không nổi.

“A....” Tống Mật Nhi tiếng ngâm nga càng lúc càng lớn như muốn nổi điên.

“Thật không cần sao?” Đỗ Vịnh Duy biết rõ còn hỏi cười nhẹ nói, không ngừng dùng miệng trêu chọc tiểu nhụy hoa đã trở nên cứng rắn, cùng sử dụng hàm răng cắn tiểu hạc nhạy cảm cho đến khi Tống Mật Nhi đã không chịu nổi dẫn dụ lần nữa phát ra tiếng khúc khe.

“Không cần...” Nàng cả người bắt đầu không ngừng run rẩy nhưng eo lại không tự chủ ngẩng lên cao, làm cho hắn đến gần nàng hơn.

“Không nên như vậy....” Đang khi nàng thở gấp liên tiếp kháng nghị thì một hồi khoái cảm mãnh liệt hơn nhanh chóng xông lên toàn thân, tê dại sướng khoái làm cho nàng đạt tới cao trào.

“A....” Tống Mật Nhi ngửa đầu cái miệng nhỏ nhắn kêu khe một tiếng, không chịu nổi sự cuồng mãnh như thể thân thể hư mềm chậm rãi trượt xuống.

Đỗ Vịnh Duy đứng lên đỡ eo nhỏ của nàng, nhìn ánh mắt nàng sương mù không mở ra được, chặc chặc mị hoặc cười tà dán cái miệng nhỏ nhắn của nàng khe hôn, hấp dẫn mà nói:

“Cô đã thỏa mãn muốn nghỉ ngơi là không thể được...”

Chợt hắn nâng lên cái mông của nàng làm cho nàng lấy một loại tư thế ngồi trực tiếp lên hắn, hắn đem 2 chân vô lực hư mềm của nàng vòng chắc eo mình, bỗng chốc trượt vào trong cơ thể nàng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai không chút do dự xâm lấn hoa huyết chặt kít của nàng.

“A.... Đau....” Cơ hồ bị xé rách thành linh đau đớn khiến thân thể vốn là qua cao triều hư mềm Tống Mật Nhi lập tức tỉnh lại, nàng chợt vòng chắc cổ của hắn, giữ chặt vai hắn, môi cắn chặt không biết làm sao.

“Xử nữ?” Đỗ Vịnh Duy vô cùng kinh ngạc nhìn tới trước mặt nước mắt rơi nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Mật Nhi tái nhợt, mặc dù bề ngoài của nàng xem ra đơn thuần ngây thơ nhưng sự thật chứng minh nàng đối với hắn hành động hào phóng cơ nào cho nên hắn mới quyết định để mặc cho mình, hơn nữa đối với hắn đụng vào nàng cho phản ứng nhạy cảm cũng không giống hành động của 1 xử nữ... nhưng...

Đáng chết! Nàng chính là 1 tiểu xử nữ, nàng lại một lần nữa xúc phạm 1 trong những nguyên tắc hắn không thể nhất định rồi! Chỉ sợ sẽ diễn 1 tiết mục phải phụ trách? Đáng chết....

Thế nhưng khi Tống Mật Nhi từ đau đớn từ từ qua, nàng ngây ngốc ôm Đỗ Vịnh Duy, hình như muốn kháng cự lửa nóng trong cơ thể, vừa hình như bị sự tồn tại của nó nâng lên một luồng khoái cảm, nàng không biết mình muốn cái gì chỉ có thể chậm rãi di động một chút thân thể muốn tìm 1 vị trí thoải mái.

“Đáng chết!” Đỗ Vịnh Duy hồi hồn bị động tác của nàng hoàn toàn chọc giận, hắn đầu quẩn đến nàng là xử nữ, hắn đã làm rồi hơn nữa còn đang bộc phát nếu như cứ như vậy kết thúc đều là tổn hại trạng thái không lợi cho mình. Hắn muốn nàng, thân thể của hắn nói cho hắn biết mình nổi điên và muốn nữ nhân này.

Chợt động thân, hắn đem to lớn 1 loại tư thế hung hăng xuyên vào u huyết ấm áp của nàng, bắt đầu cắn răng không ngừng ra vào, khoái cảm trí mạng như thế cho hắn không cách nào suy tư chuyện sau này nữa.

“A.....” Loại đau đớn rồi lại tê dại này bắt đầu bao phủ lấy Tống Mật Nhi, sự khó chịu khi bị xâm nhập đã ngập đầy thỏa mãn.

Hắn ôm eo nhỏ của nàng cuồng phong chiếm đoạt, lấy tư thế bá đạo chiếm lĩnh nàng, tiết tấu càng lúc càng nhanh đâm vào rút ra động tác như thế làm cho hắn mỗi lần xâm nhập cơ hồ đã đến chỗ sâu nhất, để cho nàng dục tiên dục tử.

“A....” Tiếng rên rỉ của Tống Mật Nhi càng ngày càng gấp, tóc dài theo động tác hắn cuồng mãnh trên không trung phiêu động, loáng thoáng tản mát hương tóc mê hồn kích thích giác quan của hắn.

Một lần rồi 1 lần mãnh liệt hơn nữa trêu chọc để cho nàng ném đến cảm giác khoái nhạc, làm cho nàng ở bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ...

Mà Đỗ Vịnh Duy đột nhiên kéo ra thân thể Tống Mật Nhi không để cho nàng tự giác phát ra một tiếng bất mãn, hắn nhìn về mặt đáng yêu của nàng không tự giác khẽ cười một cái, tiếp theo thân thể mất khống chế mềm mại vòng vo lấy phương hướng đồ tường rất nhanh liền từ sau lưng hung hăng xuyên qua nàng.

Tống Mật Nhi hỗn loạn, hư mềm tựa tường chỉ biết thân thể mình bắt đầu vô ý thức bãi công, khát vọng người phía sau lấp đầy hơn nữa.

Hắn một tay vịn hông của nàng, một tay đè cái mông của nàng, ý đồ để cho bọn họ giao hợp càng thêm chặt chẽ.

“Ừ... Ừm....” Nàng hai mắt mê loạn trầm luân khi hắn mang tới sự vui thích.

Hắn bên trán mồ hôi cũng bắt đầu nhỏ xuống bởi vì trong cơ thể nàng chặt khít bao vây làm cho hắn không ngừng muốn lấy hết nàng, để cho nàng đi theo hắn hăm vào dục vọng trầm luân...

Từ từ tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt, đảo hướng sâu vào tử cung, nàng cắn môi vui vẻ chịu đựng hắn rừng rực tiến công, ngón tay cơ hồ ở trên tường kéo lê.

Tiếng rên cuồng dã đâm lãng Tống Mật Nhi hoàn toàn đắm chìm ở trong khoái cảm, không biết nên khóc hay là nên kêu, cảm thụ khổ sở cùng vui vẻ xâm nhập toàn thân nàng để cho nàng không cách nào thổ lộ chỉ có thể cắn chặt đôi môi, nhắm mắt lại chịu đựng kích tình đáng sợ trong cơ thể.

Cảm thấy trong nàng mạnh lực cơ rút nhanh, hắn biết mình cũng nhanh đến đạt cực hạn bắt đầu toàn lực ứng phó ra vào cửa huyết của nàng.

Lần lượt trong giao hợp hỗn tạp thờ dốc vui thích, vách tường nàng thật chặt giữ hân, làm hân không chịu nổi mà đem dục vọng của mình theo eo đưa đến sâu trong cơ thể, một hồi mau hơn khoái cảm mất hân theo hân gằm nhẹ, hân trong nháy mắt rút ra phái nam trong cơ thể nàng đem hoàn toàn trắng đục vẩy vào trên lưng của nàng...

5. Chương 2-2

Um một tiếng Tống Mật Nhi từ từ tỉnh lại, nàng cảm giác mình nằm ở trên một mảnh đệm mềm mại, lại... Đúng vậy, chỗ mình nằm rất thoải mái nhưng tại sao đầu nàng đau, bả vai đau, tay đau, toàn thân cũng đau! Kỳ quái... chỗ tư mật cũng đau muốn chết?

Tống Mật Nhi mở mắt, ôm chần khó khăn ngồi dậy, một đôi mắt nhanh như chớp kiểm tra mình, á...nàng không có bị người đánh, trên người cũng không có bất kỳ vết thương nào, làm sao sẽ đau đến muốn chết như vậy đây?

Từ từ ngẩng đầu lên, Tống Mật Nhi cảm giác có chỗ nào không đúng, nhưng... lại không biết không đúng ở nơi nào, ngây ngốc ngăm nhìn bốn phía. Đây là một gian phòng vô cùng đơn giản, xem ra thậm chí có hơi hướng phòng khách, liền ga giường cũng thuần sắc trắng...

Cho nên nơi này không phải là nhà của nàng! Tống Mật Nhi trợn to hai mắt rốt cuộc phát hiện chỗ nào không đúng, nơi này là 1 địa phương xa lạ... Hơn nữa, hơn nữa... nàng không mảnh vải che thân?

Ôi mẹ nó, quá kinh bạo rồi? Tống Mật Nhi gò má vận vẹo không thể vận vẹo hơn nữa, một cổ khí lưu ở trong cổ họng như muốn phụt ra...

“Nếu như tôi là cô, tôi sẽ lựa chọn không thét chói tai.” Một giọng nói nghe qua là biết không quá thoải ở trong góc vang lên, Tống Mật Nhi bị sợ đem tiếng kêu luồng cuống sợ hãi cứng rần nuốt về trong bụng, vẻ mặt đưa đám

“Người nào... là ai đang nói chuyện.”

Đỗ Vịnh Duy nhẹ nhàng chuyển ghế xoay một cái nhàn nhã xuất hiện trước mặt Tống Mật Nhi, một đôi mắt đen như mực chạm đến Tống Mật Nhi đang lộ ra da thịt trắng nõn không rõ ràng rút lui tầm mắt hân biết nơi đó xúc cảm tốt thể nào, nhưng là bây giờ không phải lúc hồi tưởng....

Hân coi như là người nói bận tâm đến nàng lần đầu không thoải mái, thay nàng dọn dẹp, để cho nàng nghỉ ngơi nhưng này cũng không đại biểu hân có lòng trắc ẩn, hiện tại cũng chính là lúc phải giải quyết vấn đề.

“Mỹ nam, là anh!” Tống Mật Nhi chứng kiến tới hân trong nháy mắt đem toàn bộ tất cả mọi chuyện ném ra sau, cặp mắt mạo hiểm núp chặt cái chần, thật thần kỳ nàng tối hôm qua không có đánh mất hân! Quá may mắn, tối hôm qua... A? Nhưng là tối hôm qua xảy ra chuyện gì, thể nào trí nhớ của nàng chỉ dừng lại ở.... đáy quần hân....

Tống Mật Nhi hưng phấn dần dần thu hồi có chút quần bách

“Chào....”

Đỗ Vịnh Duy cau mày nhìn chằm chằm vào Tống Mật Nhi, bắt đầu nghiêm túc hoài nghi nữ nhân này không phải người bình thường, nàng làm sao có thể dưới tình huống này còn có tâm tình hưng phấn nhìn hân? Nhìn đến hân là chào hỏi, trừ phi...

“Cô có phải hay không không nhớ rõ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

“A.... Đã xảy ra chuyện gì?” Tống Mật Nhi ngờ ngác hỏi, nàng là không có tâm tình gì suy tính những thứ kia, mỹ nam sống sờ sờ đang ở trước mắt còn có cái gì so với cái này quan trọng hơn, bản thảo sẽ viết ra được, ha ha. (L: quả nữ chính thật ko bt)

Lần đầu tiên, Đỗ Vịnh Duy không thấy cô gái yêu cầu bởi vì tình một đêm mà phụ trách, hoặc là yêu cầu hẳn làm người tình mà vui vẻ, hẳn thật không thích tất cả sự vật không theo tưởng tượng trong đầu hẳn, vì vậy hẳn ý xấu nhếch môi nói thẳng:

“Chúng ta lên giường.”

Lên giường? Tổng Mật Nhi con mắt to chớp chớp, có chút ngu đần suy tư cái từ này... lên giường? Chính là việc làm mà dưới ngòi bút nàng viết đối với nam chính và nữ chính? Cho nên hẳn cũng làm? với ai... Chúng ta? Mỹ nam nói chúng ta, ý là nàng cùng hẳn làm? Nhưng...

Nhìn Tổng Mật Nhi nét mặt có một chút xiu biến hóa, hẳn rốt cuộc vui mừng cười lên, xem ra nàng rốt cuộc hiểu rõ tính chất nghiêm trọng của chuyện này rồi, tiếp theo hẳn cư nhiên rất vui vẻ nghe thấy Tổng Mật Nhi thê lương thét chói tai, quả nhiên nàng là phụ nữ cho nên luôn giống nhau.

“Chúng ta làm? Ý của anh là tôi với anh lên giường? Nhưng tại sao tôi cái gì đều không nhớ rồi, nếu như mà tôi với anh đã làm vậy tôi phải biết những quá trình kia, nhớ những cảm giác kia. Này này mỹ nam, mặc dù tôi như vậy với anh nhưng anh như vậy là không đúng, anh tại sao không có ở lúc tôi tỉnh táo làm tiếp? Ai ai, đáng tiếc, thật đáng tiếc...”

Nhìn Tổng Mật Nhi lắc tay dậm chân hẳn nụ cười hả hê cứng ở bên môi, hàm răng hơi run rẩy, đáng tiếc? Nữ nhân này là rất đáng tiếc không nhớ rõ quá trình, những quá trình cùng cảm giác kia đối với nàng quan trọng như vậy sao, so với hẳn còn quan trọng hơn, so với trình tiết nàng quan trọng hơn?

“Đủ rồi! Những thứ kia đều không quan trọng...”

“Quan trọng, vô cùng quan trọng, cực kì quan trọng!” Tổng Mật Nhi ai oán bắt đầu cắn gặm giường, mặc dù nàng tác giả tiểu thuyết ngôn tình hạn chế lứa tuổi nhưng nàng còn không có cùng người nào đã làm cái chuyện tình đó, nếu như nàng biết bài viết nhất định sẽ càng thêm đặc sắc mới đúng.

Đỗ Vịnh Duy hít thở sâu một hơi, bắt đầu tìm về lý trí nữ nhân này trong đầu chưa một đồng kỳ bà đậu kì quái, hẳn không thể cũng biến thái theo, mặc kệ mục đích của nàng là cái gì hẳn đều lừa dối

“Được rồi, cho nên... trở về vấn đề chính, cô muốn bao nhiêu tiền?”

Con mắt to khổ sở đáng thương nước mắt ràn rụa, nhìn hẳn hút chóp mũi:

“Tiền? Tiền gì?”

“Chúng ta lên giường, cô là đầu tiên, cô muốn bao nhiêu tiền?” Hẳn không phải là không biết với 1 cô gái mất đêm đầu tiên là một việc tàn nhẫn thế nào nhưng là hẳn phải đánh nhanh thắng nhanh, không thể lưu lại buồn phiền, đại ca hẳn là ví dụ đủ rồi, nữ nhân trên thế giới này là rất phiền toái nhất, hẳn không nên đụng.

Tổng Mật Nhi nhìn Đỗ Vịnh Duy, mắt to đột nhiên liền ngơ ngác giật mình, mà chỉ là cái nhìn này cư nhiên khiến hẳn ở bên trong lòng hết sức không thoải mái giống như mình là người xấu ác độc.

Khéo léo hút hút nước mũi, Tổng Mật Nhi đem thân thể mình bao tốt, mặc dù nàng không nhớ rõ đây tất cả là chuyện xảy ra rồi đi quỹ đạo thế nào, nàng cũng không phải là không quan tâm trình tiết của mình, nếu như nàng là 1 nữ nhân tùy tiện sẽ không phải 23 tuổi còn giữ lần đầu tiên, chính là bởi vì phát hiện đối tượng là hẳn, là hoàn mỹ nam nhân nàng nhận định mới có thể chỉ là tiếc hận không nhớ rõ quá trình.

Lần đầu tiên đối với nàng mà nói thật không phải là quan trọng đến mức nào đó, nhưng cũng không đại biểu nàng bán đêm đầu của mình, giọng điệu của hẳn tựa như đang nói nàng là 1 kỹ nữ rẻ tiền!

Thuận tay kéo lên quần áo, Tổng Mật Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn chăm chú nhìn hẳn.

“Tiền, anh cảm thấy đêm đầu của tôi đáng nhiều, là bao nhiêu tiền?”

Đỗ Vịnh Duy hình như có chút phiền não, đây tất cả cùng suy nghĩ của hẳn kém quá xa

“Chỉ cần cô ra giá.”

Tổng Mật Nhi bỗng chốc đứng lên, khinh thường hừ một tiếng

“Thiệt thòi tôi còn tưởng rằng anh nhất định là người đàn ông hoàn mỹ trong tưởng tượng của tôi... xem ra tôi sai lầm rồi, anh không phải là kẻ giống như bề ngoài mà là động vật máu lạnh không có tình cảm, đêm đầu đáng bao tiền sao? Đối với người có tình cảm, hiểu được quý trọng người mà nói là vô giá, nhưng mà đối với anh.. nó không đáng giá một đồng, cảm ơn anh thay tôi phá trinh, nói thật tôi sớm cũng không muốn cái màng kia rồi, thật phiền phức, vừa lúc sau này vẫn còn có thể tìm nam nhân tốt hơn khi đó cũng không sợ đau đớn.” Nói xong Tống Mật Nhi cầm quần áo đi ra khỏi cửa phòng.

Ai, nói không thất vọng, trong lòng không khó chịu là giả, nàng thật cảm thấy hắn là nam nhân tốt, là một nam nhân hoàn mỹ nhưng tại sao là như vậy chứ? Thật làm cho nàng thất bại.

Sau hồi lâu tất cả trở về an tĩnh, người đó tựa như đã rời đi, hắn mới hung tợn nắm chặt tay đập một cái ghế, cái gì gọi cái kia nàng đã sớm không cần, cảm ơn hắn thay nàng phá trinh thì ra nàng là cố ý lợi dụng hắn rồi cảm ơn khi đã xong?

Nghĩ tới thái độ cùng vẻ mặt kại của nàng, trong lòng hắn liền không khỏi cực kỳ buồn bực, so với vẻ mặt ngu hề hề hắn hình như càng ghét nàng nhìn hắn với một vẻ khinh thường!

Tại sao nghe được nàng nói còn có thể tìm nam nhân tốt hơn thì hắn sẽ cảm thấy bực mình, có lẽ... là hắn nói thật quá mức nên sinh ra một tia áy náy sao?

Nhưng hắn tại sao áy náy chứ, rõ ràng là nàng chủ động, hắn cũng chỉ là muốn xử lý phía quan hệ của bọn họ thôi, hắn đứng dậy hất ra suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, nàng không cần hắn phụ trách là tốt, bắt đầu từ hôm nay bọn họ ai đi đường nấy.

6. Chương 2-3

Đêm khuya, đứng ở nơi hẻo lánh quan sát đám người Tống Mật Nhi co ro thân thể, cảm thấy có chút lạnh.

Nhưng nàng tựa như có lẽ đã không thể giống như trước hào hứng bùng bùng rồi, đáng chết đều là bị cái nam nhân trong ngoài bất đồng làm ảnh hưởng hại nàng liên tiếp một tuần lễ cũng không có động lực, càng nghĩ càng khó chịu, nàng đầu đêm bao nhiêu tiền? Thế nào hắn sẽ hỏi ra lời này? Nhưng hắn là người nàng cho là người đàn ông hoàn mỹ, thật quá thất vọng, quá thất vọng, thất vọng đến rồi rắm!

Có nên hay không cứ như vậy buông tha? Có lẽ Hiểu Lê nói rất đúng, rất nhiều chuyện đều ảo tưởng thì rất tốt đẹp, làm sao có thể thật sự có cái loại nam chính đó chứ.

Cho nên, nàng không phải cũng không có cái tư cách gì trách hắn. Ai kêu nàng là chủ động dán lên, từ từ nhớ lại hình như chính mình là uống một đồ uống phục vụ cho đưa nàng mới thần trí mơ hồ, nàng cũng không biết thì ra là rượu, hơn nữa trước khi say rượu còn là quần lấy hắn, được rồi được rồi... Tống Mật Nhi nhàm chán ném ra hòn đá trên đất chuyện đã qua cũng không cần nhớ, chỉ là có chút đáng tiếc... không nhớ rõ quá trình!

Nàng trời sinh tính lạnh quan trọng lúc nhất thời lại nhốn nháo, vóc người của hắn thật rất đáng khen cư nhiên không nhớ rõ quá trình cùng hắn làm, thật là xấu số!

“Tiểu thư, một mình em đứng ở nơi này làm gì? Cần giúp một tay không?” Chợt trên đầu vai có 1 cánh tay khác đặt lên, Tống Mật Nhi bị sợ kinh ngạc ngẩn đầu, mắt nai đụng vào 1 nam nhân rất anh tuấn, nụ cười tràn đầy. Trong nháy mắt, Tống Mật Nhi liền bị cảm động, trên thế giới còn lại nam nhân tốt như vậy a, sẽ bởi vì một tiểu nữ sinh bên đường mà quan tâm, nàng đứng lên đối với hắn nhắc lên khuôn mặt tươi cười.

“Ha ha, không có, tôi chỉ là nhàm chán thôi.”

“Thì ra là như vậy. Xin chào, anh tên là Hàn Phi nếu như em quá nhàm chán, có muốn hay không cùng anh vào uống một chén?” Hàn Phi thân sĩ chỉ chỉ hộp đêm cách đó không xa.

A! Trai đẹp chủ động hẹn, Tống Mật Nhi mắt sáng rực lên, được rồi trước mắt cái nam nhân tên Hàn Phi này không có Porsche, không có mặc áo da, độ đẹp trai cũng xa xa không kịp cái xú nam nhân cực phẩm

kia, chỉ là sự dịu dàng so với xú nam nhân kia tốt hơn nhiều, nàng đổi mục tiêu này cũng không tồi, ha ha ha.

“Xin chào, tôi tên là Tống Mật Nhi, dù sao tôi cũng là một người, đi thôi.”

Tìm được mục tiêu mới, lần này sẽ không sai đi? Bắt đầu từ bây giờ nàng mới không cần nhớ tới cái xú nam nhân đó... Hắn...

Nhưng không có ai nói với Tống Mật Nhi khi bạn không cần nói thầm một người, thì càng nói thầm hẳn lại càng sẽ xuất hiện tại bên cạnh của bạn, đang khi Hàn Phỉ dịu dàng cùng Tống Mật Nhi cười cười nói nói chuẩn bị đi vào hộp đêm thời điểm tại cửa bọn họ đúng lúc đụng phải Đỗ Vịnh Duy xuống xe.

Cau mày nhìn thấy Tống Mật Nhi cùng Hàn Phỉ, Đỗ Vịnh Duy có một loại dự cảm xấu, nàng... Làm sao sẽ cùng hắn ở chung một chỗ, chẳng lẽ nàng không biết...

Chỉ là theo bản năng hẳn liền chột ngăn đường Hàn Phỉ cùng Tống Mật Nhi nhếch môi cười yếu ớt

“Hàn thiếu.”

Hàn Phỉ hiển nhiên là không nghĩ tới lại đột nhiên gặp thần long thấy đầu không thấy đuôi Đỗ Vịnh Duy, vẻ mặt biến đổi lập tức khôi phục

“Thật là trùng hợp, ngọn gió nào đem Đỗ thiếu thổi qua rồi?”

Tống Mật Nhi nét mặt rõ ràng tức giận, đầu nàng chuyển sang bên kia không nhìn hắn, cự tuyệt thừa nhận mình nhìn đến hắn mới nháy mắt trái tim đã đập bịch bịch nàng mới không phải bởi vì hắn mới tiếp tục chôn chân ở hộp đêm, ừ, không phải.

Đỗ Vịnh Duy chuyển sang Tống Mật Nhi, cau mày nói:

“Tôi có mấy câu muốn nói với cô.”

“Xin lỗi, tôi không nói gì phải nói với anh.” Tống Mật Nhi chu môi hừ một tiếng, lôi kéo Hàn Phỉ

“Chúng ta đi thôi.”

“Cô...” Đỗ Vịnh Duy đứng tại chỗ nhìn Tống Mật Nhi quật cường lôi kéo Hàn Phỉ cũng không quay đầu đi mất, mà Hàn Phỉ chột quay đầu lại, vẻ mặt dịu dàng thoáng chốc rút đi thay vào một bộ cười gian, hình như đang ám chỉ hắn, đây là mục tiêu của hắn tối nay, không cần nhiều chuyện.

Đỗ Vịnh Duy phiền não xoay người, mấy bước đi vào Porsche của mình, đáng chết hẳn là trúng tà, bởi vì câu nói sau cùng kia của nàng, không giải thích được lần nữa chạy tới nơi này, không ngờ nàng thật nói được là làm được không đem thân thể của mình là quan trọng nhưng nàng không biết nàng tìm tới nam nhân kia đến tột cùng là người nào không? So với hắn tốt hơn, tốt cái con mẹ hắn!

Đỗ Vịnh Duy, mày lại xen vào việc của người khác rồi, người ta mới không cần mày trông nom, mày là uống lộn thuốc hay tẩu hỏa nhập ma? Nghĩ tới đây hắn hung hăng đóng cửa xe, đạp cần ga “Xoạt” chạy như bay rời đi...

7. Chương 3-1

Edit: Tuyệt Liên

Trong nơi này âm thanh thật ồn ào, Tống Mật Nhi không phải lần đầu tiên tới nhưng lại như cũ có chút không quen hoàn cảnh này, lần trước đuổi theo.... Ừ, bước chân theo người kia quá hưng phấn quên cảm giác khó chịu, lần này cảm giác khó chịu có chút tăng thêm.

Hàn Phỉ sẵn sóc vỗ vỗ vai Tống Mật Nhi, cười ở bên tai nàng nói:

“Chúng ta đi góc kín bên kia đi, tương đối an tĩnh.”

“Tốt.” Tống Mật Nhi gật đầu, xem một chút nàng lần này ánh mắt nhất định sẽ không sai rồi, nam nhân nhiều dịu dàng, còn chăm li đến cảm giác của nàng, nàng phải từ từ thu thập loại cảm giác này mới có thể vận dụng vào trong tiểu thuyết, ha ha.

Cùng Hàn Phỉ ở trong góc ngồi vào chỗ của mình, rất nhanh phục vụ hỏi bọn họ muốn uống gì, Tống Mật Nhi chợt nhớ lại lần trước uống rượu say thần trí mơ hồ, vì vậy vội vàng hướng phục vụ lắc tay

“Tôi không uống rượu, cảm ơn.”

Cùng cái xú nam nhân đó xảy ra quan hệ hoàn toàn là ngoài ý muốn, nàng chỉ là muốn thu thập tài liệu, không muốn bán mình.

“Như vậy cho Tống tiểu thư nước cam là được.” Nói xong, Hàn Phỉ che Tống Mật Nhi đối với phục vụ nháy mắt ra dấu, phục vụ tiếp thu được tin tức gật đầu một cái rồi đi.

“Tống tiểu thư là lần đầu tiên tới chỗ sao?” Hàn Phỉ dịu dàng hỏi thăm.

“Không phải... nhưng là tới cũng rất ít.” Tống Mật Nhi cười mị mị mà nói đối với Hàn Phỉ lễ phép có ấn tượng rất tốt

“Cái đó...”

Nhưng kỳ quái, nàng có thể to gan hướng người kia hỏi ra vấn đề mà đối với Hàn Phỉ lại muốn nói lại thôi, giống như muốn hỏi ra ba vòng của anh bao nhiêu này rất khó chịu.

“Cái gì?”

“À, không có gì.” Tống Mật Nhi đem lời nuốt trở lại bụng, ừ, còn chờ quen thuộc một chút hỏi, đừng dọa đến người ta.

“À...” Trong bóng tối Hàn Phỉ nhìn Tống Mật Nhi ánh mắt càng phát ra thâm trầm xảo trá, a, hẳn chính là thích loại hình này, thanh xuân mê người, tốt nhất còn là loại không có đầu óc gì sẽ không khó giải quyết, xem ra con mồi tối nay... đã là vật trong túi.

Rất nhanh, phục vụ đem hai ly nước cam tới, một ly đưa cho Tống Mật Nhi, một ly cho Hàn Phỉ, Tống Mật Nhi ngạc nhiên nói:

“Anh cũng uống nước cam?”

“Ha ha, phối hợp với Tống tiểu thư, thật ra thì tôi cũng không thích uống rượu lắm.”

“À.” Thật tốt, lại phát hiện một ưu điểm rồi.

Tống Mật Nhi ở bên ngoài ngồi chồm hổm quá lâu có chút khát nước, nhanh chóng uống một ly nước xuống bụng, nhìn thẳng vào mắt hẳn cười cười, nàng không khỏi có chút xấu hổ, hồi lâu Tống Mật Nhi hình như hơi nóng, nàng giật nhẹ cổ áo lo lắng hỏi:

“Hàn tiên sinh, anh có hay không cảm thấy chỗ này nóng quá.”

“Nóng? Sẽ không...em làm sao vậy?” Hàn Phỉ nhỏ giọng hỏi.

“À, không có việc gì, chỉ là hơi nóng.” Thế nhưng cổ nhiệt từ từ lên khiến Tống Mật Nhi cảm thấy có cái gì không đúng, đó không phải là nóng bình thường, hơn nữa toàn thân nóng ran làm cho nàng hận không được cởi hết đồ, dần dần nàng cũng bắt đầu có chút hoa mắt, có cái gì không đúng... thật không đúng.

Tống Mật Nhi chợt đứng dậy, vội vàng nói: “Hàn tiên sinh, tôi có chút không thoải mái, tôi muốn về nhà trước.”

“Cần gì gấp gáp như vậy?” Hàn Phỉ cũng đứng dậy, một cái đỡ nàng hư mềm, vẻ dịu dàng bắt đầu từ từ rút đi, từng tia dâm đãng cười tà xuất hiện tại khóe môi hẳn

“Em không thoải mái không nên chạy loạn, anh dẫn em đi nghỉ ngơi.”

“Không cần, cảm ơn, tôi có thể về nhà.” Tống Mật Nhi mơ hồ có chút lo lắng, khó chịu cần môi đỏ khước từ Hàn Phỉ, cũng không biết thế nào cũng đẩy không ra, hoàn toàn không có lực chỉ có thể mặc cho Hàn

Phỉ từng bước một dẫn nàng ra khỏi hộp đêm, rất nhanh nàng liền ý thức mơ hồ phát hiện mình ở tại một khách sạn.

Kinh sợ mở to mắt, nàng hung hăng cắn chính mình ép mình tỉnh táo, bên giường Hàn Phỉ đứng ở bên nói lỏng cà vạt, Tổng Mật Nhi kinh hãi.

“Hàn tiên sinh, anh muốn làm gì?”

“Làm gì? Em không phải không biết?” Hàn Phỉ vẻ dửng dưng sẵn sốc vào lúc này hoàn toàn biến mất không thấy, bốn bề vắng lặng hẳn không cần giả bộ

“Ha ha, xem em ở bên ngoài hộp đêm chỉ là muốn tìm kim chủ thôi, đúng không? Anh chỉ là thành toản cho em mà thôi, trùng hợp em là loại hình anh thích, chỉ cần em đi theo anh, làm tình nhân của anh, em muốn cái gì anh liền cho cái đó.”

Tổng Mật Nhi bị dọa hồng chổng lên thân muốn chạy trốn, lại bị Hàn Phỉ ném vào trên giường

“Muốn chạy? Chỉ sợ em không có cái hơi sức này.”

“Anh, anh cho tôi uống cái gì?” Thì ra là nàng có cái gì không đúng không phải tình cờ là bấy của hẳn, Tổng Mật Nhi từ đầu đến chân mắng mình một lần quả thật chính là ngu ngốc chuyển thế, nhìn Hàn Phỉ từng bước đến gần Tổng Mật Nhi cất lực mắng to:

“Khốn kiếp, anh là kẻ nguy quân tử, không nên đụng vào tôi, anh dám đụng tôi sẽ liều mạng với anh.”

“Tối nha, anh rất phụ nữ khi bị thích kích thích, nếu như cá chết thì sẽ không vui rồi.”

Tổng Mật Nhi cũng không chống đỡ nổi thân thể nữa, nàng không biết mình uống cái gì nhưng nhất định là thức uống sẽ hại nàng lâm vào vận kiếp bất phục, nàng không thể ngắt đi, nàng nhất định có thể chống lại sự nóng ran này.

Nhìn Tổng Mật Nhi liều mình chống trả tái nhợt, Hàn Phỉ chợt nhào tới thân thể mềm mại của nàng

“Tiểu mỹ nhân, không cần từ chối, anh cho em dùng chính là xuân dược, rất nhanh được hiệu sẽ từ từ bộc phát anh bảo đảm để cho em dục tiên dục tử, ha ha ha.”

“Biến, rút đi cho tôi!”

Đối với hắn da thịt tiếp xúc Tổng Mật Nhi sinh ra cảm giác buồn nôn, trong chớp nhoáng này trong đầu nàng xuất hiện... chỉ có bộ dáng của hắn, nhưng nàng lại còn không biết tên của hắn, nàng chỉ biết, muốn hắn cứu nàng, hu hu.... Nàng thật là sợ, nàng cũng không cần chơi nữa.

Hàn Phỉ một cái xé ra vải vóc trên ngực Tổng Mật Nhi, khiến Tổng Mật Nhi mất khống chế sợ hãi kêu:

“Không cần!” Giờ khắc này Tổng Mật Nhi thật cho là mình chơi với lửa có ngày chết cháy rồi...

8. Chương 3-2

Edit: Tuyết Liên

Một tiếng dừng xe gấp chói tai thét ở cửa hộp đêm vang lên, Đỗ Vịnh Duy cơ hồ là cực kỳ tức giận mở cửa xe chạy vào hộp đêm.

Đúng vậy, hắn là đi... đi thật, quyết định về nhà an ổn ngủ nhưng không tự chủ chính là tay lái liền mất khống chế, hắn biết nàng không phải nữ nhân như vậy, hắn là người đàn ông đầu tiên của nàng, nàng cần bản cũng không hiểu hộp đêm hiểm ác cùng phức tạp thế nào, hơn nữa... Hắn biết cái tên kia Hàn Phỉ kia, là công tử phong lưu nổi danh không chịu trách nhiệm, thích thiết kế gái đẹp vào cuộc mê thậm chí bị mọi người gọi đùa là “Hải Hoa Tặc”, nhưng bởi vì có tiền có thế rất nhiều nữ nhân bị hại cũng không dám lên tiếng.

Hắn cũng biết cố tình cùng nàng giận dỗi không để ý tới nàng, hắn tại sao phải cùng một kẻ cái gì cũng không hiểu trong đầu đều là bã đậu giận dỗi? Hắn không phải thiện tâm đại phát nhưng không đến nỗi là một người thấy chết mà không cứu.

Vọt vào hộp đêm, rất nhanh níu lấy một phục vụ, Đỗ Vịnh Duy mắt đen như mực giống như thô bạo lạnh lùng hỏi:

“Hàn Phỉ mang theo cô gái kia đi nơi nào?”

Phục vụ người nhát gan co rúm lại, hình như không biết làm sao

“Cái này....”

“Nói!” Đỗ Vịnh Duy rống giận, có chút mất trí.

“Cậu biết nơi này là nơi nào không, biết tôi là ai không? Còn muốn giữ cái mạng của mình hay không?”

Phục vụ dĩ nhiên biết ở “Ngân khuyết” người nào lại không biết Đỗ Vịnh Duy, vì vậy phục vụ vội vàng đem chuyện nói ra.

Đỗ Vịnh Duy bỏ qua phục vụ, mặt lộ ra bản tính tàn độc nhỏ giọng nói:

“Cậu tốt nhất nhớ nơi này là địa bàn của Ngân khuyết, không phải hộp đêm thực, nếu để cho tôi biết rõ mấy người phối hợp với những mảnh khoe của những người đó thì hãy nghĩ cái chết nào sáng khoái đi là vừa!” Nói xong, hắn như gió rời khỏi.

“Không cần, van cầu anh, đừng...”

Tổng Mật Nhi vô lực mơ hồ khóc khẽ, tiếng váy bị xé nứt làm cho Tổng Mật Nhi lọt vào cực độ khủng hoảng, nàng khước từ Hàn Phỉ ghé tẩm đung vào nhưng lại không thể không bởi vì trong cơ thể xuân được quấy phá mà ngứa ngáy khó nhịn, nàng không phải thật sẽ cứ như vậy bị cưỡng bạo? Nhắm mắt lại, lệ uất ức từ khóe mắt trượt xuống, đang khi nàng buông tha tất cả hy vọng đồng thời...

“Phanh!” Tiếng đập cửa vang lên, Hàn Phỉ bị giật mình lập tức lăn xuống thân thể Tổng Mật Nhi, đứng lên thấy Đỗ Vịnh Duy một thân giận dữ lạnh lùng xông tới, Hàn Phỉ tức miệng mắng to:

“Đỗ Vịnh Duy, tự đâm đầu vào chỗ chết hả, dám hư chuyện của tao...”

Là hắn sao? Là hắn... Tổng Mật Nhi gian nan mở mắt ra, không lực lần nữa nhắm lại, khép chặt khóe môi cũng bắt đầu khẽ buông lỏng.

Bỗng chốc một đạo ánh sáng màu bạc thoáng qua khiến Hàn Phỉ theo bản năng giơ tay lên che, một giây kế tiếp hắn cảm thấy trên cổ lạnh lẽo, hắn cúi đầu đột nhiên nhìn thấy trên cổ mình là 1 con dao phẫu thuật sắc bén, mà Đỗ Vịnh Duy không biết từ lúc nào đã đến gần mình. (L: ài, ta nói, trai đẹp cũng cần mang theo dao phòng thân thì phải, hơn nữa mỹ nam bác sĩ dùng dao phẫu thuật cứu mỹ nhân cảnh này có vẻ rất ok)

Đỗ Vịnh Duy giận quá hóa cười, tay thon cầm dao giải phẫu, nhẹ nói:

“Rất cuộc là ai tìm chết? Nói cho tao biết, mày muốn chết nhanh hay là chết chậm một chút, muốn nhanh tao cắt động mạch chủ của mày, muốn chậm có thể để máu một giọt lại một giọt chảy ra đến khô kiệt rồi chết, không tệ chứ? Lựa chọn đi.”

“Tôi.....” Hàn Phỉ bị sợ đến mặt tái nhợt

“Có gì hảo hảo nói, Đỗ thiếu... cái đó...”

Đỗ Vịnh Duy lướt qua Hàn Phỉ, thấy nàng một thân quần áo bị xé nứt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt sợ hãi nói không cần, lại hình như lại khó nhịn giây dựa, cực kỳ khó chịu.

“Đã làm cái gì với cô ấy?” Con dao phẫu thuật của Đỗ Vịnh Duy sâu vào trong thịt một phần, trên cổ Hàn Phỉ xuất hiện một vết máu.

“Không cần tôi không muốn... không cần!” Hàn Phỉ run rẩy cầu xin tha thứ:

“Cô ấy chỉ là ăn xuân được, được hiệu đang phát tác.”

“Thuốc giải!” Dao phẫu thuật của Đỗ Vịnh Duy bỗng dừng nửa sâu vào một phần, Hàn Phỉ bị sợ đến chợt té quỵ xuống đất, bị sợ đến tè ra quần.

“Đỗ Thiều! Anh không phải không biết loại này nào có thuốc giải, chỉ cần lên giường là có thể tốt, không phải vậy.. không phải vậy...”

“Súc sinh, cú! Không cần để cho tao nhìn thấy mày, nếu không mày nhất định mất mạng.” Một cước đá văng Hàn Phỉ nhìn hấn cầm lên quần áo chạy đi, Đỗ Vịnh Duy nhanh chóng lau đi dao giải phẫu thu hồi, đi tới bên giường đỡ dậy Tống Mật Nhi

“Này, cô, cô còn tốt đó chứ?”

Tống Mật Nhi trong cơ thể được lực đã bộc phát, cũng hoàn toàn không tỉnh táo, dựa vào hấn, nàng hình như biết là hấn tới, hấn tới cứu nàng... Giống như tiểu Miêu khóc thút thút rúc vào trong ngực hấn, Tống Mật Nhi run lấy lấy

“Cứu tôi, cứu tôi...”

“Không sao, đừng sợ.” Đỗ Vịnh Duy tâm tình lúc này ngôn ngữ khó nói ra, tựa như... là thở dài, tâm tình mất mà được lại, nàng không có việc gì là tốt, rõ là... ngu ngốc!

“Cứu tôi, cứu tôi...” Nói xong, tay nhỏ bé của Tống Mật Nhi không tự chủ chậm rãi đưa vào bên trong áo hấn, nàng không biết mình đang làm gì, nàng rất nóng, vô cùng nóng, cần giải tỏa tiềm thức nàng biết nàng an toàn, có thể cần rồi.

“Có!” Nhìn trên mặt trên thân nàng nổi lên đỏ ửng, hấn vội vàng ngăn trở nàng không an phận

“Đáng chết, cùng tôi về nhà.”

“A, lạnh quá!” Đứng ở trong phòng tắm, hấn mở ra vòi hoa sen nước lạnh trực tiếp tới khiến lạnh lẽo từ bên trên đổ xuống để cho nàng hình như trong nháy mắt tỉnh táo lại, khoan tay toàn thân ướt đầm run rẩy không ngừng.

Tắt vòi hoa sen, hấn cau mày vuốt tóc ướt của nàng, không tự chủ dịu dàng hỏi:

“Khá hơn chút nào không?”

Tống Mật Nhi một đôi mắt to lúc này mờ mịch sáng bóng, mang theo đỏ rực, kinh ngạc không rõ ràng nhìn hấn, tiếp theo chợt dán lên hấn, thật chặt quần lấy hấn giấy dựa

“Nóng.. tôi nóng quá...”

Muốn chết! Đỗ Vịnh Duy cảm nhận được nhiệt độ của nàng cực nóng truyền đến, trên da lạnh lẽo rất nhanh tiêu tán nàng bị hạ thuốc, căn bản cũng không phải là một chút nước lạnh là có thể giải quyết vấn đề.

“Tôi muốn, tôi muốn...” Tống Mật Nhi bắt đầu bắt lực khóc khế, ôm hấn không buông tay, nàng không biết muốn cái gì nhưng là bản năng nói cho nàng biết người trước mắt có thể giúp nàng, ngực của nàng cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, liền chỗ mắc cỡ hình như cũng không chịu nổi không chế nóng bỏng, nàng một chút xíu dùng chỗ kín cọ sát vào bắp đùi của hấn.

Đỗ Vịnh Duy cắn chặt răng, hấn lại lần nữa cùng dục vọng bản thân đọ sức, hấn biết rõ thân thể nàng mất hồn thể nào, nàng mỗi một lần cầu hoan cũng làm cho hấn đau khổ cực kỳ, hấn là nên nhịn không thể nữa cùng nàng có qua lại, nhưng cũng chỉ có hấn có thể giúp nàng, hấn căn bản không có lựa chọn.

Tống Mật Nhi không an phận mà đối với hấn đông sờ tây sờ, bắt đầu vội vàng xé rách áo của hấn, chỉ đồ thừa là áo sơ mi của hấn chất lượng quá tốt, nàng hình như thế nào cũng không có cách nào dán lên da thịt hấn chỉ có thể giống như tiểu Miêu khóc.

“Đừng nóng vội.” Đỗ Vịnh Duy có chút bật cười, hấn biết nàng khó chịu nhưng khi nhìn đến nàng tính trẻ con như thế lại không nhịn được ý xấu trên mặt nàng

“Từ từ.”

Nàng lại bị hắn chậm rãi động tác mà chọc giận, không thể làm gì khác hơn là lung tung bắt đầu xé rách y phục của mình, nàng rất nóng, nàng đã mau không chịu nổi.

9. Chương 3-3

Edit: Tuyết Liên

“Cái cô gái này.” Đỗ Vịnh Duy cười khê, mở ra vôi hoa sen để nước ấm, để giữa sau đêm dài đằng đẳng sẽ làm bọn họ song song cảm bệnh.

Nước ấm áp dần dần trên thân thể nàng thuận dòng mà xuống, hắn bị môi đỏ mọng cùng mị thái của nàng đầu độc, làm cho hắn từ trước đến giờ luôn nắm chắc tự chủ lần nữa bởi vì nàng tắt cả gậy lia.

Hắn chợt ôm eo nhỏ nhắn của nàng, thấp nhiệt mãnh liệt tự cổ từ từ trượt xuống...

“A...” Nàng thoải mái than nhẹ, hình như rốt cuộc tìm được khát vọng đã lâu bị thiếu.

Hắn đụng chạm nước nóng đi theo cùng nhau làm nàng nóng bỏng, nàng vẻ mặt mê loạn, khi hắn an ủi mà khiêu tình không nhận được nhẹ giọng thở dài, hai tay nhỏ bé không an phận là vuốt ve hông gầy của hắn, cơ bụng cùng phần lưng.

Đỗ Vịnh Duy ngồi xổm xuống, theo nước nóng ngâm nhũ hoa đã sớm đứng thẳng của nàng, một tay xoa 1 bên ngực khác, nhẹ nhàng thở dài hắn không thể không thừa nhận, hắn cần bản không quên được xúc cảm từ nàng, bắt đầu từ lần đầu tiên muốn nàng, hắn hình như liền như ma rồi chỉ cần nàng gần sát hắn và hắn sẽ mất khống chế.

Trong miệng nàng phát ra tiếng rên rỉ giống như chỉ có mượn loại an ủi này, nàng mới có thể làm giảm nhiệt, mới có thể cảm thấy thoải mái.

Nhìn nàng bị được lực khống chế đáng vẻ kiều mỹ, hắn không nhận được ác ý đưa ra một con ngón tay dài để cho nàng dùng miệng ngâm, ngón tay dài ở trong miệng nàng chậm rãi khuấy động, cũng làm cho nơi nào đó của hắn bắt đầu khác thường, nàng nhắm lại hai mắt ngâm tay hắn mơ hồ giống như là ngâm kẹo...

“Ừm...” Nghe nàng phát ra tiếng kêu rên, hắn mới chậm rãi rút ra ngón tay, tay trái hắn đem hai tay nàng giờ qua đỉnh đầu, tay phải theo nước nóng phát qua toàn thân của nàng an ủi, đầu lưỡi lần nữa đi tới nơi đầy đặn trên nàng bởi vì hồ hấp dẫn đập mà trước ngực phập phồng.

“Muốn tôi, muốn tôi...” Bất mãn uốn éo người, nàng giống như khẩn cầu, khi hắn hôn, muốn hắn vuốt ve, trong cơ thể hiện lên một cổ tình dục hình như càng thêm trống trải khó nhận.

“Đừng nóng vội.” Đỗ Vịnh Duy chỉ trượt hướng nơi tư mật của nàng, ngón tay lấy kỹ xảo cho nàng kích thích, khiến ái dịch thấm ướt nàng, cùng nước nóng cùng nhau vuốt vuốt.

Được hiệu trong cơ thể thúc giục khoái cảm của nàng như sóng biển, cuốn tới liên tiếp, nàng phát ra tiếng gọi yếu mà hư mềm, rất thoải mái, nàng thật rất thoải mái.

Đang dần dần hình thành sương mù, hắn nháy mắt xông vào giữa hai chân của nàng, để càng thêm trực tiếp chạm đến nơi tư mật của nàng, ngón tay dài nhẹ nhàng câu hoa vãi làm cho nàng khó nhận trong cơ thể lửa dục mau bốc cháy.

“Cho tôi...” Tổng Mật Nhi không ngừng giãy dụa vòng eo mảnh khảnh, ánh mắt tràn đầy dục vọng vô thức nhìn chăm chăm vào hắn, thân thiết muốn mời nàng đã không được, trong cơ thể nàng giống như là có ngàn vạn con kiến cắn nuốt, mau cắn nàng.

Hắn chưa còn đủ, nàng vội vàng lục lợi đến dục vọng của hắn, bắt đầu khuấy động.

“Cô...” Đối với nàng vội vàng hắn thiếu chút nữa mất khống chế, khẽ nguyên rửa một tiếng, hắn chợt nâng cao eo nhỏ của nàng đem dục vọng đã sớm nóng rực đâm vào trong cơ thể nàng.

“A...” Rốt cuộc đến khát vọng cuối rồi, Tổng Mật Nhi hét lên một tiếng, trong nháy mắt đạt tới cao triều không dứt, ái dịch của nàng suông sã cọ nóng rực của hắn mang đến một luồng sóng khoái cảm trí mạng.

Đỗ Vịnh Duy sẽ không bởi vì nàng thỏa mãn cứ như vậy định đoạt, hắn nhắc cao hông của nàng bắt đầu dùng sức rút ra đâm vào để cho lửa dục nàng dần dần dừng lại lần nữa khởi hành, trong cơ thể được hiệu hình như không có tiêu tán lần nữa tràn ngập giác quan nàng, khoái cảm tựa như dòng điện lên tới tứ chi của nàng để cho nàng theo bản năng phối hợp động tác của hắn.

Nàng tiếng vui vẻ yêu kiều hình như vẫn chỉ là kéo ra mở màn khá dài..

Không biết đã trải qua bao nhiêu lần mất hồn Tổng Mật Nhi đã vô lực đến muốn bất tỉnh, nàng hai tay chống bôn rửa tay, móng trắng nhếch lên, một cái chân bị nhắc lên cứ như vậy mặc cho nam nhân phía sau ở trong cơ thể nàng ra vào, một lần lại một lần xuyên qua nàng.

Nàng đã chia tay với mộng cảnh không rõ, thực tế xuyên thấu qua sương mù, nàng từ trong mê loạn qua gương nhìn đến bộ dáng của hắn, khi hắn thẳng lưng, gia tốc kéo ra đưa vào thì nàng không chế không được yêu kiều, ngẩng đầu lên một bộ khác thường... vẻ dâm lãng đáng sợ.

Hắn đang trong cơ thể nàng đụng càng mạnh mẽ liệt, nàng kêu càng lớn tiếng, hắn tiếp theo thăm dò càng sâu nàng khoái cảm lại càng thêm mãnh liệt, vốn là do nàng bị được hiệu đốt lửa dục hành vi của hắn lại mất không chế, hắn cuồng mãnh luật động khiến miệng huyết vốn là co rút nhanh khếch trương hoàn toàn dung nạp hắn, chỉ cần hắn di động liền có thể nghe được tiếng nước chảy mập mờ kèm theo.

Hắn thỏa mãn cúi người, đôi tay vòng qua bộ ngực của nàng nắm hai luồng đầy đặn ở bên tai nàng hô hấp

“Nói cho tôi biết, tôi là ai?” Tổng Mật Nhi ý thức mê loạn lắc đầu, nàng biết hắn là ai... Nhưng nàng cho tới bây giờ cũng không biết tên của hắn...

Đỗ Vịnh Duy bắt mãn lần nữa trừng phạt dùng sức một cái, đưa tới nàng một hồi vô lực yêu kiều

“Cô không biết tôi là ai?”

“A. ...” Tổng Mật Nhi nóng đỏ hai gò má, không lực chống đỡ, đứt quãng cái lại:

“Tên... tôi không biết.”

“Đỗ Vịnh Duy là tên của tôi, gọi tôi là Vịnh Duy...”

Nhận lấy sau lưng kích thích cuồng loạn Tổng Mật Nhi mau bất tỉnh, Đỗ Vịnh Duy... tên của hắn... Vịnh Duy...

“Vịnh Duy”

“Ngoan.” Đỗ Vịnh Duy rất hài lòng cắn vành tai của nàng

“Tên của cô.”

“Mật Nhi, Tổng Mật Nhi.”

Đỗ Vịnh Duy cười yếu ớt, tên rất thích hợp với nàng, hoàn toàn là một cục cưng bé nhỏ, miệng ngon ngọt ngào, hắn hình như hoàn toàn lọt vào khoái cảm thân thể của nàng mang tới, có lẽ...bọn họ có thể giữ vững quan hệ như vậy, hắn không thể rời bỏ thân thể của nàng, nàng hình như trời sinh chính là thích hợp với hắn.

Phóng túng ở trong cơ thể nàng dong ruỗi chạy nước rút, khiến dục vọng ở bên trong không ngừng chạy nước rút, rốt cuộc dùng sức vào chỗ sâu nhất của nàng, kèm theo từng tiếng yêu kiều, kịch liệt đứt vào đem chất lỏng nóng bỏng toàn bộ xuất vào trong cơ thể nàng...

“A...” Thành linh xảy ra khiến Tổng Mật Nhi lần nữa lấy được cao triều.

Đỗ Vịnh Duy ôm lấy Tổng Mật Nhi ngồi vào trong bồn tắm, nàng đã mềm nhũn cả người, trong miệng còn thật nhỏ lẩm bẩm:

“Không cần, tôi không muốn rồi.....”

Biết nàng được hiệu đã không sai lắm biến mất, hắn cũng không có tính toán lại muốn nàng, nhưng khi nhìn nàng đáng yêu như vậy thật sự là nhìn không được trêu chọc, để cho nàng tựa vào trên người của mình, hắn nhỏ giọng nói:

“Đừng quên, là cô chủ động quyến rũ tôi đấy, cho nên lúc nào kết thúc nên do tôi quyết định.”

Tổng Mật Nhi ngây ngốc không nghe được bất kỳ lời nói nào, nàng mệt chết đi, nàng chỉ biết hiện tại buồn ngủ, nàng chuyển thân nằm ở trên ngực hắn, nói nhỏ:

“Anh đừng loạn, để cho tôi ngủ, mệt quá...mệt quá...” Nói xong, nàng lại thật sự đã ngủ.

Đỗ Vịnh Duy bật cười, tay chạm lên mái tóc dài của nàng cảm thấy nàng thật sự là rất kỳ diệu, nàng rõ ràng là 1 trong những loại nữ nhân hắn ghét nhất, mà từ lần đó nàng quần lên hắn, là hắn biết nàng không thích hợp với tính cách thích tự do quán của hắn, chỉ là... nàng hình như trong tưởng tượng của hắn không giống nhau.

Có lẽ là bởi vì nàng đầu óc thật không tốt lắm.

Rõ ràng là người sống ở thế giới đơn thuần trong thế giới, cố tình muốn đi mọi nơi tìm nam nhân, cho nên đến tột cùng là đang tìm cái gì, mỹ nam... Đỗ Vịnh Duy nhớ nàng là vẫn gọi hắn như vậy, cho nên thích hắn chỉ là hơi hợt?

Cái nhận thức này làm cho hắn lại không quá hài lòng, là tâm tình rất phức tạp, hắn hình như cũng có chút mệt mỏi, có lẽ sáng mai hắn là nên hảo hảo nghỉ một chút..

Trời tờ mờ sáng rồi.

Tổng Mật Nhi từ trong mộng thức tỉnh, mở mắt ra gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt dọa nàng giật mình, là hắn... vẫn là hắn.

Vỗ ngực một cái, Tổng Mật Nhi hình như có chút may mắn, thật may... vẫn là hắn, day day thái dương chuyện tối hôm qua chợt xông về trong đầu, thở dài Hiếu Lê nói không sai nàng chính là ngu ngốc, quả nhiên không có mắt nhìn người còn tưởng rằng cái tên Hàn Phỉ là người tốt, không nghĩ tới lại đối với nàng bỏ thuốc, đáng ghét! Nhưng cuối cùng người cứu nàng lại là hắn.

Nàng còn từng chỉ vào mũi của hắn nói hắn là động vật máu lạnh không có tình cảm, thì ra là tên ngu ngốc kia là nàng mới đúng, người ta cũng không có thấy chết mà không cứu, ngược lại nàng vẫn còn rất tự cho là đúng, được rồi được rồi...xí xóa, coi như lời hắn đối với nàng vũ nhục bỏ qua.

Nhìn hắn nhăm nhăm, Tổng Mật Nhi lại nhón nháo, trên thế giới này tại sao có nam nhân đẹp mắt như vậy, nữ nhân không thèm thuồng cũng là không bình thường, lại gần hắn thấy được lông mày hắn, mắt, mũi... cũng tinh xảo đến mức không thể bắt bẻ, Thượng Đế thật không công bằng.

Vịnh Duy... Trong đầu nàng đột nhiên nhảy ra hai chữ này, hắn là Đỗ Vịnh Duy? Hình như có người nói với nàng đây là tên hắn, là ai nói đây? Nhếch miệng cười trộm chỉ là cuối cùng biết tên mỹ nam rồi, coi như có hữu duyên vô phận, nàng cũng không có gì oán trách.

10. Chương 4-1

Edit: Tuyết Liên

“Cô là một buổi sáng tinh mơ liền không khống chế được thú tính của mình sao?”

Là ai đang nói chuyện? Tổng Mật Nhi bỗng chốc từ trong ảo tưởng hồi hồn, mắt đầu mắt với tròng mắt đen của hắn mở ra, nàng bị sợ đến nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, Tổng Mật Nhi mang theo cái chăn khiến đường cong của hắn hiện lên rõ ràng, thân thể trần truồng cứ như vậy hiện ra ở trên giường xuất hiện tại trong tầm mắt của nàng...

Tống Mật Nhi lập tức đem cái chần trở về một chút, nói thầm phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn. Nhưng vóc người mỹ nam thật...nước miếng nha, thật là muốn nhìn.

Đỗ Vịnh Duy nhàn nhạt nhếch môi, không có tính toán buông tha nhạo báng Tống Mật Nhi

“Ngượng? Có phải hay không đã quá muộn...Chúng ta đối với thân thể lẫn nhau phải là vô cùng... vô cùng là quen thuộc mới đúng.”

Tống Mật Nhi vọt một cái mặt ửng hồng

“Anh, anh nói loạn, nào có!”

“Không có sao?” Đỗ Vịnh Duy mặt vô tội

“Tối hôm qua cô bị hạ xuân được, cởi y phục của tôi, chủ động cùng tôi cầu hoan. Sau đó cùng tôi ở trong phòng tắm ân ái đến mức trời đất u ám, cuối cùng người cầu xin tha thứ là ai? Sau đó một buổi sáng tỉnh mơ thừa dịp tôi đang ngủ, hướng mặt của tôi chảy nước miếng, một bộ muốn nhúng chàm tôi là ai?”

Tống Mật Nhi khóc không ra nước mắt, nàng kiên quyết sẽ không thừa nhận người trong miệng hắn là nàng, làm sao có thể có chuyện này xảy ra, không thể nào... đó không phải là nàng, không phải không phải, hơn nữa hắn nhất định phải nói hạ lưu như vậy mới được sao?

“A, cô lại không nhớ rõ? Thật đáng tiếc.. là ai nói nhớ quá trình rất quan trọng.” Đỗ Vịnh Duy tiếc rẻ đứng dậy, dọc theo cổ Tống Mật Nhi thổi hơi để cho nàng tự giác khẽ run.

Đà điều đầm đậm đáng yêu quay đầu lại, Tống Mật Nhi nín lấy cái chần hỏi.

“Tôi... tôi thật sự có với anh ở đây, ở phòng tắm...” Làm đến trời đen kịt sao?

“E hèm!”

A, buồn bực, Tống Mật Nhi tích tụ rồi... nhưng nàng thật cũng nhớ không rõ lắm, nàng chỉ biết mình bị hạ thuốc, sau đó biết hắn tới cứu nàng liền mơ hồ không có cảm giác rồi!

Nào có loại người như nàng vậy, đêm đầu hồ đồ qua coi như xong, lần thứ hai cũng không giải thích được vượt qua, ân ái này đối với nàng mà nói có ích lợi gì! Còn không bằng chém gió thành tiểu thuyết.

Nhìn Tống Mật Nhi bộ mặt như muốn treo ngược rất đáng yêu, hắn quyết định thả cho nàng cười khê

“Như thế nào? Tâm tình bình phục chưa, tối hôm qua là không phải là bị dọa sợ sao?” Ài, lời này có phải hay không quá uất ức.

Tống Mật Nhi ngây ngốc gật đầu, sau đó khéo léo nói

“Cái đó... Đúng, đúng, không..., lần trước tôi nói hơi quá mức một chút, tôi không nên nói anh như vậy, cảm ơn anh tối hôm qua lại cứu tôi, là tôi quá ngu ngốc rồi không nghe anh nói còn tự cho mình là đúng, cảm thấy cái tên bại hoại đó là người tốt.”

Nhìn chân thành tha thiết nhu thế hắn thở dài, vỗ vỗ đầu của nàng

“Thật ra thì tôi cũng có lỗi, nói cô như vậy đích xác có quá mức, có lẽ là bởi vì tôi chưa từng gặp qua ai giống như cô...” Ngu như vậy.

“Tôi thế nào?” Đỗ Vịnh Duy nói nói câu này hình như cùng thái độ bình thường bất đồng khiến Tống Mật Nhi không nhận được ngơ ngác hỏi.

“Không có gì...” Đỗ Vịnh Duy cười khê cho qua.

“Ồ.” Tống Mật Nhi quét qua thân thể của bọn họ, lại lúng túng nhìn xuống, lẩm bẩm nói

“Tôi nghĩ, tôi ... hay là, hiện tại chúng ta không thiếu nợ lẫn nhau rồi

“Tôi đi nha.”

Đi? Có ý gì, cùng hắn như vậy sau liền phải mông chạy lấy người?

Đỗ Vịnh Duy bất mãn đem lấy nàng lần nữa té nhào vào trên giường, dọa Tống Mật Nhi giật mình

“Anh, anh muốn làm gì?”

Mặc dù trong lòng nàng có chút nhỏ nhỏ mong đợi, mỹ nam trong lúc nàng tỉnh táo, cùng nàng làm cái gì cái gì á..., chỉ là nàng còn là người có khí tiết, nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên cùng hắn xảy ra quan hệ thì cái mặt kia thái độ rất khó chịu, rồi hắn lại bị bắt đắc dĩ hy sinh mình cứu nàng 1 lần nữa, nàng không lý do chộc hắn ghét mình thêm.

Cau mày, Đỗ Vịnh Duy hỏi: “Cô còn muốn tiếp tục tìm cái nam nhân tốt như cô nói?”

“Đương nhiên là muốn!” Tống Mật Nhi ngây ngốc trả lời, không tìm linh cảm được làm sao viết, chỉ là nàng lần này thật sẽ phải mang kính viễn vọng đi nhìn người!

“Cô!” Đỗ Vịnh Duy nổi đóa.

“Cô còn không có bị dọa sợ hả? Trong đầu cô rốt cuộc chứa cái gì hả? Tôi sẽ không trùng hợp như thế cứu cô lần thứ hai, cô rốt cuộc vì lý do gì nhất định phải đến loại địa phương đó tìm nam nhân?”

“Cái loại địa phương đó thế nào?” Tống Mật Nhi theo bản năng thốt ra phản bác, chống lại đôi mắt đen như mực, tiếp theo lại chu mỏ không có tiền đồ lăm bắm nói nhỏ:

“Anh, anh cũng là tại loại địa phương đó xuất hiện, anh là người tốt.. Nhưng anh chán ghét tôi.”

“Tôi khi nào nói qua...” Đỗ Vịnh Duy nghe được lời của nàng...không khỏi cau mày thốt ra, rồi chợt im lặng hẩn hình như lại không có tư cách nói như vậy, lần đầu tiên cùng nàng lên giường hắn vô sỉ hỏi người ta muốn bao nhiêu tiền, người mặt đen rõ ràng là hắn; khụ khụ hai tiếng, hắn nói tiếp.

“Cô muốn tìm nam nhân tốt là muốn như thế nào? Yêu hay kết hôn?”

“Hả? Dĩ nhiên không phải, thì ra là tôi chưa nói với anh nguyên nhân hả?” Tống Mật Nhi trợn to hai mắt.

Đỗ Vịnh Duy liếc xéo nàng, ý nói rõ là “Cô vẻ mặt như vậy là nói cho tôi biết được sao?”

Tống Mật Nhi bĩu bĩu môi, thanh âm nhỏ như con kiến

“Người ta phải... Ai, người ta là tác giả tiểu thuyết tình cảm hạn chế lứa tuổi..., muốn viết ra một vai nam chính ưu tú nhưng không có linh cảm, nên muốn thực địa khảo sát, anh là người thứ nhất tôi coi trọng cũng là người phù hợp nhất trong suy nghĩ của tôi, kết quả anh lại bài xích tôi, tôi đâu có cách khác, nên chỉ có thể tiếp tục tìm.”

Qua thật lâu, hắn mới tìm được suy nghĩ của mình

“Cô nói..cô là cái gì?”

“Tác giả tiểu thuyết tình cảm hạn chế lứa tuổi.” Làm gì lấy loại ánh mắt này nhìn nàng.

“Nếu như mà tôi nhớ không lầm lần trước cô là đêm đầu tiên, mà cô viết hạn chế lứa tuổi?” Đỗ Vịnh Duy không tin.

“Loại này có thể tưởng tượng nha!” Tống Mật Nhi hết sức không vừa lòng, đối với cái nhiệt tình trong công việc không có bất kỳ người nào có thể chửi bới

“Anh lên mạng tìm một chút, bút danh của tôi là Diêm Tâm, tôi chính là cao nhân trong giới tiểu thuyết đó, hừ!”

Diêm Tâm! Thật đúng là cục cưng bé nhỏ.

Đỗ Vịnh Duy từ trên người Tống Mật Nhi nổi lên 1 ý tưởng đã lâu dần dần tạo thành, thì ra là nàng chỉ là cần giúp một tay, mà hắn chỉ là tham luyện khoái cảm nàng mang đến cho hắn là không giống nhau, hắn còn không nghĩ nhanh như vậy liền thả tay, đã như vậy...

1 nụ cười tà nịnh nọt len lén ở khóe miệng dâng lên, tra thì không cần đầu óc của nàng cũng nói không ra lời nói láo, vậy....

“Tống Mật Nhi.”

“Cái gì?”

“Cô phải tìm nam nhân hoàn mỹ chỉ là vì linh cảm đúng không?”

“Đúng.”

“Tôi giúp cô.”

“Hả?”

“Bắt đầu từ bây giờ, tôi phê chuẩn cô ở đây bên cạnh tôi thu thập linh cảm, cho đến khi cô thu thập xong, dĩ nhiên.... tôi sẽ phối hợp với cô.”

“Phốc...”

11. Chương 4-2

Edit: Tuyết Liên

Thời tiết sáng sủa, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu sáng ngời đại sảnh, núp ở trong ghế mềm mại Tống Mật Nhi ôm khéo léo Laptop của mình, một đôi mắt to nhanh như chớp hình như ở nghiêm túc nhìn màn hình máy tính, cũng không chú ý một lần lại một lần liếc trộm người cách đó không xa ngồi trên sofa, Đỗ Vịnh Duy đang ưu nhã đọc tạp chí .

Đây tất cả đến tột cùng là sao lại xảy ra?

Mở mắt to, Tống Mật Nhi như cũ không thể tin hẳn rõ ràng vừa bắt đầu không thích nàng quần hần, làm sao sẽ đến mức còn chủ động giúp nàng, thậm chí hào phóng phê chuẩn nàng tạm thời vào ở nhà hẳn đi theo bên cạnh hẳn? (L: làm gì có bữa tiệc nào free hả nàng....àì....)

Hiện tại xung quanh đều là hơi thở của hẳn, cho nên nói nàng hiện tại thật sự là trong nhà hẳn, bên người nàng tuyệt sắc mỹ nam thật sự là hẳn! Đây tất cả rất tốt đẹp quá không thực tế!

“Cô luôn là dùng cái mặt một bộ chưa thỏa mãn dục vọng nhìn tôi sao, tôi thật sự rất khó tiêu thụ.” Đỗ Vịnh Duy cặp mắt thủy chung không có rời tạp chí, hẳn chỉ là nhẹ nhàng lật qua một trang tạp chí, nhếch môi, 2 chân thay đổi một tư thế thoải mái.

“Tôi nào có!” Tống Mật Nhi bị bắt gặp nên quần bách.

Đỗ Vịnh Duy nhú mày liếc xéo Tống Mật Nhi, cảm thấy buồn cười, lại cố gắng nhịn, rất kỳ quái hẳn vẫn cho là mình thói quen một mình, thói quen an tĩnh cùng tự do, nếu như bên cạnh có người nhất định sẽ rất không thoải mái, nhưng...

Kể từ khi cô gái này xuất hiện, còn tiến vào nhà hẳn luôn là một đôi mắt nai rình coi hẳn mặt hoa si, hẳn cái gì cũng biết lại hình như không bài xích ánh mắt như vậy, thậm chí hưởng thụ đáng về quần bách của nàng mỗi lần bị. Cái này để cho hẳn cảm thấy khá hơn nữa nhưng mà....

Có lẽ hẳn là một mình quá lâu, quá buồn bực, tìm người đặt ở bên cạnh tiêu khiển cảm giác cũng không tệ, ít nhất đến trước khi ngán, mặc dù hẳn không biết lúc nào sẽ ngán nhưng phải nhưng là sớm muộn....

Một hồi lâu, Tống Mật Nhi lặng lẽ để xuống Lap một chữ cũng không có gõ, giống như chỉ lười biếng len lén nhảy đến bên người hẳn, khéo léo hỏi

“Anh đang xem cái gì?”

“Tạp chí Y học.” Đỗ Vịnh Duy nhàn nhạt nói xong, để thấp trang báo khiến Tống Mật Nhi cũng có thể thấy.

“Hả?” Tạp chí Y học, Tống Mật Nhi nháy mắt to, xê gần trang báo nhưng... Tại sao đều là chẳng chịt tiếng Anh, hẳn đang nhìn tạp chí tiếng anh hả?

Ô Quy rúc đầu về nàng hiển nhiên còn là đứa bé ngoan yêu nước, nàng mới không cần nhìn cái chữ Anh văn đó, dù sao nàng chính là sẽ không thừa nhận mình xem không hiểu.

A? Nàng đột nhiên nhiệt tình ngẩng đầu nhìn về phía hắn

“Tập chí Y học? Anh là bác sĩ sao?”

“Ừ.”

Nhìn hắn không chút để ý gật đầu trả lời, Tống Mật Nhi mắt nhiệt tình bốc lên, mặt sùng bái

“Này, anh xác định? Anh là bác sĩ mặc áo trắng?”

Đỗ Vịnh Duy nhún mày đối với nàng có thái độ nhiệt tình bày tỏ hài lòng, hình như nàng ánh mắt ngây ngốc sùng bái có thể so với chú ý của toàn thể giới càn làm cho hắn có cảm giác thành tựu

“E hèm.”

“A!” Tống Mật Nhi chấp tay trước ngực ngửa đầu, mặt mòng ảo

“Theo như lệ thường, bình thường bác sĩ mặc áo trắng đều là phúc hắc mỹ công, nhân vật bác sĩ này lúc khi dễ người khác thời điểm cũng siêu cấp siêu cấp làm cho lòng người nhột, đạo cụ... còn có thể dùng đạo cụ, ha ha ha...”

Trong nháy mắt, Đỗ Vịnh Duy đối với ý tưởng hả hê của nàng tiến hành mãnh liệt khi dễ, cô gái này! Nàng căn bản cũng không phải là đối với nghề nghiệp cao cả của hắn sùng bái, nàng trọng điểm là ở áo trắng thuần túy là thế!

Hắn tại sao có thể cho là nàng có cái ý tưởng cao thượng ? Hắn sai lầm rồi trong đầu nàng chỉ có lung tung bả đậu thôi.

Tống Mật Nhi quay lại ánh mắt sáng lóe nhìn hắn, một bộ hùng tâm tráng chí

“Tôi quyết định! Nam chính tiểu thuyết sắp tới xuất bản chính là bác sĩ phúc hắc mỹ công, này...lấy nguyên mẫu từ anh, lạp lạp lạp, linh cảm tôi tới rồi, tới rồi.”

Đỗ Vịnh Duy canh chừng nàng quơ tay múa chân, có chút nhức đầu day huyệt thái dương, hắn nhất định là quá nhàm chán nên đối với mình tự ngược.

Chỉ chốc lát sau, Tống Mật Nhi lại bắt đầu lao thao

“Anh là bác sĩ ngành gì, bình thường là thế nào xem bệnh cho người khác?”

Tống Mật Nhi ôm laptop của mình bắt đầu nhanh chóng ghi chép, mắt nghiêng nhìn nhìn hắn trực tiếp hỏi, đối với cái chủng loại này hắn hiển nhiên vô cùng không hài lòng, nàng lại có công việc liền bỏ rơi hắn? Như vậy hắn không phải giảm rất nhiều niềm vui thú, vì vậy...1 nụ cười nhàn nhạt bên môi nâng lên, công việc của hắn là như thế nào...

“Cô cần nhiều hơn linh cảm về bác sĩ sao?”

Tống Mật Nhi chột nhìn về phía hắn

“Cái gì?”

“Tôi dẫn cô đến chỗ tôi làm việc xem một chút như thế nào?”

“Đỗ bác sĩ tốt.”

“Cô mạnh khỏe.”

“Đỗ bác sĩ tốt.”

“Ừ, cô mạnh khỏe..”

Từ khi nàng hấp ta hấp tấp theo hắn đi vào bệnh viện, đến khi vào phòng làm việc của hắn, Tống Mật Nhi đã thấy không dưới một trăm y tá mặc đồng phục thanh thuần hướng về phía hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nở hoa tựa như mỉm cười, hắn là không có tốt sao? Cho nên mỗi người đều muốn tới hỏi thăm.

“Xanh xạch” một tiếng, hắn nhếch môi, nhẹ nhàng khóa cửa lại, quay đầu phát hiện người khác trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẽ mặt quái dị, vừa than thở vừa bày ra nét mặt người lớn

“Cô làm sao vậy?”

“Hả?” Tống Mật Nhi hồi hồn, tự lẩm bẩm

“Không có gì.”

Có cái gì không đúng...nàng làm sao có thể đi tới phòng làm việc của hắn mà không có hưng phấn, kích động? Lại gần nàng, trên cao nhìn xuống tiến gần nàng, nhếch môi đùa giỡn

“Nói đi, cô có phải hay không lại đang trong lòng đối với tôi...”

Tống Mật Nhi sợ hết hồn nhìn đôi mắt hắn trái tim đập bịch bịch, gương mặt nhanh g ầm lên, ấp úng vội vàng cãi lại

“Không có không có không có, tôi không có ở trong lòng làm gì anh, giày xéo anh ....”

Đỗ Vịnh Duy mau nén cười đến nội thương, cổ làm mặt vẻ mờ mịt

“Sao không nói? Ý của tôi là cô có phải hay không lại đang trong lòng đối với nghề nghiệp của tôi, chỉ là phỏng đoán mà thôi...thì ra là.. Đây mới là ý tưởng chân thật của cô, chắc chắn.... Con gái này cả ngày lẫn đêm nghĩ những thứ kia đối với thân thể không tốt.”

Khóc, nàng lại hoa lệ lệ lúng túng thì ra là hắn không phải ý đó.

“Ghét, anh là cố ý.” Tống Mật Nhi đẩy ra hắn, lúc này mới có tâm tư quan sát phòng làm việc của hắn, vẫn là có phong cách đơn giản sạch sẽ sáng sủa, chỉ là...Đây là một phòng làm việc của bác sĩ mà nói có phải hay không quá lớn? Cửa sổ to như vậy nhìn thấy cây bên ngoài, nghe được tiếng chim hót khiến cho cả phòng làm việc xem ra rất thoải mái, làm lòng người thấy rất tốt, phòng làm việc này của thậm chí còn có 1 cửa thoát nhìn là phòng nghỉ ngơi ... nơi này sao...

Theo ánh mắt của nàng, hắn lơ đãng nhếch môi

“Bên trong là phòng nghỉ ngơi, muốn vào xem một chút không?”

“Tốt tốt.” Tống Mật Nhi hào hứng bưng bưng, hắn đến tột cùng là bác sĩ gì nha, bác sĩ nào sẽ có phòng làm việc đặc biệt như vậy? Vừa quay đầu lại, nàng thấy hắn chợt lóe lên nụ cười, không hiểu có chút mơ hồ có cái gì không đúng, hắn....Đang suy nghĩ gì xấu? Không thể nào, bình thường ngổn ngang nghĩ đều là nàng nha, ừ, nàng không có lý do gì hoài nghi một người giúp nàng Tống Mật Nhi đây là không đúng,

Ngoan ngoãn đi theo hắn đi vào, lại vào một gian nhỏ cũng là tương đối đơn giản sạch sẽ, bên cạnh có một chăn nhỏ, trong ngăn kéo có không ít dụng cụ, Tống Mật Nhi giương mắt to hưng phấn trái sờ sờ bên phải sờ sờ rồi quan sát, còn vừa lẩm bẩm lầu bầu

“A! Thật là giỏi, tôi phải cẩn thận nhớ kỹ, như vậy khi viết mới có thể sinh động, ha ha ha.”

Hai tay khoanh có nhiều hứng thú nhìn bóng lưng Tống Mật Nhi, đối với nàng thói quen cái gì cũng tò mò đã thành quen, chậm rãi nhếch môi, hắn nhẹ nhàng nói

“Cô không phải là muốn tìm hiểu một chút nghề nghiệp bác sĩ sao, muốn thấy tôi khám bệnh không? Có muốn hay không...Chúng ta cùng diễn tập làm mẫu 1 lần?”

“A a a, có thể không?” Tống Mật Nhi mắt tỏa ra chớp lèo, giống như thấy ân nhân, hu hu hu quá cảm động, không nghĩ tới hắn sẽ chủ động nói ra, hắn thật là hiểu rất rõ nàng muốn làm gì.

“Dĩ nhiên có thể.” Ôn nhu nói xong, hắn nhếch môi mông để ngừa mình nụ cười nở rộ.

Tống Mật Nhi lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống nhìn hắn

“Vậy chúng ta bắt đầu đi, anh muốn làm gì?”

12. Chương 4-3

Edit: Tuyết Liên

“Cô... Cởi quần áo thôi.”

“Hả?” Tống Mật Nhi nhìn hấn, trong lúc nhất thời cho là mình nghe nhầm rồi, không phải muốn xem bệnh sao? Tại sao phải cởi quần áo. Chẳng lẽ...

Nàng chợt níu chặt cổ áo, tay run run chỉ hấn

“Muốn làm gì?”

“Xem bệnh.” Hấn mặt vô tội từ trong ngăn tủ lấy ra một chút dụng cụ, giống như nghiêm chỉnh.

Tống Mật Nhi mặt vô cùng đau đớn lui về phía sau mấy bước nhìn hấn.

“Đỗ Vịnh Duy! Được rồi, mặc dù tôi đầu óc không thông minh, bạn tôi thường nói tôi không ổn, chẳng qua tôi vẫn bình thường đấy! Xem bệnh làm sao sẽ phải cởi quần áo, anh nhất định là cùng ông chú bác sĩ biến thái trong truyện tranh Nhật Bản cùng một dạng có đúng không, thích lừa gạt cô gái trẻ tuổi xem bệnh, nhưng thật ra là muốn... là muốn...”

Nhìn nàng mặt y hệt như trong phim, hấn không thể không thừa nhận nàng lần này cư nhiên đã đoán đúng. Chỉ là, hấn sẽ thừa nhận sao? Đáp án đương nhiên là phủ định! Muốn diễn trò phải không? Hấn cũng sẽ.

Đỗ Vịnh Duy hình như kinh ngạc, từ từ buông trên tay dụng cụ của mình, mặt thất vọng nhìn Tống Mật Nhi

“Thì ra là ở trong lòng của cô, tôi chính là một người như vậy... Ai..... Thôi, thật ra thì... tôi là một bác sĩ phụ sản, bình thường phái nữ tới kiểm tra cũng là phải cởi quần áo, tôi là có đạo đức nghề nghiệp, bác sĩ đối với thân thể bệnh nhân là không có ý khác, cô có thể vũ nhục tôi nhưng xin không cần vũ nhục nghề nghiệp này, như này làm cho tôi cảm thấy, cảm thấy...” (L: ôi Đỗ bác sĩ..sói xám kinh khủng..)

Chợt, hấn quay lưng lại, nghẹn đến nội thương không nhịn được bả vai cuồn cuộn, sau đó Tống Mật Nhi sau lưng có ảo giác tạo thành khóc thầm, nhất thời để cho nàng xấu hổ không dứt.

Thì ra là nàng hiểu lầm hấn! Hấn thật vĩ đại, lại là bác sĩ phụ sản.

Gãi gãi đầu đi tới bên cạnh hấn, lôi kéo ống tay áo của hấn

“Được rồi, thật xin lỗi...người ta lại không biết nanh là bác sĩ khoa phụ sản, người ta còn tưởng rằng... Ai nha, tôi nói xin lỗi có được hay không, anh đừng đau lòng!” (L: ta buồn cười quá, muốn cười lăn)

Đỗ Vịnh Duy tiếp tục quay đầu, sợ nụ cười của mình lộ ra ngoài

“Tôi chỉ là muốn giúp cô mà thôi...”

“Được rồi rồi, là tôi sai á..., này... anh đường đường là nam tử hán, tại sao có thể cùng 1 cô gái so đo nha, cùng lắm thì tôi mời anh ăn kem bồi thường có được hay không.”

Đỗ Vịnh Duy sửa sang xong vẻ mặt nhìn về phía Tống Mật Nhi, còn hút hút chóp mũi

“Vậy tôi muốn ăn Haagen-Dazs.”

Ặc, thật đúng là biết chọn.

“Được rồi được rồi.” Tống Mật Nhi chu mỏ

“Tiếp tục tiếp tục, nhưng... phải cởi quần áo? Cởi thế nào,... toàn bộ sao?”

Đỗ Vịnh Duy cố làm vẻ nghiêm túc nói: “Dĩ nhiên không phải, trước chỉ cần cởi ra nút áo sơ mi là có thể, tôi tới nghe nhịp tim đã.”

“A, tốt.” Tống Mật Nhi ngây ngốc bỏ nút áo sơ mi trắng, chỉ là... Khoa phụ sản kiểm tra cần nghe nhịp tim? Tống Mật Nhi muốn hỏi lại muốn nói lại thôi, nàng từ nhỏ chính là kẻ khỏe mạnh cơ hồ chưa từng có vào

bệnh viện cũng hoàn toàn không biết quá trình kiểm tra các loại thể nào, nàng còn chưa hỏi thì vẫn còn là tốt hơn, tránh cho hấn lại thương tâm.

“Tôi nghe nghe...” Đỗ Vịnh Duy khụ khụ hai tiếng, cố làm vẻ nghiêm túc áp ống nghe mà hai mắt cũng không tự giác dõi theo cảnh sắc mê người kia, áo lót mềm mại màu hồng đào đem ngực hoàn mỹ của nàng nâng lên, cùng với nàng da thịt trắng nõn tạo thành đôi lập đó là nơi hấn yêu thích không muốn buông tay, hấn còn nhớ rõ nơi đó mê người thể nào...

Nhưng hấn không thể để cho cô gái trước mắt biết dụng ý của hấn, hấn bây giờ là một bác sĩ chuyên nghiệp, mà không phải là bác sĩ khoa tìm mạch thiên tài Đỗ Vịnh Duy.

Nhìn hấn ngón tay thon dài ống nghe màu bạc nhích lại gần ngực mình trong nháy mắt Tống Mật Nhi không khỏi bắt đầu tim đập rộn lên khẩn trương, mà lúc này trước ngực lạnh lẽo xúc cảm sinh ra thì tim của nàng đập cũng hoàn toàn mất khống chế! Phốc, nàng lại sao rồi, người ta đang nghiêm túc xem bệnh nàng thể nào còn có thể bởi vì hấn là mỹ nam mà phân tâm đây?

Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng rực, Tống Mật Nhi quẩn bách cơ hồ không dám ngẩng đầu, nhìn hấn ngón tay thon dài mang theo ống ở trên đỉnh núi tuyết của nàng di động, ngón tay hấn thỉnh thoảng cũng không chú ý sát qua da của nàng, làm cho nàng không nhịn được khẽ run, cảm thấy một hồi tê dại.

“Sao, như thế nào?” Tống Mật Nhi gian nan nuốt nước miếng, nháy mắt to hỏi hấn.

“Tim đập của cô...đập quá nhanh.” Đỗ Vịnh Duy cũng nháy mắt nghiêm túc trả lời.

“Hả?” Tống Mật Nhi giả ngu

“Làm sao anh biết?”

“Cô... Đang khẩn trương sao?”

“Tôi? Dĩ nhiên không phải!” Tống Mật Nhi vội vàng trả lời, hu hu nàng làm sao dám thừa nhận khi hấn nghiêm túc làm việc trong lòng nàng có cảm giác đây?

“Vậy sao? Chắc do dụng cụ làm sao?” Đỗ Vịnh Duy mặt như có chuyện lạ lột xuống ống nghe bệnh nghiêm cứu.

“Đúng nha đúng nha... nhất định là ống nghe có vấn đề.” Tống Mật Nhi thở phào nhẹ nhõm, xấu số! Bị hấn nhìn tới, tim lại nhảy gia tốc mới quái thai chứ?

“A, được rồi, vậy chúng ta tiến hành mục tiếp theo, Tống tiểu thư, mời cô đem áo lót cởi bỏ.”

“Cái gì?” Tống Mật Nhi choáng váng đầu một chút, trấn định nhìn hấn nhưng hấn mới vừa chính là dùng câu Tống tiểu thư, tại còn ở trong trạng thái nghiêm túc

“Vi.... tại sao vậy?”

“Bình thường phụ nữ tới kiểm tra rất chú trọng kiểm tra tình hình của ngực, tôi cũng cần kiểm tra ngực của cô có hay không có gì bất thường... đó là biện pháp cơ bản nhất kiểm tra bệnh ung thư vú.”

“Thì ra là như vậy.” Tống Mật Nhi xốc xếch nở nụ cười

“Tốt, tôi hiểu, tôi hiểu.”

Tay run run, Tống Mật Nhi đôi tay dờn đến trước ngực, đây là một áo lót nút cài trước ngực chỉ cần nhẹ nhàng 1 cái là xong tất cả nhưng rồi... Tống Mật Nhi hít sâu một hơi bất cứ giá nào chột văng ra nút cài, nàng hai mắt nhắm lại, trực tiếp có kích động muốn chết. Nàng tại sao có thể ở trước mặt mỹ nam làm động tác bỉ ổi như thế?

Mà nàng không biết trước mắt Đỗ Vịnh Duy là dùng một loại ánh mắt nóng bỏng thể nào nhìn chăm chăm nàng, nhìn nàng tin tưởng hấn như vậy, từng bước từng bước bị ăn hết, hấn cơ hồ muốn tại chỗ ép sự vọng động của nàng.

Trên núi tuyết đầy đặn là hồng nhị ngọt ngào, hấn còn nhớ rõ tư vị mất hồn như vậy, chỉ là....

“Tống tiểu thư, xin buông lỏng, tôi bắt đầu kiểm tra.”

“A, anh kiểm tra thôi.” Tóm lại nàng chính là chết cũng không cần mở mắt, ừ nhớ quá trình, nhớ quá trình tìm được linh cảm là được rồi.

“Tốt.” Nhìn nàng hai mắt nhắm chặt, hai mắt nóng bỏng mang theo nụ cười, ngón tay trực tiếp bóp lên chung quanh ngực của nàng, làm cho nàng cũng hút một ngụm lương khí, hân nhếch môi

“Nơi này đau không?”

“Không biết.” Tổng Mật Nhi vội vàng lắc đầu một cái.

“Nơi này?”

“Cũng sẽ không.”

“Nơi này?”

Theo ngón tay hân di động, Tổng Mật Nhi nhắm hai mắt cơ hồ cảm thấy hô hấp của hân cũng mau phun ở ngực của nàng, đưa tới từng trận xúc cảm tê dại, mà nàng chỉ nếu muốn mở mắt thấy hân nhìn chăm chú nàng sẽ không tiền đồ... hạ thân liên tiếp cũng bắt đầu mơ hồ mềm yếu, có một chút xú kỷ quái, nàng... nàng thật mất thể diện.

Mà nàng không biết là, trận trận hô hấp kia, không phải là ảo tưởng của nàng, mà một con sói.... thật đang từ từ cúi người đến gần cảnh đẹp hân khát vọng, đang mau tiếp xúc một khác kia....

“Rầm rầm rầm!” Một hồi tiếng gõ cửa dồn dập trong nháy mắt vang lên. (L: ài tên ko đạo đức nào thể ko biết)

Bị sợ đến Tổng Mật Nhi mở mắt ra, hân cũng ngồi dậy lần nữa đổi lại mặt nghiêm chỉnh

“Cài nút áo lại.”

“Ừ.” Tổng Mật Nhi chết lặng vội vàng làm theo, hân cũng ra khỏi phòng khám rất nhanh hân lại trở về, thật sâu nhìn nàng nói:

“Tôi có việc gấp lập tức phải xử lý một chút, ở chỗ này chờ tôi không được chạy loạn, nếu một cứ ở chỗ này nghỉ ngơi.”

“Tốt.

Cuối cùng nhìn Tổng Mật Nhi một cái, hân trong lòng lại khê nguyên rửa đáng chết, lần sau hân nhất định sẽ không cứ như vậy bỏ qua cho cừu nhỏ này.

Đỗ Vịnh Duy sau khi đi, Tổng Mật Nhi rốt cuộc thật lâu nàng mới hồi hồn biết chuyện gì xảy ra, nàng... nàng cứ nhiên đối với kiểm tra nhỏ như vậy sinh ra cảm giác, á....nàng quả thật quá sắc! May nhờ tiếng gõ cửa kia, nếu không nàng không biết mình sợ sẽ làm phản bổ nhào vào mỹ nam, nàng không cần chơi nữa!

13. Chương 5-1

Edit: Tuyết Liên

Hân dịu dàng hôn nhẹ tuyết phong làm cho nàng không ức chế được yêu kiều, trận trận khoái cảm tê dại cơ hồ mau bao phủ nàng, hân ôn nhu nhỏ giọng nói:

“Em thật là đẹp, để cho anh muốn ngừng mà không được.”

Lời của hân làm cho mặt của nàng cháy lên, theo bản năng đưa tay ôm lấy đầu của hân

“Yêu em.”

Bị nàng khích lệ, hân hình như cũng không khống chế mình được nữa, há mồm hân êm ái ngậm vào nụ hoa của nàng, khê liếm cắn nuốt trần trọc, tham lam liếm, yêu không buông.

Nàng động tình than nhẹ, nhẹ nhàng ưỡn thẳng lưng đem bộ ngực càng thêm thẳng tiến trong miệng của hắn, rốt cuộc nàng cũng nhịn không được nữa, hung hăng đẩy ngã hắn!

Phốc! Tống Mật Nhi chợt khép lại laptop, á...điên rồi điên rồi, nàng ở viết những gì đây, rõ ràng tất cả là theo trí nhớ bình thường nhớ lại tiến hành viết tất cả cũng rất duy mỹ, thế nào nàng không tự chủ liền tả thành nam chính bị đẩy ngã, chẳng lẽ...

Hu hu, nàng chết chắc, nàng hiện tại trong đầu đều là cảm giác ban ngày ở bệnh viện kia... cảm giác kỳ diệu cùng ý tưởng kia, ngón tay cũng không nghe sai bảo đem ý nghĩ của mình đánh ra, đúng đúng... những thứ này đều là ý nghĩ tà ác của nàng.

Làm thế nào? Mau rồi rầm chết rồi.

Ngược lại Đỗ Vịnh Duy nhìn hắn giống như là một chút ý tưởng cũng không có, chẳng lẽ nàng không có mị lực như vậy, lộ như vậy ở trước mặt hắn cũng không có phản ứng? Trong tiểu thuyết nam chính rõ ràng đều không phải là như vậy.

Với trí tuệ bọn họ đã làm trôi qua hai lần đều là bị nàng bức bách đụng ngã? A a, ai tới cứu nàng, nàng có thể đi chết rồi.

Nàng hiện tại thấy hắn cũng vô pháp rồi, vừa nhìn hắn trong đầu đầy hình ảnh tuyệt đẹp kia tiếp tục cứ như vậy còn tìm linh cảm sao được, nghiên cứu thế nào đây!

“Này.”

Chợt, trong phòng tắm cửa bên bị mở ra, truyền ra tiếng nước chảy rào rào và tiếng kêu của hắn, Tống Mật Nhi kinh ngạc một chút, vội vàng đáp lại

“Tôi ở đây.”

” Sửa tắm dùng hết rồi, cô tới tủ chứa đồ cầm cho tôi một chai mới.” Nói xong, cửa lập tức đóng lại.

Cái... cái gì? Gọi nàng cầm sữa tắm cho hắn? Tại sao có thể?

Mặc dù, mặc dù nàng cũng là rất muốn đi liếc trộm xem mỹ nam tắm đồ, nhưng không phải lúc này, không thể khi nàng hết sức khống chế mình nha!

Rối rắm liễu thật lâu, cho đến khi tiếng kêu gọi người kia lần nữa vang lên

“Tìm được chưa?”

Tống Mật Nhi hít sâu một hơi, quyết định hung hăng cự tuyệt người khác, kêu người khác tối nay không dùng sữa tắm, nhưng lời đến khóe miệng lại không tiền đồ chạy ra ngoài

“Được rồi, lập tức lấy.” Nàng nhận mệnh.

Tìm được sữa tắm đi tới bên cửa phòng tắm, nàng run rẩy tay nhỏ bé gõ cửa một cái

“Này, sữa tắm.”

Nhất thời an tĩnh đang khi Tống Mật Nhi cho là hắn không có nghe được, ngồi xổm xuống chuẩn bị đem sữa tắm đặt ở cạnh cửa, thì cửa cứ như vậy “Xoạt” mở ra, Tống Mật Nhi cương cứng một chút, ngẩng đầu sau đó hoa lệ lệ phun máu mũi, máu cứ như vậy hoa lệ lệ phụt ra ngoài...

Hắn, hắn hoàn toàn trần truồng đứng ở trước mặt của nàng, đường cong mang theo giọt nước, phái nam cũng trùng hợp trong tầm mắt nàng ngồi...

Nàng hạnh phúc, choáng váng đầu.

Hi hi! Khi Đỗ Vịnh Duy không nhịn được cười trộm lần thứ một trăm lẻ tám về sau, Tống Mật Nhi rốt cuộc tiểu vũ trụ bộc phát, nàng ngửa lên mũi ở trên ghế sofa một cái phun ra hai luồng khăn giấy, hướng về phía hắn bên cạnh rống:

“Anh còn cười, đều là anh, đều là bởi vì anh! Anh tại sao không mặc quần áo lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, anh, anh không phải biết như vậy là không đạo đức đó?”

Được rồi, hần thừa nhận... Hần là cố ý.

Từ trong cửa phòng tắm nhìn thấy cô gái kia ở bên ngoài liền không nhịn được trêu cợt nàng một chút, nhưng ai biết nàng như vậy bị hù dọa, hoặc là nói nàng thật sự đối với sắc đẹp hần thật không có có sức chống cự, cứ như vậy nhìn một chút lại còn sẽ chảy máu mũi chảy tới choáng váng đầu, hi hi... Thật là buồn cười quá.

“Là đã khỏe, không được cười!” Nàng thật là mất thể diện vứt xuống nhà bà ngoại.

Cổ làm vẻ vô tội nhún vai Đỗ Vịnh Duy nói:

“Tôi nghe đến cô gõ cửa cố ý đợi một chút mới mở cửa cho là cô đã để xuống sữa tắm, ai biết cô vẫn còn ở bên ngoài, cô đừng kích động cần thận máu mũi.”

Là như thế này hở? Tống Mật Nhi vẫn có chút không cam lòng bị hần đỡ đầu lần nữa nâng lên, nhét chặt hai bên khăn giấy

“Ghét, không cho phép sẽ ở trước mặt của tôi trần truồng.”

Bật cười, Đỗ Vịnh Duy không nhịn được vô tội nói

“Nhưng cô đối với tôi trần truồng nên rất quen thuộc mới đúng.... Này mấy lần kia cô còn đối với tôi rất nhiệt tình, tôi còn nhớ!”

Tống Mật Nhi vẻ mặt đưa đám trừng nhìn hần, hần ý tứ khá tốt nói như vậy? Biết rất rõ ràng nàng ấn tượng gì cũng không có còn cố ý kích thích nàng, hu hu hu xấu số, cơ hội nhiều lần như vậy nàng đều hồ đồ qua, ông trời ơi.... nàng thật sự có đem hần sờ khắp sao? Tại sao đều không nhớ những thứ xúc cảm tuyệt vời kia, không công bằng không công bằng.... nàng thật hối hận đến muốn nhảy cầu rồi.

Bằng không.... lần nữa... nhổ ra hai bên khăn giấy, Tống Mật Nhi lấy dũng khí, lý tưởng hào hùng chuẩn bị phát ra tuyên ngôn nhưng đến khóe miệng, lại biến thành thanh âm nhỏ như muỗi kêu:

“Tôi nói Đỗ Vịnh Duy này....”

“Hả?”

“Cái đó..... Ý của tôi là, dù sao... dù sao chúng ta cũng đã làm rồi, 1 lần, hai lần, 3 lần cũng không thành vấn đề đúng không? Thật ra thì đơn giản mà nói...tôi là nói...”

Nhìn nàng như muốn tự thiêu gò má Đỗ Vịnh Duy cũng hiểu vì vậy “Tốt bụng” tiếp theo nói

“Chỉ vì tác phẩm của cô mà suy nghĩ, ý của cô là...chúng ta lần nữa ở trên giường diễn thêm 1 lần để cho cô lúc đang khi tỉnh táo nhớ được quá trình?”

“A, anh thật thông minh, tôi chính là ý này... anh cảm thấy như thế nào?” Tống Mật Nhi cảm động đến rơi nước mắt lôi kéo cánh tay của hần, thật nhiều cảm ơn hần đem lời khó nói thế có thể mở miệng nói ra.

Đỗ Vịnh Duy nụ cười tràn đầy nhìn Tống Mật Nhi, đang khi nàng cho là hần sẽ gạt đầu đồng ý làm, hần đột nhiên rút đi nụ cười, nói nghiêm túc

“Không được.”

Phốc, nhục chí!

“Tại sao vậy?” Quả nhiên là nàng không có mị lực thì phải?

“Hai lần đó đều là ngoài ý muốn, chúng ta không nên tiếp tục sai lầm nữa! Nếu như cô muốn trên giường tìm linh cảm, tôi có thể dùng miệng miêu tả cho cô tham thảo, bảo đảm cô sẽ có linh cảm.” Đỗ Vịnh Duy nói xong 1 lời mà trên thực tế, tâm tình của hần rất tốt, tốt vô cùng, gần như kích động, hần thật sự vô cùng nhớ nhung thân thể của nàng, hần chờ chính là nàng mắc câu, nhưng là nếu quá dễ dàng đồng ý chẳng phải là bỏ qua rất nhiều kịch hay sao? Hần cũng muốn biết cô gái này... kế tiếp sẽ làm như thế nào, quá nhanh buông tha cũng không giống nàng.

Sai lầm? Hần nói là ngoài ý muốn là sai lầm, trong mắt hần nàng cứ như vậy không có mị lực chủ động yêu cầu cũng bị cự tuyệt sao? Đau lòng quá...thật là quá đau lòng!

“Được rồi, không cần nghỉ quá nhiều, đi ngủ sớm một chút.” Nói xong, hắn duỗi lưng một cái, vỗ vỗ đầu của nàng, đi trở về phòng của mình.

Nhìn bóng lưng hắn dần dần biến mất, Tống Mật Nhi thất bại mới chậm rãi lần nữa thiêu đốt thần trí của mình! Không được, nàng không thể cứ như vậy buông tha, mỹ nam đang ở trước mắt! Nàng cùng mỹ nam xảy ra hai lần quan hệ mà cái gì cũng không biết, nói ra còn không làm cho người ta cười nhạo ư, nàng nhất định như thế nào cũng phải đem hắn lại ngoặc lên giường lần nữa! Không sai, chính thế.

Hiếu Lê nói rồi mặc dù nàng tiểu bạch một chút nhưng là vóc người vẫn đáng xem, nàng cũng không tin nàng cố ý dẫn dụ hắn sẽ không có cảm giác ư?

Vì linh cảm, vì sách, hơn nữa vì tôn nghiêm của Tống Mật Nhi được rồi, cộng thêm một chút tham lam cá nhân! Nàng nhất định phải giải quyết hắn, không tiếc bất cứ giá nào dắt hắn lên giường, sau đó XXOO, hừ...

14. Chương 5-2

Edit: Tuyết Liên

“Cô... Đang làm gì?” Vừa mở mắt vẫn hơi buồn ngủ Đỗ Vịnh Duy lười biếng đi bước dài ra khỏi gian phòng của mình, ngay lúc đó thấy trên ban công 1 bóng dáng khéo léo kia hắn hoàn toàn bị thức tỉnh, hắn là không phải còn ở nằm mộng.

Trên ban công Tống Mật Nhi đứng ở trên ghế, đang ra sức, nghiêm túc lau cửa sổ thủy tinh, thấy hắn trong nháy mắt, lại cười nhẹ nhàng

“Không thấy sao? Tôi ở quét dọn.”

Hắn không có cận, đương nhiên nhìn thấy nàng là quét dọn!

Máu chốt là nàng tại sao mặc đồ như tiểu người hầu quét dọn!

“Cô bị sốt sao?” Đỗ Vịnh Duy như cũ không hiểu tình trạng hỏi.

“Anh mới sốt!” Tống Mật Nhi một bộ tức giận vì kẻ không thương thức kia thốt ra, ngay tại lúc nghĩ đến mục tiêu của mình cuối cùng thu lại vẻ mặt, lập tức lại cố làm vẻ nhân nhó nói:

“Tôi không có nha, tôi chỉ là cảm thấy ở nhà của anh ăn không ở không, cung cấp tư liệu sống miễn phí cho tôi nên tôi có chút ngưng ngừng, sợ dĩ chủ động quét dọn để báo đáp anh thôi.”

Nếu nàng đều biết không biết xấu hổ, tại sao còn phải buổi sáng tinh mơ tới để cho hắn bị đánh vào thị giác, nghĩ lại...hắn có chút bực bực hiểu ra, nàng sẽ không phải là...

Đỗ Vịnh Duy đẩy lòng bật cười, tối hôm qua còn đang suy nghĩ cô gái sẽ tự cho là đúng kia dùng chiêu gì quyến rũ hắn, không ngờ nàng thật đúng là đánh nhanh thắng nhanh, chỉ là nàng thất vọng rồi hắn hình như đối với đồ đồng phục thấy có hấp dẫn sao? Chỉ là không thể không thừa nhận, bộ đồ này hiệu quả cũng không tệ lắm, màu đen Lace cùng vóc người của nàng phối hợp vừa đúng...Chỉ là muốn dẫn dụ hắn mắc câu, hình như còn có chút khó khăn.

Mặt ra vẻ chính nhân quân tử, Đỗ Vịnh Duy nhu hòa cười cười

“Thì ra là như vậy, thật là khổ cực cô rồi, nếu như cảm thấy mệt mỏi liền nghỉ ngơi đi, dù sao mỗi chủ nhật đều có người tới quét dọn.”

Nhìn bóng lưng hắn xoay người đi về phía phòng tắm, Tống Mật Nhi tay lau chùi thủy tinh cứng ở không trung, gì cơ... cứ như vậy? Thật là khổ cực cô thôi à?

Dựa vào...đây là tình huống gì, chẳng lẽ hắn không có một chút xíu cảm thấy nàng mặc bộ đồ này rất mê người sao, rất bốc lửa sao?

Cẩn rằng nghiêng lợi hung hăng bỏ lại khăn lau, Tống Mật Nhi mắt nguy hiểm mị mị, hừ. Đừng tưởng rằng kế hoạch nàng vừa mất bại sẽ nổi giận, nhất định là bọn họ còn chưa đến gần hấn không có nhìn kỹ nàng.

Đỗ Vịnh Duy tiếp chiêu thôi!

Nàng giống như đã núp ở trong phòng một giờ. Đỗ Vịnh Duy để xuống 1 chút tài liệu muốn nghiên cứu bệnh của cô hầu nhỏ của Mộ Dịch Thiên, xoa xoa mi tâm nhìn về phía phòng của Tống Mật Nhi, bình thường thời gian này nàng đều sẽ ở trên ghế lấy ý tưởng trong đầu viết bản thảo, mặc dù luôn luôn cảm thấy nhìn nàng bộ dạng ngu hề hề rất ảnh hưởng thị giác nhưng đột nhiên không có, ngược lại cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Nàng nên không phải núp ở góc tối vẽ vòng tròn nguyên rửa hấn đi. Đỗ Vịnh Duy phỉ nhổ mình một chút lúc nào thì hấn cũng bắt đầu dùng cái này từ ngữ cấp thấp này rồi.

Không nhịn được thả ra tư liệu trong tay đi tới cửa phòng Tống Mật Nhi gõ gõ

“Này, làm cái gì đấy?”

“Ừm...” Một tiếng nhuyển nhị duyên đáng kêu to rất nhanh truyền đến, tốc độ thật giống là có phòng bị mà đến, Đỗ Vịnh Duy nhẹ nhếch môi một chút nghe nàng ở bên trong gần như tự biên tự diễn giọng nhu nhược

“Người ta, người ta giống như gặp phải phiền toái.”

“Vậy sao? Cần tôi giúp một tay không?” Đỗ Vịnh Duy “tốt bụng” hỏi thăm.

“Ừ, có thể, anh trước vào đi.”

Đỗ Vịnh Duy sửa sang vẻ mặt, nhẹ nhàng mở cửa, bên trong phòng Tống Mật Nhi đang đưa lưng về phía cửa ngồi ở trên giường, trang phục người hầu bởi vì ngồi xuống nên co tận lên bấp đùi, 2 chân trắng nõn mê người lấy một loại tư thế câu nhân ở trên giường, Tống Mật Nhi đang nghiêng đầu mắt tự nhiên lờ kéo khóa váy phía sau, nghe được tiếng Đỗ Vịnh Duy đi vào, Tống Mật Nhi mềm mại nói:

“Người ta khóa kéo sau giống như hự, thế nào cũng kéo không được, cũng không thể thay quần áo, làm thế nào bây giờ.”

Oa ha ha, hấn tiến vào, tiến vào!

Tống Mật Nhi đưa lưng về phía Đỗ Vịnh Duy cười trộm, kích động bản thân bất lực, nàng tin tưởng chỉ cần là đàn ông cũng sẽ đối với cảnh tượng như vậy mặt hồng tim đập. (L: ôi chết cười, 2 con sói gặp nhau...)

“Vậy sao? Tôi xem một chút.”

Đỗ Vịnh Duy chậm rãi đi tới bên cạnh Tống Mật Nhi, trên cao nhìn xuống thế nhưng hấn lại không có biện pháp không nghiêng mắt nhìn đến hai chân trắng nõn của nàng, đôi chân này đã từng vòng hông của hấn để cho hấn 1 lần lại 1 lần xâm nhập nàng...

Hấn cũng không còn biện pháp không nhìn đến nàng bộ đồ kia rất thấp ngực, rãnh mê người giữa hai bầu ngực như ẩn như hiện thậm chí hơi lộ vai, hấn đã từng đối với mấy cái địa phương này cũng yêu không rời miệng, chớp mũi hình như còn quanh quần mùi thơm nhẹ hấp dẫn...

Đỗ Vịnh Duy lấy lại bình tĩnh, ở phía sau của nàng ngồi xuống, kiểm tra khóa kéo, vừa kéo lại phát hiện chỉ là đầu khóa kéo bị mắc kẹt, mà phần lưng khóa kéo đã bị giật ra, phần lưng trắng nõn, đẹp đẽ cứ như vậy trần trụi hiện ở trước mặt của hấn khiến hai mắt hấn lửa dục bị khơi lên!

Hấn cũng hôn qua nơi này, xúc cảm tỉ mỉ vẫn cứ ở trên môi....Cô gái này thật sự là cố ý, đáng chết, muốn cùng nàng chơi thật đúng là không phải chuyện dễ dàng, rõ ràng nàng không biết mình có tiền vốn đối với hấn là lực hút trí mạng, chỉ là dùng phương thức vụng về của mình cố ý dẫn dụ hấn, hấn cho là mình định lực coi như không tệ nhưng hấn cũng lại một lần nữa biết thân thể của nàng đối với hấn là một loại ma lực thế nào.

Nhưng là, hấn nhất định không thể nhanh như vậy liền Game over, này thật sự quá kém rồi.

Ngược lại, Đỗ Vịnh Duy tà mị nhếch môi, bắt đầu cùng Tống Mật Nhi chiến đấu, hấn nhìn không thấy nét mặt của nàng, lại biết nàng nhất định đang cười trộm, vì vậy cố làm an ủi nói

“Không sao, chỉ là đầu khóa kéo bị hư, tôi giúp cô kéo ra.”

“Tốt, cảm ơn anh.” Tống Mật Nhi xấu hổ nghiêng đầu trả lời, trong lòng lại điên cuồng gào thét, nhanh nhanh nhanh, mau ôm lấy tôi, ha ha... Đỗ Vịnh Duy không cần giả bộ đến đây đi... đến đây đi.

Nàng cũng đã hy sinh như vậy, nên lộ đều lộ, hần không thể nào một chút cảm giác cũng không có chứ?

Đang khi Tống Mật Nhi một đầu óc tràn đầy hình ảnh tươi đẹp, cảm thấy nhất định sẽ thành công lập thì hần chợt lấy ra khóa kéo, vỗ vỗ vai Tống Mật Nhi

“Tốt lắm, mau thay quần áo không cảm lạnh.”

Gì cơ! Tống Mật Nhi sững sờ ngồi ở tại chỗ, tiếp theo nghe được tiếng cửa phòng bị đóng, nàng hoàn toàn trợn tròn mắt.

Nàng không tiếng động như muốn hổng mắt nhắm mạnh trên giường lớn, cắn cái chăn để ngừa mình rống to ra tiếng... Đỗ Vịnh Duy! Anh quả nhiên không phải đàn ông hả?

Hần nhất định là lừa gạt nàng, cái gì cùng nàng ở trong phòng tắm làm được trời đen kịt nhất định là đùa giỡn, nếu không làm sao có thể đối với nàng một chút phản ứng cũng không có, bị kịch...bi kịch!

Đỗ Vịnh Duy đứng ở cửa phòng, nghe trong phòng truyền tới trận trận nhắm giường bị thống, nén cười ghen đến nội thương, đùa bốn nàng thật là vui vẻ, nàng thật là một... đã ngu ngốc lại thích chơi người.

Nụ cười dần dần giảm, trông mắt đen hần từ từ sâu hơn, nhúc nhích chầm dứt dứt lửa.

Hần nghĩ, hần cũng bởi cô gái này chơi đã bao lâu, so với tinh thần vui vẻ đùa giỡn hiển nhiên hần khát vọng khoái cảm thân thể nàng mang tới mất hồn thế nào, nếu nàng muốn hần sao lại không làm?

Đây là lần đầu tiên có một nữ nhân có thể để cho hần mất khống chế như vậy.

15. Chương 5-3

Edit: Tuyết Liên

“Hu hu hu... Hiểu Lê, hần nhất định không phải đàn ông, không phải đàn ông á!” Tống Mật Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nắm, hạ hạ quả nhắm mắt bần, khiến trên bàn ly tách chấn động phát ra tiếng vang thanh thúy.

Lâm Hiểu Lê quần bách, thân thiết nắm tay Tống Mật Nhi để ngừa nàng lại làm ra cái gì bị kịch, để tránh trong quán cà phê an tĩnh mọi người đối với các nàng quảng tới ánh mắt cảm giận

“Khụ khụ, ý của cậu là...cậu cùng hần làm hai lần nhưng hai lần cậu đều hồ đồ vượt qua, cảm giác gì cũng không có, cái gì cũng không nhớ?”

“Đó không phải là trọng điểm được hay không?” Tống Mật Nhi buồn bã liếc qua bạn mình, thất bại mà nói

“Mình nói bây giờ chính là chuyện mình đã dùng biện pháp quyến rũ hần, nhưng nam nhân kia hoàn toàn không chịu cho mình dẫn dụ, không chịu theo mình lên giường, để cho mình nhớ rõ những quá trình kia, cậu nói... có phải là hay không mình thật không có mị lực hả?”

Nàng lại còn nói những thứ kia không phải trọng điểm? Lâm Hiểu Lê nhúc đầu day huyệt thái dương, nàng đều đã bị người ta ăn sạch sành sanh còn không có trọng điểm, còn hoài nghi mình không có mị lực, nàng bắt đầu muốn trước thay đổi tượng Tống Mật Nhi tìm cầu nguyên quá, thế nào cũng cảm thấy bạn mình tìm được 1 nam nhân không phải đơn giản, tuyệt đối là cao cấp phúc hắc, cao cấp phúc hắc!

“Mật Nhi, cậu phải tin tưởng mình.” Lâm Hiểu Lê cho Tống Mật Nhi một ánh mắt “Kiên định”, khụ khụ.. đừng trách nàng bán bạn tốt của mình, bởi vì nàng phân tích qua lấy độ thông minh của Mật Nhi thì không cách nào hiểu tình hình trước mắt phức tạp thế nào, muốn cùng Mật Nhi giải thích chỉ là lãng phí nước

miếng của mình, Mật Nhi quyết định làm gì bất luận kẻ nào cũng không ngăn được, mặc dù đó là chuyện tự chui đầu vào rọ nhưng ánh mắt Mật Nhi ..... luôn luôn cũng không kém, nàng vẫn tương đối tò mò cái đối tượng đó.

“Có lẽ chỉ là phương thức cậu dùng không phù hợp với khẩu vị của hân thôi.”

“Là..hả?” Tổng Mật Nhi mặt hoài nghi, sau đó thần bí hề hề đến gần mình bạn thân

“Vậy cậu nói mình nên đổi loại hình gì tiến hành quyến rũ?”

“Cậu lần trước dùng loại hình gì?”

“Nữ người hầu, chính là váy màu đen....nơi nên lộ đều lộ, hân còn mặt không đổi sắc.”

“Có lẽ là hân không thích loại hơi đáng yêu mang theo kêu gọi này chăng?”

Tổng Mật Nhi nháy mắt to, bưng tỉnh hiểu ra là ở đâu áh một tiếng

“Vậy cậu nói hân sẽ thích loại hình gì?”

“Hân là bác sĩ đúng không? Theo mình suy nghĩ.” Lâm Hiểu Lê rất nghiêm túc trợ giúp bạn tốt mình

“Hân quanh mình đều là y tá mặc đồng phục thanh thuần, bởi vì thị giác mệt nhọc rồi cho nên hân đối với bộ đồng phục hấp dẫn mới không có cảm giác, không bằng cậu hãy thử xem kiểu thành thực quyến rũ?”

“Thành thực quyến rũ?” Tổng Mật Nhi mắt nai trong treo nở rộ sáng bóng.

“Cậu nói là cái loại quần áo bó sát có lồi, có lõm, quần ngắn, tất lưới đen, giày cao gót ...?”

“Đại khái không sai, còn có...” Lâm Hiểu Lê hạ thấp thanh âm

“Quần lót của cậu tốt nhất cũng mua, quần chữ T!”

“Oa oa oa, Hiểu Lê cậu thực sắc.” Tổng Mật Nhi bụm mặt vẽ hoa si chỉ trích Lâm Hiểu Lê trong đầu lại bắt đầu mơ tưởng viễn vông.

Rốt cuộc là ai sắc? Lâm Hiểu Lê mắt lé trong lòng thở dài, thay người này giải quyết vấn đề liền OK rồi, tránh cho nàng cả ngày lẫn đêm tới hại tế bào não của mình.

“Tốt lắm tốt lắm, không nói nữa, mình muốn đi một chuyến bách hóa, Hiểu Lê lần sau gặp nói, yêu cậu nhiều.” Nói xong Tổng Mật Nhi hưng phấn rời đi.

Lâm Hiểu Lê một tay chống cằm lắc đầu một cái, mình cũng yêu cậu, nhưng là chúc cậu nhiều may mắn, thân ái.

“Chào, Điềm Tâm bé nhỏ.”

Đang khi Tổng Mật Nhi vụng trộm mà mừng mua xong tất cả đạo cụ dẫn dụ, chuẩn bị rời đi bách hóa thời điểm một thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp tinh tế mang theo nụ cười gọi nàng, Tổng Mật Nhi ngẩn ra. Cặp mắt sáng lên không quay đầu lại liền biết là ai, dù sao người gọi nàng là Điềm Tâm thật không nhiều lắm.

“Du Ninh!” Tổng Mật Nhi xoay người, quả nhiên thấy được đáng người mảnh khảnh nhu nhược kia vọt tới trước mặt của nàng, ôm một đồng đồ Tổng Mật Nhi vẫn là nhịn không được hung hăng ôm hân, kích động nói

“Làm sao lại ở chỗ này, học trường đâu? Sau không thấy cùng nhau?”

A, lâu như vậy không thấy, Du Ninh thật càng ngày càng xinh đẹp, một đôi mắt trắng đen to quá thật so với nàng xinh đẹp hơn, da mặt nhẵn nhụi trắng nõn liền nàng 1 nữ nhân đều muốn mặc cảm.

Du Ninh bị đồ Tổng Mật Nhi ôm đụng làm đau, lại mặc cho nàng càn rỡ kích động

“Hân có đồ rơi lên trên lầu tìm rồi, anh ở chỗ này chờ hân.”

“À à.” Tổng Mật Nhi mập mờ mà cười, lại gần bên tai của hân

“Như thế nào, như thế nào... cuộc sống mỹ mãn chứ?”

Du Ninh hai gò má khẽ nhuộm đỏ đầy Tống Mật Nhi 1 cái

“Nói lung tung.”

“Cái gì cơ!” Nàng nào có nói lung tung, thời điểm năm thứ nhất đại học còn là nàng khích lệ Du Ninh nhận rõ tình cảm của mình, mặc kệ cái gì luân lý làm chứng ngại phải theo đuổi, được rồi...là quyền rũ học trưởng, như vậy Du Ninh mới tìm được hạnh phúc của mình, nàng mới không có nói lung tung gì.

Chỉ là lại nói hấn với học trưởng thật sự rất xứng, học trưởng là loại trai mỹ hình công, Du Ninh rõ ràng cho thấy tiểu thụ... nhiều duy mỹ nha, ha ha, ban đầu giúp hấn giải quyết học trưởng thật đúng là không đơn giản!

“Em ở nơi này làm gì?”

“Em á....” Vừa định thuận miệng nói lại che giấu một cái Tống Mật Nhi đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì, sau đó thần bí hề hề lại gần bên tai Du Ninh

“Du thân mến, em có chút chuyện muốn hỏi anh nha.”

“Em nói đi.”

“Anh bình thường ở trên giường là thế nào quyền rũ học trưởng?”

Du Ninh khoe môi xinh đẹp có chút co quắp, người này còn trực tiếp như vậy, mặc dù hấn biết nàng là tác giả tiểu thuyết hạn chế lứa tuổi nhưng là đối với nàng nói như vậy không gì che đậy vẫn là có chút ngượng ngùng

“Anh...anh không có nha.”

“Ai ai ai, anh nói thật đi, giúp người ta 1 chút, em hiện tại nhu cầu cấp bách cần trợ giúp.”

Nhìn Tống Mật Nhi vẻ mặt thành thật, Du Ninh không nhịn được hỏi:

“Em làm sao vậy?”

Ai, dù sao cũng lừa không được Du Ninh, Tống Mật Nhi vì vậy càng thêm lại gần Du Ninh giản lược tự thuật mình gần đây hành động làm gì, điều này làm cho Du Ninh thấy kinh ngạc không nhỏ

“Nhưng mà chỉ đúng là vì tiểu thuyết, làm sao em bán mình rồi hả?”

“Đây không phải là trọng điểm!” Tống Mật Nhi không nghe lọt, lôi kéo Du Ninh

” Anh nói mau.”

Đỗ Vịnh Duy thấy thế nào đều là mỹ hình công, nàng chỉ giả bộ một người nhu nhược tới quyền rũ hấn, trước mắt chính là điển hình lúc này không mời dạy thì đợi đến bao giờ?

“Được rồi.” Du Ninh mặt hồng đến không thể hồng hơn nữa, dựa vào tai Tống Mật Nhi bắt đầu truyền thụ công phu trên giường khiến mặt hồng tim đập, bộ dáng của bọn họ người ở bên ngoài xem ra thân mật vô cùng, giống như một đôi tình nhân tán tỉnh.... Ít nhất, ở trong mắt Đỗ Vịnh Duy là như vậy.

Cách đó không xa, trong dòng người Đỗ Vịnh Duy hai tay khoanh lại, dù bận vẫn ung dung chau mày nhìn Tống Mật Nhi cùng một nam tử xa lạ thân mật, đáy lòng toát ra một loại khó chịu nồng đậm, nàng cùng người kia là quan hệ như thế nào? Vậy cái gì nói là nam nhân tốt? Quyền rũ không tới hấn là đối mục tiêu?

“Vịnh Duy, đang nhìn cái gì?” Một bên, 1 thiếu phụ có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, ôm trong ngực những bộ đồ trẻ con xinh đẹp tiến tới bên cạnh hấn, theo ánh mắt của hấn nhìn.

“Không có gì.” Đỗ Vịnh Duy thu hồi ánh mắt.

Không thể nào không có gì chứ? Thiếu phụ xinh đẹp An Vịnh Tâm nâng khoe môi, mắt to lóe thông minh sáng bóng nàng nhưng cho tới bây giờ không có ở trên mặt chú thấy qua vẻ mặt như thế, giống như là.. ghen?

“Đồ mua xong rồi hả? Chúng ta đi thôi.” Đỗ Vịnh Duy lần nữa đưa ánh mắt thả lại trên mặt, phát hiện cháu mình hình như đang dùng một loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn hấn

“Nào nhóc, về nhà.”

Thật là kỳ quái, An Vịnh Tâm cùng con len lén nhìn Đỗ Vịnh Duy, nếu như không phải là lão công mình hôm nay tạm thời có chuyện, nàng đâu cần tiểu thúc Vịnh Duy làm bạn mua đồ, và sẽ không thấy được chú có nét mặt đặc sắc như vậy, ha ha, hình như là có chuyện hay ho.

16. Chương 6-1

Edit: Tuyết Liên

Một phòng tối đen.

Đỗ Vịnh Duy đi vào phòng khách, không gian lạnh lẽo nhắc nhở trong nhà hẳn không có ai, nói như vậy cái cô nàng kia còn chưa trở lại, là theo người nam nhân kia ở một chỗ sao?

Ngưng mày, Đỗ Vịnh Duy từ từ mở ra cửa phòng của mình đi vào, không thể giải thích vì sao trong ngực cảm thấy bức mình ... đáng chết.

Có người! Chỉ là trong nháy mắt tay hắn chuẩn bị mở đèn cứng ở không trung, nhẹ nhàng xoay người, cặp mắt như báo đi săn trong đêm đen lấp lánh tỏa sáng nhìn về phía mình giường lớn.

“Pằng” một tiếng, hắn mở đèn đầu giường ra, ánh đèn vàng tràn ngập ở bên trong gian phòng đơn giản, tối tăm có vẻ khác thường, mà trên giường lớn của hắn kẻ đang nằm là cô nàng chọc giận hắn.

Nàng quả thật rất đáng giận, một bộ áo đen bó sát người bao quanh nàng trên người hiện rõ đường cong đem vòng ngực đầy đặn nhìn một cái không sót, bên cổ áo nhẹ điểm 1 bông hoa bằng nhung thiết kế hình như mang theo ám hiệu hấp dẫn hoa đỏ tươi nổi bật lên đáng người mê người, hạ thân bao chặt là 1 chiếc quần ngắn để cho cái đường cong phần mông tuyệt đẹp hơn, rất bốc lửa.... Không thể nghi ngờ chân thon dài nâng lên dính sát là tất lưới màu đen, đen trắng đánh vào thị giác đối với nam nhân là có lực hút trí mạng, một đôi giày cao gót hồng đào khơi lên hình như đang vuốt vuốt, càng giống như là khiêu khích...

“Hi, anh trở lại.” Tổng Mật Nhi nhẹ nhàng chậm chạp hạ thấp thanh âm học giọng quyến rũ trong lòng lại hồi hộp, hôm nay nhất định sẽ thành công đi, có Hiếu Lê quân sư, lại có công phu của Du Ninh ha ha Đỗ Vịnh Duy hôm nay nhất định sẽ quỳ dưới chân nàng, đến đây đi đến đây đi...đụng ngã nàng nào.

Chỉ là hồi lâu, hắn cũng không có hành động không có giống trong định liệu của Tổng Mật Nhi tưởng tượng, hắn chỉ là nhìn nàng, thật sâu nhìn nàng, một đôi mắt đen càng ngày càng sâu chìm nguy hiểm mà đầy lửa.

Tổng Mật Nhi hưng phấn cười trộm một chút xiu thật sâu đưa mắt nhìn hắn, khụ khụ, hắn là đang làm gì? Thế nào cũng không nhúc nhích, không nói câu nào, như vậy nàng phải chơi như thế nào đây?

“Anh...anh cảm thấy tôi hôm nay như thế nào?” Tổng Mật Nhi không tự chủ nuốt xuống ngụm nước miếng, lấy dũng khí hỏi.

Mà hắn như cũ không trả lời liền con người cũng không có chuyển động nhưng Tổng Mật Nhi lại bắt đầu bởi vì tầm mắt của hắn mà lâm vào khẩn trương.

Không tự chủ nắm thật chặt ga giường nàng hình như cảm thấy, mặc dù mặc y phục nhưng ở dưới ánh mắt chăm chú của hắn mình giống như là bị trần truồng lột sạch, đang bị ánh mắt lửa nóng của hắn giày xéo.

Nàng sợ!

Tổng Mật Nhi cảm giác mình liền dà điều rồi, rõ ràng nói muốn quyến rũ hắn, thế nào chỉ là bị hắn nhìn như thế nàng đã cảm thấy toàn thân bị cháy, nhịp tim không bình thường mãnh liệt đập phồng, giống như là muốn từ trong miệng nhảy ra.

Hắn đầu gì cũng cho nàng một chút phản ứng chứ?

Hồi lâu, Tống Mật Nhi bỏ qua, ừ, không... nàng cũng không phải hoàn toàn buông tha, chỉ là... hôm nay hình như tình huống không đúng, khụ khụ...đổi thời gian thì tốt hơn, nàng tốc độ nhanh như rùa từ trên giường bò dậy, lặng lẽ từng bước từng bước hướng cạnh cửa di động đang khi đi qua Đỗ Vịnh Duy nàng ngơ ngác cúi đầu, gật gù há hê không có tiền đồ nói

“Cái này, tôi...tôi đi trước.”

Đang khi nàng đi đến cạnh cửa, cơ hồ chuẩn bị chạy lấy người thì cổ tay của nàng đột nhiên bị 1 lực lạnh nắm chặt, lôi kéo, bị ngã lại trên giường, còn chưa có hồi hồn nàng cũng cảm thấy mình bị nặng nề đặt ở phía dưới, trên người là một bộ áo thật mỏng có thể cảm thấy thân thể nam nhân kiên cường, mạnh mẽ của hắn.

Rốt cuộc có thể mở mắt ra thấy khuôn mặt tuần tú của Đỗ Vịnh Duy lại phóng lớn tại trước mặt nàng, con ngươi không chuyển nhìn nàng, hô hấp nóng bỏng phun ở trên mặt của nàng, cả môi mỏng đẹp mắt tinh xảo cũng cơ hồ cách môi của nàng không tới hai millimet. Hu hu hu, Tống Mật Nhi lúng túng, chỉ có thể không có tiền đồ ngừng thở nhỏ giọng nói

“Này... Này...”

“Tại sao ăn mặc như vậy ở trên giường của tôi?”

Lúc này hắn hình như không giống như là Đỗ Vịnh Duy nàng thường thấy, hắn thả ra mị lực nguy hiểm mà đáng sợ, hình như không cẩn thận nàng cũng sẽ bị nuốt trọn, hu hu nàng là chọc lăm người.

Vậy mà nàng không biết khi Đỗ Vịnh Duy thấy nàng trong nháy mắt là vui vẻ, biết nàng ở đây, nàng chưa cùng nam nhân khác ở chung một chỗ mà muộn về, tâm tình của hắn chợt tốt, nhưng mà hắn hình như như cũ rất không hài lòng khi nàng cùng nam nhân khác cạnh nhau cho nên thật thành công phá hủy sự chịu đựng của hắn, nàng...làm cho tự chủ của hắn toàn diện hỏng mất.

“Cái đó, cái đó...tôi chỉ là muốn cho anh nhìn bộ quần áo này như thế nào mà thôi.” Tống Mật Nhi co rúc như mèo nhỏ, vô tội nhìn hắn, nàng làm sao nói ra được là vì quyến rũ hắn? Hắn cũng hoàn toàn không có phản ứng, nàng mất hết cả mặt rồi.

Chỉ là như vậy?

“Không phải muốn quyến rũ tôi lên giường sao?” Đỗ Vịnh Duy không hề bỏ qua cho Tống Mật Nhi nữa, nhếch môi chậm rãi nói.

“Hả? Không phải không phải, tuyệt đối không phải là như vậy.” Thật ra thì... cũng chính là thế này.

“Như vậy....” Đỗ Vịnh Duy ý vị sâu xa kéo dài thanh âm, mắt lửa nóng cúi đầu quét qua thân thể mềm mại, dính sát dưới người hắn

“Không tệ, rất mê người.”

“Hả? Thật?” Đột nhiên được khen ngợi Tống Mật Nhi có chút không dám tin tưởng, tròn tròn mắt hỏi

“Anh cảm thấy như vậy rất mê người?”

“E hèm.”

“Này, vậy anh mới vừa rồi tại sao không trực tiếp đụng ngã tôi?” Thốt ra lời Tống Mật Nhi mau bởi vì lời của mình mà muốn cắn đứt đầu lưỡi

“Khụ khụ, ý của tôi là, thật ra thì không phải ý đó...”

Nhìn nàng nóng lòng giải thích khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, Đỗ Vịnh Duy không nhịn được khẽ cười lên, tiếp theo trên môi hắn 1 nụ cười ma mị chậm rãi hiện lên

“Này, em thật muốn nhớ lại... cảm giác trước cùng tôi ân ái là gì sao?”

Rất ngượng ngùng, hắn thế nào trực tiếp nói như vậy chứ.

“Thật ra thì.... cũng không phải...”

“Được rồi, tôi thỏa mãn em.”

Hắn nói gì rồi hả? Đang khi Tống Mật Nhi còn chưa có phản ứng kịp, môi của nàng liền chột bị một cổ ấm áp mềm mại bao lấy, càng thêm tròn tròn mắt, hần.... hần hôn nàng rồi!

“Ừm...” Nàng mê muội, hoàn toàn quên mất khấn trương cùng sợ, chỉ có thể không tự chủ chậm rãi nhắm mắt lại, nhịp tim thất thường làm cho nàng đầu óc cũng bắt đầu trống rỗng.

Nụ hôn của hắn là vô cùng xâm lược một chút xíu bắt đầu cần rõ, hần môi mềm mại trần trọc ở trên môi của nàng, đem đoạt lấy hô hấp mà bá đạo hút lấy, khi nàng không nhận được há mồm hô hấp trong nháy mắt thì lưỡi linh hoạt chột đẩy ra hàm răng của nàng chui vào trong miệng nàng, ở trong miệng nàng ướt át chạy chạy đem lấy nước miếng nàng quần quít.

Người đàn ông này thậm chí hôn cũng đều là rất cao siêu đấy! Tống Mật Nhi chóng mặt bị động thừa nhận nụ hôn của hắn, tay nhỏ bé không kìm hãm leo lên bả vai của hắn, ôm cổ của hắn.

Môi của hắn thật mềm, mùi vị rất tốt, hai lần đó... Hắn liệu có phải cũng như vậy hôn qua nàng ư?

Đột nhiên, ngực dội vào xúc cảm lạnh lẽo, Tống Mật Nhi bị sợ từ trạng thái mơ hồ tỉnh táo lại, khê mở mắt gấp rút thở hổn hển

“Anh, anh muốn làm gì?”

“Muốn làm gì em không phải biết sao? Cô không phải là mong đợi đã lâu sao?” Đỗ Vịnh Duy lưu luyến không rời rời khỏi đỉnh nhũ hoa, tà tứ nói

“Bắt đầu từ bây giờ, hảo hảo thể nghiệm, hảo hảo ghi nhớ quá trình này, Diễm Tâm của tôi.”

17. Chương 6-2

Edit: Tuyết Liên

“Cái đó, không phải...” Tống Mật Nhi phàn nàn khuôn mặt nhỏ nhắn còn chuẩn bị nói gì lại bị tiếng hắn “Xoạt” một cái cởi áo mà người kia cố tình không cởi xong chỉ là cởi đến tầm mắt bộ phận cần che kín để cho nàng tạm thời “Mù”, còn thuận tiện lợi dụng áo trời tay nàng ở đỉnh đầu, hu hu....Nàng là muốn thể nghiệm quá trình quyến rũ hắn không sai..., nhưng dường như không phải là như vậy, thế nào nàng sẽ cảm thấy mình ngược lại giống như một con mèo chờ đợi bị xâu xé đây?

“Không phải gì?” Nhẹ nhàng chậm chạp mà mị hoặc nói, lúc nàng xem không thấy phía trên thì tròn mắt đen của hắn đang dùng lửa đục đốt cháy nhìn chằm chằm cảnh đẹp trước ngực nàng, người này thật là có phòng bị mà đến, ngón tay thon dài chậm rãi trượt trên ngực của nàng kịp chạm đến áo lót màu đen hồng như ẩn như hiện ẩn núp trong đó hình như đang chờ hắn ra tay.

Tống Mật Nhi không nhận được thở hốc vì kinh ngạc, đầu ngón tay của hắn giống như mang theo điện lực lướt qua trên da thịt nàng tản mát ra trận trận tê dại làm cho nàng không nhận được run rẩy

“Đỗ... Đỗ Vịnh Duy...”

“Hừ.” Êm ái nói, hần nhếch môi, tròn mắt đen trầm xuống, ngón trỏ đang dễ dàng ôm đầu ngực ẩn núp ở trong nội y mềm mại, đùa giỡn vuốt ve, áp lại như vuốt vuốt, nhìn nó tại vì đầu ngón tay của mình mà đứng thẳng nở rộ làm cho hắn mất khống chế.

“Ừ ừ...” Tống Mật Nhi trong đầu không tỉnh táo, chỉ cảm thấy toàn thân mình một dòng điện vọt qua, tê dại không dứt, thanh âm đều không tự giác kiều ngân

“Anh, anh làm gì?”

“Làm chuyện em thích.” Khê cười một tiếng, ngón tay dài đem áo lót mở ra giải phóng hai luồng miên nhũ khiến chúng nó hoàn toàn ra ngoài ánh sáng ở tại trước mắt của mình, hần không nhận được nhỏ giọng nói

“Điềm Tâm bé nhỏ, em biết mình có bao nhiêu đẹp không?”

“Không nên nhìn.” Tống Mật Nhi không thấy được nhưng chỉ cần nghĩ đến mình cứ như vậy trần trụi lộ ra ở trước mặt của hắn liền ngượng ngùng đến cơ hồ muốn tự thiêu rồi, gơ tay lên muốn ôm ngực cũng đã quên cánh tay bị người khác trói buộc ở đỉnh đầu,

“Tại sao không nên nhìn? Bọn chúng rất đẹp, để cho tôi...”

Thanh âm từ từ nhỏ đi hắn cúi người từ từ đem lấy hồng nhĩ trên đỉnh núi tuyết ngậm vào trong miệng, mùi vị vẫn như cũ ngọt ngào làm cho hắn thỏa mãn than nhẹ một tiếng, lưỡi dài linh hoạt cuốn lấy nụ hoa nở rộ. Khẽ liếm gặm bức bách nó tại trong miệng mình run rẩy không ngừng.

“Ừ... Ừm...” Tống Mật Nhi toàn thân lay động không ngừng giãy dụa, lại bị người ở trên cưỡng chế giam cầm, này... này thật sự quá mắc cỡ, hu hu nàng còn tưởng rằng có đầy đủ dũng khí quyến rũ hắn, thì ra là nàng mới là tiểu Ô Quy, trong đầu tưởng tượng hai lần trước của bọn họ, bọn họ đến cùng là đã làm cái gì

“Đỗ Vịnh Duy... không nên như vậy.”

Nàng thật kỳ quái, toàn thân đều sắp bị bốc cháy lên, liền dưới bụng cũng bắt đầu có cái gì không đúng...

“Tại sao không cần?” Đỗ Vịnh Duy không biết thỏa mãn khẽ liếm, nhếch môi

“Nói cho tôi biết đây là loại cảm giác gì, tôi chính là đang giúp em cảm thụ và nhớ quá trình... đừng quên là em quyến rũ tôi đấy, chúng ta là đang làm việc.”

Chó má cái việc! Tống Mật Nhi không nhận được một tiếng yêu kiều vừa xuất khẩu ra, bộ dáng như vậy nàng thể nào suy tư, trong đầu đều là..

“A... tôi...”

“Nói một chút coi cảm giác gì?” Cố trừng phạt khẽ cắn đầu nụ hoa nàng một chút nghe được nàng bị đau than nhẹ một tiếng, hắn tà ác bàn tay đặt lên bên kia dùng sức vuốt ve hưởng thụ nàng trắng nõn, nhìn khe hở bầu ngực không cách nào một tay cầm lấy cảnh đẹp lại để cho thân thể của hắn nơi nào đó bắt đầu vô cùng đau đớn.

“Đừng cắn, tôi nói tôi nói.” Tống Mật Nhi uất ức khó có thể chịu được giãy dụa

“A.... Chính là chính là cảm giác tê liệt, cảm giác toàn thân có mấy trăm con kiến nhỏ cắn tôi.”

“Ồ?” Cố làm vẻ không hiểu hắn nhẹ nhàng nâng đầu rồi đi trước ngực của nàng, thấm ướt hôn một chút trượt hướng bụng của nàng

“Đó là khó chịu không có thoải mái ư?”

Cắn môi, Tống Mật Nhi trái lương tâm gặm nhẹ

“Khó chịu, rất khó chịu.”

“E hèm, cô gái này.” Đỗ Vịnh Duy “Xoạt” một cái đồ của nàng thật thô lỗ vứt bỏ nó ở một bên, hai mắt bốc lửa nhìn nàng bởi vì mặc quần chữ T nửa kín nửa che cánh hoa dụ dằng

“Thật đáng tiếc kỹ thuật của tôi trước mắt em không có hiểu được, vậy chúng ta tiếp tục, để cho em cảm nhận đến thoải mái mới thôi!”

Hu hu, coi là nàng nói sai không được sao?

“Không có không có... thật ra thì rất thoải mái.”

“Thì ra là như vậy... Vậy chúng ta càng nên không ngừng cố gắng.” Đỗ Vịnh Duy tà tứ mà cười cười, một tay kéo xuống tất lưới đen, một tay đem quần chữ T dễ dàng vứt bỏ, bàn tay khẽ gạt đem hai chân nàng mở ra, để cho cánh hoa dụ dằng của nàng hoàn toàn triển lộ ở trước mặt của hắn.

Ngón tay dài nhẹ nhàng đụng vào vườn hoa tư mật để cho hắn không nhận được đùa giỡn

“Điềm Tâm bé nhỏ, em quả nhiên không cho tôi thất vọng, đã ướt đầm rồi.”

“Anh...anh đừng có nói như vậy.” Tổng Mật Nhi bị kiềm chế không nhìn thấy, còn phải nghe hấn cố ý nói hạ lưu như vậy quả thật mau điên mất, nàng... nàng nào có rất ưót!

“Xấu hổ?” Đỗ Vịnh Duy chậm rãi nói

“Thật ra thì không cần, tôi đối với thân thể em rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc... Nơi này tôi đã hưởng qua rất nhiều lần, rất ngọt rất đẹp.”

Hả? Hấn có ý gì? Đang khi Tổng Mật Nhi vẫn còn phân tích lời nói hấn, thì 1 cái gì đó ấm áp thấm ưót đột nhiên đặt lên chỗ nhạy cảm của nàng khiến Tổng Mật Nhi đầu óc nhất thời giống như là bị điện cao thế đánh trúng, tứ chi cũng bắt đầu co rúc

“A.....”

Hấn đặt mình trong giữa hai chân của nàng, môi ấm áp đặt lên cánh hoa của nàng đã sớm dính đầy ái dịch, lưỡi dài giống như rắn linh động nâng lên hoa và một chút xiu kích thích nàng, nhân tiện tìm ra tiểu hạch ẩn núp trong đó, ngậm bắt đầu dùng đầu lưỡi chống đỡ khe liếm, tay thon dài cũng không có rảnh rỗi vạch ra cánh hoa khiến mật dịch trong suốt ngọt ngào từng tia một chảy ra dính đầy môi của hấn, ngón tay dài mang theo ái dịch dễ dàng tiến vào bên trong ấm áp, trong nháy mắt đẩy nàng tới điên cuồng...

18. Chương 6-3

Edit: Tuyết Liên

“Tôi.... Tôi không được.” Tổng Mật Nhi càng không ngừng thở gấp, giống như là mau hít thở không thông hư mềm...hấn tại sao có thể, tại sao có thể liếm trong đó quá tà ác, quá đáng sợ.

“Anh mau dậy đi, không được, không được ...”

“Em có thể làm được, tin tưởng mình đi, hãy cảm thụ nó nói cho tôi biết đây là cảm giác gì.” Đỗ Vịnh Duy cười, hiển nhiên hấn sẽ không dễ dàng như vậy bỏ qua cho nàng, đây chính là kết quả nàng một lần lại một lần khiêu khích hấn, hấn cũng thuận tiện dạy dỗ nàng cái gì gọi là chơi với lửa có ngày chết cháy.

“A....” Tổng Mật Nhi thét chói tai, cảm thấy hấn lại gia nhập 2 ngón tay, môi của hấn đã rời đi nơi mắc cỡ đó thay vào đó là hai ngón tay thon dài, bắt đầu 1 lần lại 1 lần nhanh chóng ở bên trong nàng ra vào, đi theo là tiếng nước chảy phát ra một tiếng va chạm mập mờ.

“Đủ rồi, đủ rồi... tôi không được, thật sự là không được rồi.”

“Là thế nào không được? Khoái lạc sao?” Đỗ Vịnh Duy ý xấu nói, trong nháy mắt trừ đi mọi thứ che kín tầm mắt cho nàng khuôn mặt nhỏ nhắn mê say một lần nữa xuất hiện ở dưới ánh đèn, cái loại nét mặt câu nhân đó để cho dục vọng của hấn bị đau, ngón tay dài theo bản năng thêm tốc độ nhanh hơn khiến Tổng Mật Nhi hung hăng nín chặt cái chân, tứ phía rên rỉ.

“Tôi không biết, không biết...” Tổng Mật Nhi lắc đầu chỉ có thể hồ đồ rên rỉ, khi ngón tay dài hấn mạnh mẽ đút vào Tổng Mật Nhi rút cuộc một tiếng càn rỡ thét chói tai, đạt tới cao triều hoa dịch phun ra dính đầy hai tay của hấn.

Nàng hư mềm vô lực nằm, hình như nằm ở một trên 1 khối bông mềm mại hoàn toàn không suy nghĩ muốn động, nhưng là nếu như nàng cho là hấn ở chỗ này dừng, vậy thì quá ngây thơ rồi.

Hấn chợt đề lên thân thể Tổng Mật Nhi nhìn nàng mờ mịch hai mắt giật mình sâu kín tĩnh lại, ngón tay vuốt tóc rơi trên trán nàng, môi mỏng nâng lên

“Em biết không? Dáng vẻ của em khi cao triều cực kỳ xinh đẹp.”

Lúc này, Tổng Mật Nhi mới ý thức tới chuyện mới vừa xảy ra, nàng cao triều.... Thì ra là cao triều là loại cảm giác ấy, quả thật giống như đã chết, hay như đang hôn mê!

“Tôi, tôi lại không thấy được làm sao biết!” Tống Mật Nhi nói xằng nói bậy giải thích, hắn thật hiểu được thế nào làm nàng xấu hổ, lần đầu tiên ý thức được người đàn ông này là không chọc nổi, Tống Mật Nhi... mày mắt kém, gì mà quyến rũ hắn chứ?

“Không thấy được?” Đỗ Vịnh Duy lại hình như rất nghiêm túc suy tư lời Tống Mật Nhi nói, tròng mắt đen nghiêng mắt nhìn đến một bên gương lớn khổng lồ thử đồ... a...hắn hình như tìm được phương pháp tốt rồi.

Một tay nâng lên Tống Mật Nhi cả người trần truồng mềm mại, bị sợ đến nàng sợ hãi kêu

“Anh, anh muốn làm gì... Oa, lạnh... lạnh quá.”

Đỗ Vịnh Duy không dài dòng dây dưa đè ép thân thể Tống Mật Nhi dán lên gương thử đồ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm cầm cửa nàng, để cho nàng bị buộc nhìn chăm chăm vào mình trong kính, ở bên tai nàng phun hơi thở nóng rực, quyến rũ hồi:

“Như thế nào? Nhìn thấy không?”

Trước người lạnh lẽo cùng sau lưng dán chặt nóng rực đồng thời kích thích khiến Tống Mật Nhi run rẩy không dứt, nàng trừng to mắt mà nhìn xem cô gái trong gương kia, thật lâu sau mới hồi hồn hai mắt mang nước, môi sưng đỏ giống như là bị hung hăng ngược qua một phen, mặt kiêu mỹ đáng vẻ khó chịu nữ nhân kia chính là nàng!

“Không thấy được, không thấy được!” Tống Mật Nhi chột nhăm mắt lại, đều là hắn khi dễ nàng, hu hu hu

“Điềm Tâm bé nhỏ, cần gì lừa mình dối người... Được rồi, vậy chúng ta tới một lần.”

“Hả?” Tống Mật Nhi ngây ngốc a một tiếng, cảm thấy nàng lần nữa rời đi gương, mở mắt ra lại phát hiện hắn như cũ duy trì tư thế đứng ở phía sau cửa nàng, mà nàng thân thể cứ như vậy xuất hiện tại trong gương, trong gương... phản chiếu hình ảnh bọn họ, nàng nhỏ nhắn, hắn cao lớn cực kỳ..... hài hòa lại mập mờ không rõ.

Bống chốc, bàn tay hắn đặt lên một bên rất tròn càn rỡ vuốt ve đè ép, ngón tay dài còn nắm được đầu vú nàng trêu đùa, lần nữa kích thích giác quan của nàng trong lúc nhất thời Tống Mật Nhi nhìn tất cả trong gương cơ hồ ngu... hắn...hắn cứ nhiên để cho nàng trở mặt nhìn bọn họ đang làm tình...! Người đàn ông này nhất định là điên rồi.

“Nhìn thấy không, thích không?”

“Đâu, nào có thích.” Nàng cắn cái miệng nhỏ nhắn phản bác, tóc dài bởi vì khăn trương mà ướt mồ hôi, nàng cảm thấy rõ ràng hắn dán chặt mình, có chút không dám nhìn gương, nàng biết hắn nhất định sẽ nói đến làm được, mới vừa rồi hắn cũng đã diễn qua, chỉ là...cảm giác kia hồi tưởng lại thật đúng là khá tốt, phi phi phi... Tống Mật Nhi mày cái sắc nữ này rõ ràng rất không có tiền đồ.

“Em nhìn thật kỹ trong gương, chúng ta sẽ bắt đầu.” Nói xong, môi của hắn chạy đến bên tai của nàng, nhẹ nhàng thổi ra hơi nóng rực sau đó đưa ra lưỡi thăm dò vào trong tai của nàng, 2 tay nắm giữ ở trước ngực nàng hấp dẫn bóp.

“Ừ...” Tống Mật Nhi khó nhịn khi hắn đụng chạm thân thể, cảm giác mình nhanh lần nữa bị thiêu đốt, hu hu nàng rốt cuộc biết loại cảm giác này căn bản không có thể nhớ kỹ được, đây trong đầu cũng mau chóng không còn thể nào suy tư nhưng nàng rõ ràng có thể cảm thấy tay hắn chạm da thịt mềm mại của nàng, mà bộ ngực bởi vì hắn trêu chọc mà nở rộ, kích thích nàng không nhịn được yêu kiều.

“Điềm Tâm bé nhỏ, mở mắt, em sẽ bỏ qua tất cả.” Hắn tà ác gọi, một tay lặng lẽ rời đi trước ngực của nàng, thăm dò vào nàng nơi tư mật đã sớm chuẩn bị cho hắn.

“Đừng!” Tống Mật Nhi đà điều mở mắt, không hề phòng bị mà đối với hắn trong gương, sau đó liền bị ánh mắt nóng rực mà mị hoặc của hắn thôi miên, không cách nào dời đi tầm mắt chỉ có thể run rẩy nhìn hắn, không có tiền đồ lên tiếng yêu kiều.

Nhẹ xoa hoa hạc mẫn cảm, tay lại lần nữa thăm dò vào hoa kính của Tống Mật Nhi đã qua cao triều một lần lại dịu dàng lần nàng run rẩy phát ra tiếng rên rỉ hắn lại xâm nhập hơn nữa.

Hắn lộ ra tươi cười tà mị, hôn sau gáy nàng, khẽ cắn da thịt mẫn cảm nhất.

Tống Mật Nhi không cách nào nói ra bất kỳ lời nói nào, chỉ còn lại thở dốc kịch liệt, cùng với xấu hổ khoái cảm hỗn hợp mềm mại rên rỉ.

Ngón tay của hắn ở trong hoa kính của nàng lặp lại ra vào chạy nước rút, khi nàng ngưng ngừng suy nghĩ muốn tránh ra thì hắn liền đem hai chân thon dài của nàng mở thêm, cánh hoa đã chuẩn bị đầy ái dịch, xoa lấy cơ hồ có lẽ đã vào hoa hạc.

“Điềm Tâm bé nhỏ xem gương 1 chút, nói cho tôi biết cảm giác em là gì.” Đỗ Vịnh Duy dụ dụ dỗ nói, ngón tay dài càng thêm thăm dò vào giữa cánh hoa của nàng, cảm nhận được nàng chặt chẽ bao lấy ngón tay của hắn, cảm giác ướt mềm, chặt kết để cho hắn cơ hồ không nhận được dự vọng đau đớn.

Hắn cũng thở hổn hển, biết rất rõ nàng đối với hắn lực hút như vậy, lại thị giác đồng thời kích thích để cho hắn cơ hồ cũng nhanh vô dụng.

Tống Mật Nhi run sợ tầm mắt trở lại trong kính, thở hổn hển đôi tay không biết theo ai, chỉ có thể đà điều nghiêng về phía sau, thừa nhận vì ngón tay dài của hắn mà co rúm, tóc dài rơi trên gò má đỏ, môi đỏ mọng bởi vì động tác của hắn mà bật ra tiếng rên làm người ta mê say, ghét... Hắn lại còn hỏi được nàng nói xem là cảm giác gì.

“Không nói sao? Vậy quá đáng tiếc đấy.” Đỗ Vịnh Duy cười, chợt rút ra ngón tay dài khiến Tống Mật Nhi theo bản năng liền phát ra tiếng bất mãn, nàng toàn thân đều ở đây nói cho nàng biết, nàng khó chịu, rất khó chịu, nhưng...Nàng chỉ có thể giống như mèo nhỏ khóc khê dán lấy hắn.

“Muốn sao?” Đỗ Vịnh Duy tròn mắt đen mang theo đùa giỡn, ôm hông Tống Mật Nhi cùng nhau ngồi trên mặt đất, nàng đưa thân vào giữa hai chân của hắn, hai chân mở ra rất lớn khiến trong mắt gương rõ ràng phản xạ ra cánh hoa của nàng bởi vì kích thích mà hồng đến đỏ, ông trời... để cho nàng chết đi! Hắn tại sao có thể để cho nàng dùng cái này tư thế ngồi

“Buông tôi ra...buông ra...”

“Không muốn sao?” Đỗ Vịnh Duy thở ra một hơi thối tới bên má Tống Mật Nhi, ngón tay dài lần nữa chiếm hữu cánh hoa của nàng, cảm nhận được nàng co rúm lại run rẩy, cố ý nói

“Đáng tiếc, tôi còn muốn tiếp tục!”

“Anh khi dễ tôi.” Tống Mật Nhi khóc khê lên án, toàn thân cũng khó khăn nhận muốn phát điên, nàng không biết này là cảm giác gì, mắt mặt chết, nàng hình như chỉ muốn hắn lần nữa lấp đầy nàng, nhiều hơn... nhiều hơn.

“Tôi có sao?” Đỗ Vịnh Duy nâng lên ái dịch bức bách nàng nhìn trong gương.

“Em xem, là thân thể của em cho tôi thấy sự thành thực mà thôi, em rất ướt, nơi này rất ngọt, em viết tiểu thuyết có ghi đến đoạn xâm nhập này không? Nói cho tôi biết cảm thấy gì.”

Tống Mật Nhi ngơ ngác nhìn gương, hình như bị lời của hắn đầu độc, tiểu thuyết nàng...đương nhiên có xâm nhập thể nhưng loại cảm giác này so với thời điểm viết chân thật mấy ngàn mấy vạn lần, khoái cảm này là trí mạng...

Tống Mật Nhi chợt lắc đầu một cái, nàng đang loạn tưởng cái gì chứ?

“Không biết, anh đừng ép tôi, hu hu.” Đây cũng quá đáng sợ đi.

“Không phải là tôi đang ép em, là em đang ép tôi.” Đỗ Vịnh Duy tròn mắt đen thật sâu đưa mắt nhìn nàng, hình như dự vọng nhần nại đã vọt tới cực hạn, hắn muốn nàng, hiện tại liền muốn.

19. Chương 7-1

Edit: Tuyết Liên

Đối mặt với gương, hần dễ dàng nhấc cao mông trắng của Tổng Mật Nhi, lửa nóng khổng lồ nhắm ngay vào hoa miệng trong nháy mắt hần hung hăng tiến vào nàng, nàng cùng hần đồng thời phát ra một tiếng thỏa mãn sợ hãi, giống như đây mới là kết quả bọn họ khát vọng đã lâu .

Tổng Mật Nhi sợ hãi kêu lên 1 tiếng sau lập tức cắn cái miệng nhỏ nhắn, tứ chi cảm giác thoải mái làm cho nàng cảm thấy mau ngất xỉu, nàng thật không biết xấu hổ, cứ nhiên làm thành dâm đảng như vậy, nhưng... thật sự rất thoải mái, thì ra đây chính là cảm giác ân ái lúc trước hần đúng là như vậy đối với nàng sao? Sâu như vậy tiến vào nàng....

Khi nàng còn không kịp suy tính thì người kia đã không cách nào lại chịu đựng, hần khẽ nâng lên mông trắng của nàng bắt đầu từng chút từng chút chậm rãi lại mạnh mẽ xuyên qua nàng hình như muốn hành hạ nàng, cắn răng nghiêng lợi nói

“Em thật là hết sức đáng chết.”

Hần muốn qua nàng rất nhiều lần nhưng nàng lại còn giống như xử nữ kẹp chặt khiến hần mau mất không chế.

“A... A...” Tổng Mật Nhi lý trí cơ hồ mau bị hần đánh bay, trong cơ thể bị cảm giác bị lấp đầy để cho nàng chân cũng co lại tới khẩn trương

“Đỗ Vịnh Duy.... Đỗ Vịnh Duy....”

Nghe nàng vô ý thức kêu tên của mình hần giống như cũng bị đầu độc, hần lôi kéo thân thể của nàng xoay một vòng để cho nàng ngay mặt ngồi ở trên dục vọng của mình, giữ chặt mông bắt đầu tiến vào điên cuồng chạy nước rút cảm giác thật sự quá đẹp.

“Nha....” Tổng Mật Nhi lên tiếng thét chói tai, không nhịn được giữ chặt bả vai hần, phía dưới tốc độ mạnh mẽ làm cho tư mật của nàng mau lửa nóng mà chết lặng, mà nàng cũng bắt đầu vô thức phối hợp với động tác của hần, lên xuống nâng cao eo đến gần hần.

Nhìn trước ngực nàng nâng từng trập sóng tuyết trắng, hần khó có thể kháng cự cúi đầu ngậm vào đầu nú nhũ hoa của nàng, phía dưới tốc độ vẫn ở chỗ cũ tiến hành, hần hình như thấy không đủ cuồng mãnh đánh thẳng vào nàng, không để ý tới Tổng Mật Nhi đã cao triều mấy lần thét chói tai, khóc khế, cầu xin tha thứ, như cũ vẫn muốn nàng ở trong cơ thể nàng dong ruối.

Sau đêm dài đằng đẵng, Tổng Mật Nhi căn bản không biết hần muốn nàng bao nhiêu lần, chỉ là nhớ mang máng ở trước gương, trên giường, phía trước cửa sổ, trên ghế....Hình như chỗ nào cũng tràn đầy bóng dáng bọn họ, hần đối N loại tư thế hành hạ nàng, kích thích nàng, để cho nàng ở một loại bất tỉnh lại tỉnh, tỉnh lại bất tỉnh trong trạng thái ân ái cả đêm...

Nàng cũng rốt cuộc hiểu rõ, cái gì gọi là ở phòng tắm ân ái làm đến trời đen kịt!

Đỗ Vịnh Duy vốn là kẻ điên sẽ không mệt, hu hu nàng cũng không cần quyến rũ hần, nàng nhất định là con mắt trắng mới có thể cảm thấy không nhớ rõ những quá trình này rất đáng tiếc! Thật ra thì tỉnh táo làm cũng không nhất định nhớ quá trình. Đây là ý thức cuối khi Tổng Mật Nhi mệt đến không có ý thức được.

“Ừ...” Ừm một tiếng Tổng Mật Nhi nhỏ nhẹ xoay người lại đột nhiên bởi vì bên hông chuyển tới đau đớn mà tỉnh táo

“Thật là đau.” Bất mãn lầm bầm một tiếng, Tổng Mật Nhi khso khăn mở mắt, trong lúc nhất thời hình như còn chưa ý thức được tình cảnh của mình, nàng ở nơi nào... Sờ sờ bên cạnh chớp chớp mắt to, nhớ lại....bị sợ đến nàng chột từ trên giường ngồi dậy, mặt hồng tím đập không có thể mình... tối hôm qua... tối hôm qua....nàng cùng hần...

“Đã tỉnh rồi hả?” Quanh đây có tiếng lật báo, một giọng nói lười biếng mà mỉa mai hoặc trầm thấp từ từ vang lên.

Tổng Mật Nhi níu chặt cái chăn hướng nơi phát ra âm thanh nhìn lại, cạnh cửa sổ trước ghế màu trắng một bóng dáng cao đang khoác 1 cái áo choàng tắm đơn giản, lưng dựa vào ghế. Tóc thấm ướt tỏ rõ hần mới vừa tắm rửa qua. Cơ ngực khê hở da rõ ràng điểm 1 vài giọt nước, hần hai chân nhàn nhả, nước trên tóc

chảy xuống ở hai bên để cho chân dài của hần cứ như vậy triển hiện, cả người hần ưu nhã ở dưới ánh mặt trời ấm áp, gương mặt tuyệt mỹ mang theo nụ cười nhìn nàng!

Không sai là nhìn nàng!

A, hôn mê...

Tống Mật Nhi theo bản năng liền ngẩng đầu lên, nắm lỗ mũi của mình quăn bách: “Không được cười, không được cười, tôi nhất định sẽ chảy máu mũi.”

Vậy mà nụ cười của hần cứ đang bên môi gia tăng, nàng là ngu ngốc!

Để xuống tờ báo, Đỗ Vịnh Duy đổi lại tư thế thoải mái, chậm rãi nói

“Này, để tay xuống, lỗ mũi của em không có yếu ớt như vậy.”

Tống Mật Nhi xoa xoa lỗ mũi, hử? Quả nhiên không có máu mũi, nhưng còn là rất nguy hiểm! Nàng vụng trộm nghiêng mắt nhìn hần, nhớ chuyện tối hôm qua, chột ưỡn thẳng lưng tức giận nói

“Đỗ Vịnh Duy!”

“Thế nào?”

“Cái đó...” Tống Mật Nhi nhìn thẳng trừng mắt đen của hần, nghĩ chỉ trích hần ngày hôm qua coi nàng như búp bê thổi khí một dạng hành động ân ái tà ác nhưng lời đến khoe miệng dừng khí của nàng toàn bộ bị hít vào trong trừng mắt đen của hần, đà điều nhục chí nhỏ giọng nói:

“Ừ, tôi thừa nhận tôi tối hôm qua là cố ý quyến rũ anh, muốn nói trước cái gì đều không nhớ quá oan, nhưng... anh cũng không cần.. không nên...” Không nên cuồng dã như vậy!

“Không nên cái gì?” Đỗ Vịnh Duy biết rõ còn hỏi, trừng mắt đen nóng bỏng không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, cố ý nhìn nàng quăn bách.

“Chính là không nên như vậy!” Nào có người tà ác như vậy, còn ép nàng nhìn bọn họ... cái kia....

“A, ý của em là... không nên để cho em khổ cực quyến rũ tôi như thế? Tôi nên chủ động sao?” Đỗ Vịnh Duy cố ý đón lời Tống Mật Nhi, vô tội hỏi.

“Hử? Tôi không phải ý này...” Tống Mật Nhi lời nói cầm ở trong cổ họng, nhìn hần đột nhiên đứng dậy, đôi tay ôm ở trước ngực đỏ mặt kinh ngạc nói:

“Anh, anh lại muốn làm gì?”

Đỗ Vịnh Duy hết sức chậm rãi đi về phía Tống Mật Nhi, áo choàng tắm bởi vì đứng dậy mà nghiêng ra bả vai mê người, nụ cười trên mặt là vô hại mà “Thiện lương”

“Tôi chỉ thấy là lời này của em nói cảm thấy rất chính xác, tôi đường đường 1 đại nam nhân thật sự không nên để cho em uất ức tới quyến rũ mình, lần này... đến lượt tôi chủ động thôi.”

Gì cơ! Tống Mật Nhi cả người liền hoa lệ lệ cà lăm rồi, thẳng hướng bên giường lui

“Không, không cần, thật ra thì...tối hôm qua anh đã đủ chủ động rồi, ừ...thật thật.”

“Vậy sao?” Nháy trừng mắt đen nói nghiêm túc: “Vậy em tối hôm qua có thân thiết thể nghiệm sao? Biết là cảm giác gì rồi sao?”

Nàng còn có thể không biết sao? Người nói câu kia “Cảm giác gì, cảm giác gì” còn không ngừng ở bên tai nàng vọng về, cơ hồ khiến bên tai nàng cũng nóng lên, Tống Mật Nhi chột quăng giường, ôm chần giờ tay lên ngăn cản động tác của hần

“Tôi hiểu rõ rồi, tôi thật sự biết, tôi xác định được đến đề tài rồi.”

“Thật ra thì em không phải miễn cưỡng như vậy, không nhớ rõ chúng ta còn có thể tiếp tục...”

Đỗ Vịnh Duy thành linh động tác nhào tới Tống Mật Nhi bị sợ liền lăn một vòng về cửa phòng, còn mặt đỏ tới mang tai kêu to

“A a a, không miễn cưỡng, không miễn cưỡng...tôi thật sự biết, hu hu...”

Cho đến khi bóng dáng của Tống Mật Nhi biến mất tại trong tầm mắt mình, Đỗ Vĩnh Duy mới lười biếng nằm lỳ ở trên giường không có hình tượng cười lớn:

“Ha ha ha.....”

Thật là rất thú vị.. Hắn chưa bao giờ từng thấy cô gái nào thú vị như nàng. Tiếng cười từ từ yếu bớt, hắn nhìn chăm chăm trần nhà trong đầu không ngừng xuất hiện mọi vẻ mặt của Tống Mật Nhi, không tự chủ tim cũng âm lên kể từ khi nàng xuất hiện tại trong sinh hoạt của hắn sau hắn hình như mỗi ngày đều cười, cùng hắn trước kia hoàn toàn bất đồng đây là hiện tượng tốt, hay là nhắc nhở hắn, nên khắc chế tình cảm mình 1 chút.

Hắn là Đỗ Vĩnh Duy, là kẻ thích tự do, không chịu gò bó, và không tin tình yêu, hắn cũng lười phải yêu, hắn hình như không nên yêu một nữ nhân ôn tồn.

Vậy vậy đầu hắn cười nhạo mình, hắn nhất định là suy nghĩ nhiều, cô gái kia chỉ là vật điều hòa mà thôi, hắn cũng chỉ là đối với nàng cảm xúc còn không có ngăn khi nàng viết xong bản thảo, hắn chơi đủ rồi sau có lẽ sẽ phải ai đi đường nấy thôi.

20. Chương 7-2

Edit: Tuyết Liên

“Ha ha, chính là như vậy, chính là như vậy.” Tống Mật Nhi ngón tay ở trên bàn phím vội vàng gõ lên, thái độ sáng rỡ lấp lánh, tình tiết hình như rất tự nhiên đang ở trong đầu tạo thành, sau đó đưa vào trong bài viết, nói đến thật thần kỳ, kể từ...khi nàng cùng hắn thử nghiệm đến một nửa chết nửa sống đi qua, linh cảm nàng thật cuộn cuộn không dứt, hơn nữa lần này từ tình tiết sơ qua, hay là cảm tình trên mặt nam chính, nữ chính cũng so với trước kia phong phú sinh động hơn giống như nàng dựa vào là không phải tưởng tượng lãng mạn ngọt ngào, mà là trong lòng của nàng....

Thật cảm giác tràn đầy hạnh phúc cùng ngọt ngào để cho nam chính, nữ chính trong tay nàng cũng linh động hơn, tại sao như vậy chứ?

Tống Mật Nhi bĩu môi lắc đầu một cái, tiếp tục gõ, Hiểu Lê nói rồi chuyện không nghĩ ra cũng không cần suy nghĩ, vẫn là tiếp tục viết thôi..... A? Đường như nơi này thêm một đoạn tán tỉnh trong bếp có thể tốt hơn!

Nháy mắt to mắt không tự chủ lại có hơi nóng, ai ai...rõ ràng trước kia viết đến H nàng sẽ rất hưng phấn thế nào hiện tại ngược lại nhăn nhó, chắc chắn.... như vậy là không đúng.

Tống Mật Nhi cắn cắn ngón tay, lẩm bẩm nói nhỏ

“Ở trong phòng bếp phải tán tỉnh thế nào nhỉ?”

“Khó nào sao? Có muốn hay không tôi dạy em hả?”

“Tốt.” Không biết là ai đang nói chuyện, Tống Mật Nhi cứ như vậy thoải mái đáp qua, chợt nghiêng đầu mặt hắn phóng đại đang nhếch môi nhìn màn hình máy tính nàng một bộ “Tôi rất vui khi trợ giúp em”.

“Pằng” một cái khép lại máy tính, Tống Mật Nhi mau tránh ra, cà lăm đỏ mặt

“Không, không cần...cái này tôi có thể tự mình...”

Hắn đến tốt cùng là trở về lúc nào? Hắn không phải buổi chiều nói có chuyện ra cửa sao, tại sao trở về không không có phát ra tiếng đóng cửa, liền tiếng bước chân cũng không có, hắn là quỷ ư?

“Vậy sao?” Đỗ Vĩnh Duy kéo ra 1 nút áo sơ mi, miễn cưỡng ở bên ghế cạnh nàng ngồi xuống

“Tôi chính là tốt bụng, a.... thật không cần? Cái này phải làm thế nào?”

“Ừ, tôi xác định cùng với khẳng định không cần.” Tống Mật Nhi trái tim thẳng thắn nhảy, mặc dù nàng thỉnh thoảng còn là sẽ ảo tưởng vóc người hấp dẫn của hắn..., chỉ là vì cả người khỏe mạnh, phải biết đêm hôm đó đi qua nàng nhưng ước chừng xương sống thắt lưng đau tới ba ngày liền.

“Vây cũng tốt.” Đỗ Vịnh Duy cười trộm nói, thở phào một cái.

Nhìn hắn hình như thật không có hành động, Tống Mật Nhi mới chậm rãi buông trong tay máy tính lại gần hắn

“Anh ăn cơm chưa?”

“Còn chưa có.” Đỗ Vịnh Duy day day thái dương, mặt tuấn nhan lộ ra vẻ uể oải.

“Anh giống như rất mệt mỏi.” Tống Mật Nhi thận trọng giơ tay lên, lôi kéo bàn tay to của hắn để xuống, thay vào tay của mình đặt nhẹ lên thái dương hắn. Đỗ Vịnh Duy cũng thuận theo hai mắt nhắm nghiền, khẽ rên mấy tiếng đại biểu mình thư thái hơn rất nhiều

“Tôi có phần cơm cho anh, chờ 1 chút, tôi hâm nóng lại cho anh ăn.”

Tống Mật Nhi nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống ghế rời đi bên cạnh hắn, chạy tới phòng bếp, trong miệng còn lẩm bẩm

“Đợi chút a, rất nhanh là có rồi.”

Từ từ mở ra tròng mắt đen, Đỗ Vịnh Duy nhìn bóng lưng nàng cười cười, trong không khí còn lưu lại mùi thơm nhẹ trên người nàng, tay ấm áp như còn ở lại trên thái dương hắn, nàng vừa rời đi cư nhiên để cho hắn có chút cảm thấy trống rỗng.

Nàng cư nhiên nhìn ra được hắn mệt mỏi, ha ha.

Hắn cho là hắn đã che giấu rất tốt rồi, mặc kệ lúc nào, địa phương nào, trong mắt người khác hắn đều là bác sĩ thiên tài, không gì không làm được, hắn sẽ không mệt mỏi, thậm chí Vịnh Tâm, Dịch Thiên cũng lệ thuộc vào hắn, hình như lúc tuyệt vọng có Đỗ Vịnh Duy tất cả cũng sẽ không có vấn đề.

Nhưng có ai biết, hắn cũng sẽ sợ mình có chuyện không làm được, hắn thỉnh thoảng cũng muốn lệ thuộc vào một cái người khác, nghe người khác nói một câu ” có phải mệt mỏi hay không”, mà người này lại là Tống Mật Nhi, 1 cô gái nhìn như ngu ngốc này.

Hắn thật ra thì có chút sợ, sợ nàng cho hắn quá nhiều, để cho hắn trở nên yếu ớt. Nghĩ tới hắn chậm rãi đứng dậy đi tới cửa phòng bếp, ở cạnh cửa nhìn Tống Mật Nhi nghiêm túc đang tự lẩm bẩm, hình như là đang nói món gì xong rồi sẽ là món gì.

Bởi vì quá nghiêm túc, nàng hình như cũng không có phát hiện hắn đang ở cửa nhìn nàng đã lâu rồi, nhìn đến xuất thần, hắn rất muốn ôm thật chặt nàng.

“OK.” Tống Mật Nhi cuối cùng đem sườn bỏ vào trong lò vi ba đun nóng, vỗ vỗ tay, chờ đợi nó ra lò.

“A...” Đột nhiên bị ôm vào trong ngực ấm áp Tống Mật Nhi sợ hết hồn, Tiểu Ô Quy y hệt rụt một cái, không khỏi... nàng hình như chính là quen thuộc mùi vị của hắn, biết hắn là ai

“Rất nhanh là tốt, anh...anh tới đây làm gì?”

Dáng vẻ phòng bị của nàng khiến hắn liền không nhận được tâm tình tốt muốn đùa giỡn, vì vậy cố làm vẻ chịu trách nhiệm nói:

“Tôi muốn nghĩ làm một tác giả ưu tú em phải đối độc giả của mình phụ trách, viết ra thật chân thật cho nên tôi quyết định trợ giúp em hãy thử xem cái gì gọi là tán tỉnh trong bếp.”

Hả? Tống Mật Nhi hơi động dậy một chút, nín chặt tạp dề quần bách mà nói

“Thật ra thì... thật ra thì tôi cũng vậy có thể chẳng phải chịu trách nhiệm, anh cũng có thể không cần tốt bụng như vậy đâu.”

“Nhưng trước người nói với tôi cần rõ ràng không phải là em sao? Thế nào hiện tại không cần? Hay là nói...em sợ tôi?” Đỗ Vịnh Duy đến gần bên tai của nàng, thổi ra hơi thổi nóng rực, khách quan chính là đùa giỡn trêu chọc nàng, nhưng lần này tâm tình của hắn hình như có một ít không đồng dạng như vậy.

“Tôi làm cái gì phải sợ anh?” Tống Mật Nhi phản kháng cuối cùng bật thốt lên, tiếp theo lẩm bẩm nói nhỏ

“Tôi không có ở sợ anh nha, tôi chỉ là...tôi đang làm cơm, tôi sợ anh sẽ đói, ừ, chính thế.”

“Hoá ra là như vậy.” Tay Đỗ Vịnh Duy tay lạng lẽ đưa vào trong tạp dề, bàn tay dễ dàng chộp lấy bộ ngực rất tròn của người khác khẽ xoa

“Nhưng.....tôi cảm thấy có nơi còn đói hơn.”

Bỗng chốc bị ôm chặt, Tống Mật Nhi khẽ nói một tiếng cảm thấy sau lưng hắn nơi nào đó đã lửa nóng găng gượng, đang không không dời chống lại tại nơi mềm mại kia để cho nàng không nhận được cong người cho phản ứng, nàng dĩ nhiên biết là cái gì biến hóa, nàng đã cảm nhận được nhớ kỹ trong lòng rồi!

“Không...không được!” Tống Mật Nhi toàn thân nóng lên tê dại ngượng ngùng, hắn nói phản ứng liền phản ứng thế.

“Có cái gì không được?” Đỗ Vịnh Duy hôn cổ của nàng, lửa nóng cách nàng quần thật mỏng của nàng, ác ý đỉnh chuẩn bị nơi hoa tâm của nàng, từng phát từng phát giống như là thật muốn vào giữa hoa của nàng

“Ừm...” Không nhận được than nhẹ, Tống Mật Nhi ngẩng đầu lên, cảm giác trống rỗng kèm theo thân thể từng cổ một động tình ngọt ngào cuốn tới

“Đây là đang phòng bếp.”

“Không phải em đang cần viết tán tỉnh trong bếp sao?” Đỗ Vịnh Duy tà tứ cười cười, bàn tay đẩy cao nội y của nàng trực tiếp vỗ về chơi đùa chiếm hữu nơi mềm mại.

“Như vậy như thế nào? Có phải hay không rất thoải mái... Giống tán tỉnh không?”

Rất hạ lưu, khắp thiên hạ chỉ có hắn có thể một lần lại một lần nói ra lời như vậy? Tống Mật Nhi cắn môi, cơ hồ khó có thể nhẫn nại, ừm ừm ừm, nàng háo sắc, nàng cư nhiên cũng rất muốn.

Đột nhiên, trước mặt có gì đó “Nói nhỏ nói thầm” vang lên, Tống Mật Nhi một cái giật mình có chút tỉnh táo, hắn mới vừa thoát nhìn như rất mệt mỏi, hình như nên ăn trước, đói bụng làm thế nào chứ? Ừ, nói dối thì tốt hơn

“Đỗ Vịnh Duy, hôm nay không được ...người ta...người ta đại mù đi tới.”

“Hả? Vậy sao? Vậy chúng ta chơi trò mới mê huyết chiến đi, em lại có đề tài rồi.”

Người đàn ông này nhất định là người điên. Đang khi Tống Mật Nhi cho là hắn sẽ nói được làm được, hắn lại ngưng tất cả động tác, hắn chỉ là lẳng lặng ở phía sau ôm nàng, hô hấp

“Hôm nay bỏ qua cho em.”

Nhưng lý do cũng không phải bởi vì tin tưởng đại mù đi của nàng tới ... mà là hắn phải bảo tồn thể lực, hắn ngày mai có một cuộc phẫu thuật lớn, một cuộc giải phẫu không thể sơ sót, 1 cuộc giải phẫu quyết định vận mệnh của Dịch Thiên.

Đỗ Vịnh Duy dễ dàng như vậy liền bỏ qua cho Tống Mật Nhi, lại làm cho nàng không khỏi có chút mất mát nho nhỏ, người đàn ông này thật là nói gió thì có mưa, tới cũng nhanh đi cũng nhanh, cũng không hỏi ý nàng một chút .

“Này...”

“Hả?”

“Ngày mai theo tôi đi bệnh viện.”

“Tại sao?”

“Tôi mai có một ca phẫu thuật rất quan trọng.”

Chợt, hai người đều không nói chuyện, Tống Mật Nhi chỉ là nhẹ nhàng gật đầu một cái, nội tâm nhạy cảm đã nhận ra trong miệng hắn ca phẫu thuật kia hình như không phải đơn giản, giọng điệu của hắn là trước đó chưa từng có, nàng chưa từng nghe qua tâm tình hắn như thế hình như là tâm tình chưa từng xuất hiện trên người hắn.

Mà Đỗ Vịnh Duy thật ra thì cũng không thể giải thích, tại sao giải phẫu mà hắn hi vọng có nàng làm bạn, có lẽ chỉ là bởi vì gần đây thói quen có nàng, nàng hình như có thể làm cho hắn cảm thấy hi vọng.

Một hồi lâu, Tống Mật Nhi đột nhiên cau mày nhưng hắn không phải Bác sĩ khoa phụ sản sao? Khoa phụ sản có thể có cái gì đại phẫu nhỉ?

21. Chương 7-3

Edit: Tuyết Liên

“Vịnh Duy.” Chứng kiến bóng dáng Đỗ Vịnh Duy của xuất hiện tại hành lang thì An Vịnh Tâm rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nghênh đón tay nắm lên cổ tay của hắn

” Đã đến rồi.”

“Ừ.” Đỗ Vịnh Duy vỗ vỗ đầu An Vịnh Tâm, mặt làm cho nàng yên tâm

“Dịch Thiên đâu?”

“Ở ngoài phòng mổ coi chừng Tiêu Nhân một bước cũng không rời đi, đang đợi tiểu thúc.”

“Ta sẽ qua đó.”

“Vịnh Duy có thể làm được có đúng không? Đối với Dịch Thiên mà nói...”

“Ta hiểu biết tầm quan trọng, tin tưởng ta.” Đỗ Vịnh Duy dịu dàng đối với An Vịnh Tâm nói.

“Ừ.” An Vịnh Tâm thở phào nhẹ nhõm lướt qua hắn, lúc này mới phát hiện ra phía sau hắn đi theo một người.

Người kia dĩ nhiên là Tống Mật Nhi, nàng vẫn đi theo sau lưng hắn, cũng nhìn thấy hắn cùng cô gái trước mắt này hành động của họ đầy tất cả tự nhiên mà quen thuộc, Đỗ Vịnh Duy dịu dàng như vậy cũng là lần đầu tiên Tống Mật Nhi nhìn thấy, hắn hình như chưa từng có đối với bất kỳ người nào từng có loại dịu dàng này, bao gồm nàng, cho nên trước mắt nữ nhân xa lạ này là ai, là gì của hắn....

Tống Mật Nhi đáy lòng xông lên một cỗ cảm giác, buồn buồn bết tắc nhưng không cách nào quên được nàng chỉ có thể ngơ ngác nhìn không lên tiếng.

“Vịnh Duy, cô ấy là....”

“Một cô gái.” Đỗ Vịnh Duy không có giải thích quá nhiều, quay đầu lại đối với Tống Mật Nhi nói

“Này...đi theo Vịnh Tâm ở ngoài phòng giải phẫu chờ tôi, đừng có chạy loạn khắp nơi.” Nàng chạy loạn sẽ làm hắn phân tâm.

Phòng giải phẫu, quay đầu nàng lúc này mới lần đầu tiên nghiêm túc chăm chỉ thấy rõ ràng nữ nhân tên là “Vịnh Tâm” này.

“Ừ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo cam kết gật đầu nhìn Đỗ Vịnh Duy thật sâu một cái, sau đó hắn liền bước thon dài hướng khúc quanh phòng giải phẫu. Quay đầu,nàng lúc này mới lần đầu tiên nghiêm túc chăm chỉ thấy rõ ràng cô gái kia

Nàng thật là đẹp thật là đẹp...Quả thật, nói thế nào nhỉ... nếu như Đỗ Vịnh Duy là mỹ nam khuynh quốc khuynh thành, thì cô gái kia nhất định là hồng nhan khuynh quốc khuynh thành đi, hai người đẹp mắt đến độ không giống người bình thường hơn nữa tên của nàng cũng đẹp Vịnh Tâm, Vịnh Tâm...

Nhưng là nàng thì sao, chỉ là 1 kẻ nhỏ mọn, hẩn thân mật gọi cô gái là Vịnh Tâm nhưng chỉ là thuận miệng nói nàng là 1 cô gái, cho nên hẩn cùng nữ nhân trước mắt là bất đồng, ài.

An Vịnh Tâm cũng quan sát Tống Mật Nhi hồi lâu, mắt to lóe sáng bóng, nàng...nhất định không thường! Nàng là lần đầu tiên thấy bên cạnh Vịnh Duy có 1 nữ nhân! Hơn nữa hẩn cư nhiên mang nữ nhân tới bệnh viện, hẩn không phải là không biết đây là một thời khắc quan trọng đi, mang theo nàng ấy sợ rằng ý nghĩa rất phi phạm.

Ah, nàng là không phải cùng lần trước ở bách hóa nhìn thấy Vịnh Duy ghen sao, chắc có liên quan đến cô ấy nha

An Vịnh Tâm có chút không thể chờ đợi muốn biết đáp án nhưng nàng biết bây giờ không phải là trường hợp tốt, vì vậy cười kéo lại Tống Mật Nhi

“Xin chào, tôi là An Vịnh Tâm, cô là?”

Tống Mật Nhi ngơ ngác tâm tình suy nghĩ lung tung cảm giác bị thất bại thay thế, mỹ nữ liền thanh âm cũng tốt nghe, cô ấy cùng hẩn là trai tài gái sắc, trong lòng rất trống, rất không thoải mái nhưng nàng hình như không có biện pháp ghét An Vịnh Tâm, nàng có thể cảm giác cô ấy có ý tốt rất dịu dàng

“Xin chào, tôi là Tống Mật Nhi.”

“Mật Nhi, tên thật đáng yêu.” An Vịnh Tâm mang theo nàng đi về phía ngoài phòng giải phẫu, nhẹ nói

“Vịnh Duy phải giúp làm một ca đại phẫu, ca mổ này có một chút khó khăn không biết bao lâu mới kết thúc, chúng ta đang ở bên ngoài chờ hẩn thôi.”

“Tốt.”

Bên ngoài phòng giải phẫu, Tống Mật Nhi liền thấy một bóng dáng cao lớn khác, hẩn đứng ở ngoài phòng giải phẫu không nhúc nhích, toàn thân cứng ngắc, hình như quanh thân cũng tản ra hơi thở người lạ chớ tới gần, hẩn có một đôi mắt kỳ lạ mà diêm dúa hình như làm cho người ta không chú ý sẽ hãm sâu, chỉ là...những người này có thể hay không đều thật đáng yêu một chút?

Tống Mật Nhi đột nhiên phát hiện mình tựa như đứng không cùng 1 thế giới với bọn họ, nàng lớn lên không chỉ có bình thường hơn nữa còn ngu dần.

An Vịnh Tâm buông tay nàng ra vỗ vỗ nàng ý bảo nàng đứng tại chỗ, mà mình thì đi tới bên cạnh nam nhân kia, vỗ vỗ bờ vai của hẩn lại gần hẩn nói những gì đó. Không biết có phải hay không là lời nói của cô ấy có tác dụng, mà hẩn rõ ràng buông lỏng không ít, đồng ý ngồi xuống chờ đợi.

Không thể không lần nữa xem kỹ An Vịnh Tâm, nàng thật là có ma lực kỳ dị, hình như người nào đụng phải nàng sẽ an tâm! Hẩn.... đại khái chính là Dịch Thiên trong miệng bọn họ đi. Cho nên bên trong người kia chính là ai đây?

Tống Mật Nhi trong đầu rối rắm, thật là phức tạp, hình như không phải vấn đề nàng có thể giải quyết, cho nên.. Nàng chỉ nghe lời, ngoan ngoãn chờ là tốt, rất nhanh lòng của nàng cũng không tự giác toàn bộ thất ở trên người Đỗ Vịnh Duy.

Nàng biết, hẩn có thể, có thể.

22. Chương 8-1

Edit: Tuyệt Liên

Không biết đã qua bao lâu trong hành lang vẫn luôn là tĩnh mịch y hệt không âm thanh.

Cho đến khi đèn phòng giải phẫu tắt, Mộ Dịch Thiên, An Vịnh Tâm cùng Tống Mật Nhi cơ hồ là cùng lúc từ trên ghế đứng lên, thời gian dài chết lặng khiến Tống Mật Nhi ảo ảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống,

thật may là bên cạnh An Vịnh Tâm kịp thời đỡ nàng, vội vàng nói câu cảm ơn nàng cùng An Vịnh Tâm cùng đi đến cửa phòng mổ.

Tổng Mật Nhi không khỏi hình như so với An Vịnh Tâm càng khẩn trương, thời gian ở bên ngoài chờ đợi tựa như qua một năm, nàng có thể cảm giác đến mọi người cũng rất lo lắng, chỉ là lo lắng không có nói thôi, đối với nàng mà nói mặc dù không biết người bên trong giải phẫu là ai, nàng cũng kỳ vọng người nọ được cứu nhưng nàng hình như lo lắng hơn cho Đỗ Vịnh Duy, hẳn tối hôm qua lo lắng nàng có thể biết, hẳn coi trọng cuộc giải phẫu này thế nào, không biết hẳn thành công không.

Rất nhanh băng-ca nhanh chóng được đẩy ra, người trên giường chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có chút huyết sắc nào, xem ra tình huống không tốt lắm. Cô gái ấy bị các y tá vây quanh nhanh chóng đi qua bên cạnh của bọn họ đẩy hướng phòng bệnh, Mộ Dịch Thiên lòng như lửa đốt nhìn băng-ca một cái rất muốn lập tức đuổi theo nhưng hẳn biết là sẽ có chuyện quan trọng hơn chờ người kia đi ra.

Đỗ Vịnh Duy cơ hồ là đi theo băng-ca đi ra, Tổng Mật Nhi mắt không chớp theo dõi hẳn, tay nhỏ bé nắm rất chặt nhìn hẳn chậm rãi gỡ xuống khẩu trang, mặt tuấn nhan tái nhợt đến cơ hồ mau cùng người trên băng ca sánh ngang có lẽ đây là bởi vì một loại áp lực cực lớn cùng một mối sinh ra, trong nháy mắt đó Tổng Mật Nhi lòng của không khỏi đau thương, ý duy nhất chỉ là hảo hảo ôm hẳn, để cho hẳn dựa vào.

Đây tất cả đều thu vào trong mắt của An Vịnh Tâm, mắt to lóe một cái sáng bóng, nàng biết hàm nghĩa ánh mắt Tổng Mật Nhi bởi vì nó giống như nàng nhìn Thẩm Tư Kiều, là một loại yêu, một loại si.

Mộ Dịch Thiên mắt phượng nhú, hẳn khẩn trương được mau không thể hô hấp, thật thấp đối Đỗ Vịnh Duy nói

“Nói cho tôi biết, tình huống như thế nào?”

“Tôi không biết.” Hồi lâu Đỗ Vịnh Duy nghe được mình nói ra đáp án như vậy, một câu không thể đoán được, một câu cơ hồ chưa từng có trong miệng hẳn nói ra.

“Cái gì gọi là không biết!” Chỉ là trong nháy mắt, Mộ Dịch Thiên hung hăng nắm lấy cổ áo của người kia, ánh mắt tàn khốc hiện ra, môi mỏng nắm chặt, gầm nhẹ

“Cậu nói cho tôi biết cái gì gọi là không biết!”

Đỗ Vịnh Duy không có ngăn cản hành động của Mộ Dịch Thiên, chỉ là một mối giải thích

“Cậu biết đối với tôi mà nói, giải phẫu tim không có bất kỳ nguy hiểm, mà mấu chốt là ở chỗ thể chất Vu Tiêu Nhân vô cùng đặc biệt, cô ấy kháng được tính đây là việc tôi căn bản không cách nào khống chế, tôi đã tận lực, kế tiếp phải xem ý chí của cô ấy đấu trội với bệnh, nhưng là...”

“Đủ rồi!” Mộ Dịch Thiên mắt không chế hung hăng cho Đỗ Vịnh Duy một quyền, mắt phượng cơ hồ là giận dữ muốn giết người, hẳn lý trí muốn hồng mắt gầm nhẹ không cho phép người kia nói tiếp, sợ nghe được gì để cho mình thực sợ hãi

“Là cậu, là cậu nói tôi tin tưởng cậu đấy! Nhưng cuối cùng cậu lại nói cho tôi biết, cậu không có lòng tin cứu sống cô ấy sao?”

Nhìn Đỗ Vịnh Duy bị đánh ngã trên mặt đất, khóe miệng chảy ra máu ỏ tươi, An Vịnh Tâm cùng Tổng Mật Nhi đồng thời kinh hô một tiếng, một người kéo lại Mộ Dịch Thiên, một đứng ở bên người Vịnh Duy, Tổng Mật Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm đau lòng xóa đi khóe miệng của hẳn, thanh âm nghẹn ngào

“Đau không?”

“Tôi không sao.” Đỗ Vịnh Duy chậm rãi nói, vẫn như cũ là nhìn Mộ Dịch Thiên

“Cậu sợ hãi cái gì? Tôi cũng không có nói cô ấy sẽ có việc gì, cậu phải tỉnh táo một chút cùng cô ấy vượt qua giai đoạn nguy hiểm.”

“Buông ra” Mộ Dịch Thiên đưa tay đẩy ra An Vịnh Tâm như muốn nổi điên nghĩ lần nữa nhìn Đỗ Vịnh Duy rống to

“Cậu là một tên lừa gạt, cậu là bác sĩ thiên tài, rồi là chuyên gia tim mạch nổi tiếng, Đỗ Vịnh Duy nếu như cậu không cứu sống cô ấy, tôi sẽ khiến cậu chôn theo!”

“Đủ rồi!” Một tiếng tức giận mãnh mai đột nhiên vang lên, khiến Mộ Dịch Thiên bỗng dừng ngừng gào thét, chỉ còn có thở hổn hển mà An Vịnh Tâm cùng Đỗ Vịnh Duy hình như cũng không có ngờ tới cái tiếng hô này cứ nhiên đến từ...Tống Mật Nhi.

Tống Mật Nhi ngăn ở trước người của hắn, mặt thở phì phò nhìn thẳng Mộ Dịch Thiên, nhìn cái đôi mắt tàn nhẫn kia cứ nhiên không hề sợ hãi, khiến An Vịnh Tâm có chút vui mừng cơ hồ không có ai chứng kiến thấy Mộ Dịch Thiên không đeo kính mà có thể may mắn không bị hấp dẫn, huống chi chủ nhân đôi mắt này đang giận dữ từ trước nay chưa từng có, cực kỳ đáng sợ, vậy mà...cô gái kia hình như một chút cũng không có bị xúc động.

“Cô cút ngay!” Mộ Dịch Thiên rống giận.

“Tôi không!” Tống Mật Nhi quát cường nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, rống trở về

“Anh biết rõ ràng tất cả đều không phải là lỗi của Vịnh Duy, tại sao muốn đem nỗi sợ cùng tuyệt vọng trút trên người của hắn? Đây là không công bằng.”

Một câu, vạch trần nội tâm của Mộ Dịch Thiên chỗ sâu nhất của hắn đang khủng hoảng, hắn run rẩy, đáng sợ nói

“Cô nói vậy! Là hắn, hắn không cứu được Tiêu Nhân, hắn là hung thủ.”

“Hắn không phải!” Tống Mật Nhi chỉ là rất đau lòng, nàng quay đầu lại nhìn Đỗ Vịnh Duy một cái, phát hiện hắn đang kinh ngạc nhìn mình, trong lúc nhất thời cũng không biết mình dùng khí từ đâu tới, quay đầu nhìn Mộ Dịch Thiên, nghiêm túc mà ngu dốt nói

“Có lẽ tựa như anh nói ở trong mắt mọi người hắn là bác sĩ thiên tài, mọi người đều cho rằng hắn không gì không làm được sao, hắn sẽ không mệt mỏi, sẽ không đau nhưng tại sao mọi người không hỏi xem mình có phải hay không quá ích kỷ? Thật ra thì mọi người đều lệ thuộc vào hắn đều đem sợ hãi cùng tuyệt vọng của mình trút lên người của hắn, có phải hay không mọi người cho là chỉ cần có hắn tất cả đều không có vấn đề gì, cho nên chỉ cần hắn không làm được thì mọi người trách hắn? Mọi người chẳng lẽ cũng sẽ không lo lắng chuyện hắn cũng sẽ sợ mình có phần không làm được hay sao? Có lẽ hắn thỉnh thoảng cũng muốn lệ thuộc vào một cái người khác, nghe người khác nói coi như không làm được cũng không có quan hệ chứ?”

Nói xong lời này Tống Mật Nhi như có như không cũng liếc về phía An Vịnh Tâm

“Mọi người đều tin tưởng rằng hắn là có thể, cho nên hắn một mực cố gắng phối hợp đem hết toàn lực thỏa mãn hy vọng của mọi người, nhưng mọi người ai chịu suy nghĩ một chút cho hắn bây giờ là mệt mỏi hay không, chỉ lo lắng cho người bệnh, lo lắng cho tâm tình của mọi người, thân thể hắn cũng chịu bao áp lực? Mọi người...”

Nói xong, không biết vì sao, Tống Mật Nhi cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên cứ như vậy khóc, mình cũng cảm giác mình ngu nhưng nàng chính là không có biện pháp không đau lòng, nhìn hắn mặt không có chút huyết sắc nào, khóe miệng có máu liền gắp muốn chết.

“Đừng nói nữa, đưa ngọc.” Đỗ Vịnh Duy đứng dậy cũng đỡ dậy Tống Mật Nhi, thanh âm nhu hòa trầm thấp không giống chính hắn tất cả mọi người không nhìn ra Đỗ Vịnh Duy đang suy nghĩ gì mà hắn chỉ là nhìn Mộ Dịch Thiên một cái, an ủi nói:

“Không phải lo lắng nên làm tôi đều làm, Tiêu Nhân ở hiền có trời phù hộ, Vịnh Tâm chăm sóc Dịch Thiên, tôi đi trước.” Ôm chặt người trong ngực, hắn mang theo nàng rời đi.

Mà Mộ Dịch Thiên hoàn toàn là kinh ngạc, hắn nhắm mắt lại dựa vào tường cứ như vậy chậm rãi ngồi xuống, ôm đầu không biết nói gì, An Vịnh Tâm đứng ở bên Mộ Dịch Thiên nhìn bóng lưng 2 người họ rời đi.

Nàng biết, Mộ Dịch Thiên đem lời Tống Mật Nhi nói nghe lọt, mà nàng thì sao nàng cũng thật cũng nghe vào, trong lòng đau thương, thì ra là nàng và Dịch Thiên đều tàn nhẫn như vậy.

Cười khỏ Tổng Mật Nhi nói rất đúng bọn họ đều rất ích kỷ, vẫn đem tất cả đặt trên người hắn, trước Vĩnh Duy vẫn chăm sóc nàng, trước khi gặp Thẩm Tư Kiêu nàng toàn tâm toàn ý lệ thuộc vào hắn, gặp Thẩm Tư Kiêu sau như cũ nàng hình như cũng không có nghĩ qua Vĩnh Duy muốn cái gì, hắn đang nghĩ cái gì, nàng chỉ là cứ vậy tiếp nhận hắn thương yêu cưng chiều, mà Dịch Thiên, cường thế như Dịch Thiên hình như cũng là như thế.

Thật xin lỗi, Vĩnh Duy....An Vĩnh Tâm trong tim thâm thiết nói, bắt đầu từ bây giờ nàng phải thay đổi, nàng không cần để cho Vĩnh Duy một mình chịu đựng, nàng cũng rất may mắn rồi cuộc có một người thấy được nội tâm hắn, đây tất cả tất cả...là có Mật Nhi, cảm ơn cô.

Nàng tin tưởng, Tổng Mật Nhi không phải chỉ là một khách qua đường trong cuộc sống của Vĩnh Duy mà thôi.

23. Chương 8-2

Edit: Tuyết Liên

Về đến nhà, Tổng Mật Nhi vẫn khóc thút thít, hắn hình như hết cách với nàng, chỉ có thể dụ dỗ nàng, dùng sự dịu dàng nhất vậy mà chính hắn chính là không biết.

“Đứa ngốc, đừng khóc, ai không biết còn tưởng rằng tôi ngược đãi cô.”

“Tôi không muốn khóc nha nhưng chính là dừng lại không được chứ sao.” Tổng Mật Nhi ngu hề hề hít hít mũi nhìn hắn mặt tái nhợt, nước mắt to vẫn còn lăn xuống

“Bọn họ tại sao có thể đối anh như vậy? Rõ ràng anh đã rất nỗ lực, hắn ta còn đánh anh, còn trách cứ anh.”

“Ngu ngốc.” Đỗ Vĩnh Duy ôm lấy nàng lên trên sofa

“Không nên trách Dịch Thiên, hắn chỉ là quá lo lắng cho người yêu thôi, bất luận ai tại dưới tình huống này đều sẽ mất khống.”

“Tôi mặc kệ.” Tổng Mật Nhi ngây ngốc nói

“Đánh anh là không đúng.”

“Tốt, không đúng... không đúng.” Hắn thế nào chưa bao giờ biết nàng trừ ngu đần còn rất lì, xem ra chỉ có thể đánh lạc hướng

“Điềm Tâm bé nhỏ... Tôi mệt quá, có chút choáng váng đầu.”

Chiều này quả nhiên rất linh, Tổng Mật Nhi nước mắt lập tức dừng lại, nóng nảy nói:

“Hả? Sao, có muốn hay không ngủ một giấc?”

“Uh.” Nói xong, Đỗ Vĩnh Duy gối lên đùi Tổng Mật Nhi cứ như vậy ngủ ở trên ghế, hai mắt nhắm lại ôm hông của nàng

“Tôi muốn ngủ.”

Sao cơ? Hắn muốn như vậy mà ngủ hả?

“Như vậy anh có thoải mái không? Đi lên giường ngủ đi!” Như vậy nàng cũng sẽ rất chịu ảnh hưởng.

“Sẽ không, tôi rất thoải mái...” Đỗ Vĩnh Duy cười khẽ, có lẽ hắn là thật mệt mỏi, mệt chết đi bất luận là trái tim hay là thân thể đều mệt đến rồi tỉnh rồi mù rồi cuộc hắn có thể thật tốt lắng xuống, hồi tưởng lời cô ấy nói trong bệnh viện thật sâu đánh trúng hắn, đáng sợ đến khiến hắn lộ ra nguyên hình không cách nào ngụy trang nhưng tại sao lại thấy nhẹ nhàng thoải mái như vậy đây? Đỗ Vĩnh Duy vụn vụn... Rồi cuộc có thể không cần vụn vụn rồi, ha ha.

Tại sao là nàng.. Tổng Mật Nhi... Là kẻ ngu trong ngu đần lại đáng yêu như vậy...

“Đỗ Vịnh Duy...” Tống Mật Nhi khẽ gọi một tiếng, lại phát hiện nơi bụng đầu kia không có phản ứng, hẳn ngủ thiếp rồi? Cúi đầu nghe tiếng hít thở đều đều truyền đến... Thì ra là thật sự là ngủ thiếp đi.

Một lòng khẩn trương chậm rãi để xuống nếu ngủ thiếp đi, vậy nằm ngủ đi! Nàng len lén theo dõi hẩn ngủ, đau lòng cùng tâm tình hỗn loạn không thôi, nháy mắt ở bệnh viện nàng tại sao nói ra lời nói như vậy đây? Gãi gãi đầu, nàng là không phải quá nhiều chuyện đi nhưng khi đó trong đầu của nàng thực sự chỉ có ý nghĩ kia thôi.

Nhìn hẩn không chớp mắt rất lâu sau đó, Tống Mật Nhi không kìm hãm được chậm rãi khẽ hôn chân mày hẩn, thở dài một cảm giác chân thật vang lên trong đầu nàng, bá đạo như vậy không cho nàng có thời gian suy nghĩ thêm, đúng vậy trong mắt hẩn nàng cũng chỉ là 1 cô gái ngu ngốc thể nhưng chỉ là với hẩn mà nói dù sao nàng vẫn như cũ là 1 nữ nhân, còn là một tác giả viết truyện nàng biết cảm giác này không phải đau lòng bình thường không thôi, nàng nghĩ nàng thích hẩn, thậm chí yêu hẩn.

Từ lần đầu nhìn đến hẩn nàng cũng không tự giác bị hấp dẫn rồi, không chỉ bởi vì hẩn phù hợp với hình tượng nam chính trong cảm nhận của nàng, hơn nữa bởi vì người đàn ông hoàn mỹ đó thật ra thì chính là trong lòng nàng muốn khẩn cầu cho mình.

Có lẽ lúc ban đầu chỉ là bởi vì nàng hoa si nhưng từ từ biết hẩn, biết hẩn thật ra cũng không hoàn mỹ, còn luôn thích khi dễ nàng, thích nhìn nàng dáng vẻ quần bách, nhưng là nàng chính là không có biện pháp, yêu hẩn không có thuốc nào cứu được.

Người đàn ông này lúc ban đầu dùng từ ngữ khó khăn nhất vũ nhục nàng, đem nàng hình dung thành kỹ nữ vậy mà thể nhưng hẩn lại cũng ở lúc nàng lâm vào nguy nan vươn mình mà cứu nàng, không để mặc cho nàng bị chờ đập.

Người đàn ông này bề ngoài thành thực tác phong nhanh nhẹn như thân sĩ, chung quy lại yêu ở trong đáy lòng đối với nàng làm một chút chuyện tình giữa tình lữ mặt hồng tim đập.

Người đàn ông này có bề vai rộng rãi có thể tin không để cho nàng tự giác muốn dựa vào, hình như hẩn có thể gánh vác lên tất cả gì không vui, mà có lúc thể nhưng hẩn lại yếu ớt như đứa bé lệ thuộc vào nàng để cho nàng không nhận được muốn ôm hẩn, bảo vệ hẩn.

Hình ảnh họ từng ly từng tở ở trong lòng nàng quanh quẩn xua đi không được thì ra là nàng đã đem hẩn khắc sâu ở trong lòng như vậy.

Làm thế nào đây? Đỗ Vịnh Duy, làm thế nào bây giờ em yêu anh mất rồi?

“Điềm Tâm bé nhỏ.”

“Hả?”

“Tôi khát.”

“Ồ, chờ, tôi đi rót nước cho anh.”

“Điềm Tâm bé nhỏ, bề vai tôi đau.”

“Hả? Vậy tôi xoa xoa giúp anh.”

Nhìn Tống Mật Nhi bóng dáng bận rộn, hẩn len lén cười xấu xa, hẩn... Hình như thật đối với nàng không tốt lắm, nếu không phải chính là biến thành cuồng ngược đãi dù sao chỉ cần nhìn nàng bận rộn không ngừng hẩn đã cảm thấy vui vẻ thỏa mãn, hẩn nhất định là gần đây mệt mỏi không bình thường.

“Thoải mái một chút hơn không?” Tống Mật Nhi nháy mắt to hỏi hẩn, kể từ làm giải phẫu kia sau, hẩn hình như càng thêm bận rộn ngày ngày đi sớm về trễ nàng không có hỏi quá nhiều nghĩ đến cũng biết sau giải phẫu kia cô gái kia phải làm rất nhiều việc khôi phục sức khỏe, hẩn cũng không có ở trước mặt nàng oán trách bất kỳ chuyện gì cả.

Nhưng nàng thấy hẩn xem ra mệt chết đi, mỗi ngày về nhà trên người cũng tràn đầy mùi nước sát trùng, mày cũng nhíu lại, được rồi nàng cũng không phải là không biết hẩn đang cố ý giày vò nàng nhưng có biện pháp gì đâu nàng xác định trái tim của mình, cho nên chỉ có thể như vậy tiếp tục ngu dần thương yêu hẩn.

Mà hần thì sao? Thôi.. tất cả đều giống như không thể nào, hần là bởi vì bản thảo của nàng mới giúp mình một tay, hướng chi...bên cạnh hần đã có cô gái ưu tú như vậy, nàng coi là cái gì chứ?

“Ừ.” Đỗ Vịnh Duy tựa vào trên ghế gập đầu, một hồi lâu không có nghe thấy Tống Mật Nhi nói chuyện, ngửa đầu phát hiện nàng đang ngẩn người

“Này, đang suy nghĩ gì?”

“Hả? Không có gì.” Tống Mật Nhi hồi hồn, tiếp tục gõ bờ vai của hần hỏi:

“Ngày mai còn phải đi bệnh viện sao?”

“Tạm thời không cần, tình hình của Tiêu Nhân đã ổn định rồi, tôi có thể nghỉ ngơi 2 ngày lại đi.”

“Thật sao? Thật tốt quá.” Tống Mật Nhi thở phào nhẹ nhõm, hình như hần có thể nghỉ ngơi là thật tốt, nàng cũng vui vẻ đây cũng là lần đầu tiên hần chủ động nhắc tới chuyện Vu Tiêu Nhân này chứng minh tất cả đều sau cơn mưa trời lại sáng, thật tốt.

Nghe được giọng Tống Mật Nhi, hần không tự chủ nhếch môi cười yếu ớt, trong lòng một sự ấm áp làm cho hần khó có thể nói rõ, hần giống như... Gần đây có chút quá lệ thuộc vào nàng, chỉ cần nàng ở bên cạnh hần, hần tựa như đứa bé tùy hứng, mà nàng cơ hồ đối với hần cần cứ lấy, nàng đến tột đang suy nghĩ gì?

Giống như là nghĩ tới điều gì Tống Mật Nhi từ từ dừng tay lại động tác, nếu người khác ngày mai cần nghỉ ngơi, nàng có một chuyện phải hỏi rõ ràng, hít sâu một hơi Tống Mật Nhi chống nạnh khí thế hùng hăng

“Đỗ Vịnh Duy!”

“Làm gì?” Hần sợ hết hồn, nữ nhân này tốc độ biến sắc mặt không khỏi cũng quá nhanh đi, hần hình như không có đắc tội với nàng.

Vòng qua ghế đi tới bên cạnh hần ngồi xuống, Tống Mật Nhi mắt to hung tợn cắn răng nghiêng lợi, từng chữ từng câu nói:

“Bác sĩ có tiếng trong ngành tim mạch, bác sĩ thiên tài Đỗ Vịnh Duy hửm?”

Bỗng chốc, hần cũng biết ý của nàng, lập tức đổi lại vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra muốn đứng dậy

“Cái đó, tôi nhớ tới tôi có chút...”

“Ngồi xuống!” Tống Mật Nhi kéo lại Đỗ Vịnh Duy rống to

“Anh cái chó má gì mà bác sĩ khoa phụ sản! Nói, anh làm gì muốn gạt tôi!”

Đỗ Vịnh Duy mặt mày đen, xoa xoa lỗ tai nữ nhân hồng công lực quả nhiên cùng 1 dạng, cái này muốn giải thích thế nào? Nói thẳng từ mới bắt đầu tôi liền không tốt bụng giúp cô, thật ra thì chẳng qua là cảm thấy cô có ý tứ, thân thể của cô làm cho tôi rất hài lòng, ách...nói như vậy liền xong chứ?

“Nói.. tại sao?” Cái vấn đề này ở trong đầu Tống Mật Nhi đã bồi hồi rất lâu, hần rõ ràng có danh hiệu lớn như thế, tại sao còn lừa gạt nàng, vẫn còn ở phòng khám đối với nàng làm... đã làm loại chuyện đó tình, thật là quá ghê tởm.

“Cái này bây giờ nói rất dài.”

“Vậy thì nói tóm tắt.”

Hần cau mày, thế nào bình thường cô gái này này tốt như vậy mà đến thời khắc mấu chốt liền thông minh lên sao?

“Nhưng thật ra là...”

“Anh sẽ không phải là...” Tống Mật Nhi trong đầu tạo thành một ý tưởng, nàng kinh ngạc chỉ vào hần

“Anh, anh chẳng lẽ thật sự là... ấy là chính là.”

“Là như thế nào?” Nhìn nàng vẻ khoa trương, hần đột nhiên tò mò nàng rốt cuộc cho rằng là loại nào.

“Ai ai ai! Thật chẳng lẽ chính là thế sao?” Tống Mật Nhi mặt vô cùng đau đớn

“Làm sao anh có thể như vậy.”

Đỗ Vịnh Duy khước môi co quắp cho nên hấn rớt cuộc là ra sao?

“Mặc dù tôi cũng vậy cảm thấy bác sĩ khoa phụ sản thật vĩ đại, nhưng làm sao anh có thể giả mạo, thật ra thì bác sĩ khoa tim mạch cũng thật tốt, anh không cần lén lút giả mạo như vậy, chỉ là lại nói rất chua xót, anh có phải hay không từ nhỏ đã muốn làm bác sĩ khoa phụ sản kết quả bị buộc học khoa tim mạch?”

Co quắp, hấn cảm thấy khước miệng rất cứng ngắc, cuối cùng tất cả lời nói đến bên môi cũng biến thành một câu khổ nhục kế

“À, đầu tôi thật choáng, tôi nhất định là quá mệt mỏi.”

“Hả?” Nhìn hấn lập tức lần nữa hướng trên người nàng nằm, nàng còn bất kỳ ý tưởng gì cũng trong nháy mắt từ bỏ

“Lại mệt? Anh có phải thân thể hư cần bồi bổ.”

Hấn thật sự cần bồi bổ, là bồi bổ tinh thần bị thương, cô gái này trí tưởng tượng quá phong phú, phong phú đến hấn vô phúc tiêu thụ, hấn bảo đảm, hấn thật ra thì không có nghĩ như vậy ...ừ, bác sĩ khoa phụ sản chắc.

“Thì có lẽ ...!”

“Vậy anh ngủ một chút đi, ngày mai tôi nấu canh cho anh được không?”

“Tôi muốn uống canh xương bầu.”

“Cái đó không có dinh dưỡng.”

“Xương bầu.”

“Đỗ Vịnh Duy!”

“E hèm.”

“Được rồi.”

24. Chương 8-3

Edit: Tuyết Liên

“Ha ha ha! Đại công cáo thành!” Tống Mật Nhi thận trọng soi kỹ bài viết nhẹ nhàng khép lại máy tính, ể ở trên ghế sofa nổi vui vẻ hươ tay múa chân

“Rốt cuộc xong bản thảo rồi.”

Thở hổn hển ngã ở trên ghế Tống Mật Nhi vui hình như chưa có lần nào xong bản thảo mà giống như hưng phấn như lần này, Bingo có nam chính ở bên người quả nhiên có tốc độ, có cảm giác nhiều nàng tin tưởng này nhất định là tiểu thuyết tốt nhất nàng viết từ trước tới nay, lấy hấn làm nguyên mẫu.... Tốt không thể chờ đợi muốn cho hấn biết nàng viết xong bản thảo rồi, nàng muốn cho hấn là người đầu tiên biết.

Nhưng hấn nghỉ ngơi hai ngày sáng tinh mơ liền lại đi bệnh viện rồi, hiện tại mới buổi trưa hấn còn chưa có nhanh như vậy trở lại.

Mặc kệ, Tống Mật Nhi vui vẻ đứng dậy, nàng đi bệnh viện tìm hấn ngay nói cho hấn biết không phải tốt sao? Đúng rồi, nàng sẽ hầm canh hấn thích mang đi cho hấn.. Ha ha.

“Thùng thùng.”

Tiếng gõ cửa vang lên Đỗ Vịnh Duy vội đầu suy tư không ngẩng đầu, trầm thấp thanh âm chậm rãi phiêu du nói

“Đi vào.”

Cửa nhẹ nhàng bị mở ra, người tới cơ hồ thanh âm đi vào nhẹ nhàng liền lặng lẽ đi tới bên người hắn, nhận thấy được có cái gì không đúng chỗ chỗ ngẩng đầu, cơ hồ còn chưa xem rõ ràng người tới lồng ngực của mình liền bị người đó bá đạo chiếm lĩnh.

Kinh ngạc một giây, hắn bất đắc dĩ cười khẽ lắc đầu

“Vịnh Tâm.”

An Vịnh Tâm vui ngồi ở trên đùi hắn, nũng nịu tựa vào lồng ngực của hắn, một đôi tay mảnh khảnh cũng ôm hông của hắn ăn vạ.

“Tiểu thúc lâu rồi không có ôm cháu như vậy, tiểu thúc không yêu cháu rồi.”

“Nói loạn.” Đỗ Vịnh Duy chống cằm trên đỉnh đầu của nàng, bởi vì lời nói trong lòng nàng như thành một vũng, cứng chịu ôm nàng trong ngực

“Là cháu hiện tại không cần ta, cháu có Thẩm Tư Kiều là đủ rồi.”

“Mới không phải!” An Vịnh Tâm ôm chặt hông của hắn, nhỏ giọng nói:

“Hắn là hắn, tiểu thúc là thiếu thúc, không có ai có thể thay vị trí của tiểu thúc trong lòng cháu, ngài là độc nhất vô nhị.”

Người này hôm nay sao là lạ. “Cháu không phải có yêu cầu gì cần ta đi, hôm nay nói nịnh hót nhiều chắc là có âm mưu.”

“Làm sao tiểu thúc có thể oan uổng người ta như thế, cháu là thật tâm.” An Vịnh Tâm bĩu môi.

“Cháu đó còn không nhéo, đã là một mẹ của đứa bé rồi còn.” Đỗ Vịnh Duy tay xuyên qua sợi tóc mềm khẽ vuốt.

“Cháu là mẹ của một trăm đứa bé thì sao, ở trước mặt ngài cháu đều là một đứa bé, hừ hừ.” An Vịnh Tâm tính trẻ con mà cười, một hồi lâu không có lên tiếng. Hai người cứ như vậy lẳng lặng dựa vào. Cho đến khi nàng mang theo thanh âm nghẹn ngào chậm rãi nói ra ba chữ

“Thật xin lỗi.”

Nhẹ nhàng chấn động, hắn cố làm không hiểu nói

“Tại sao nói xin lỗi với ta?”

“Tiểu thúc biết còn hỏi.” An Vịnh Tâm nằm ở trong ngực của hắn, sợ mình sẽ khóc lớn

“Cháu thật là ích kỷ có đúng y không? Cháu từ trước đến nay không có nghĩ qua hành động việc làm của mình sẽ thương tổn đến ngài, cháu chỉ biết có ngài ở đây tất cả cũng sẽ không có vấn đề, cháu thật là xấu cho tới bây giờ cũng không có suy tính cho tâm tình của ngài, thật ra thì....Không phải như thế, cháu yêu tiểu thúc, thật rất thích.”

“Hừ, đừng nói ahhh... Ta hiểu biết rõ.” Đỗ Vịnh Duy chậm rãi nhắm lại tròng mắt đen, sợ mình sẽ tiết lộ tâm tình yếu ớt.

“Ngài không biết.” An Vịnh Tâm tùy hứng ngoan cường nín lấy ngực của hắn không buông tay, nước mắt thấm ướt vạt áo của hắn

“Cháu thật sự vô cùng hờ, cháu biết rất rõ tiểu thúc là bởi vì cháu mới rời đi Đỗ gia, cùng Đỗ gia trở mặt...”

“Không phải vậy, ta là bởi vì không hợp ý niệm của bọn họ, ta thích học y...”

“Ngài còn phải gạt cháu tới khi nào? Ngài cho rằng cháu thật không biết ngài học y rồi trở thành bác sĩ khoa tim mạch vì cái gì sao? Mẫu thân cháu chết bởi bệnh tim bẩm sinh không cách nào cứu sống, tiểu thúc sợ cháu sẽ bị di truyền cũng sẽ đột nhiên chết có đúng hay không? Mặc kệ là rời đi Đỗ gia hay chuyển

hệ học y học đều là bởi vì cháu, bởi vì cháu!”

25. Chương 9-1

Edit: Tuyết Liên

Nói không khiếp sợ là không thể nào, lòng của hấn bởi vì nước mắt ràn rụa của cháu mình mà tê tâm liệt phế nói nhỏ mà đau thương

“Vĩnh Tâm, không nên như vậy.”

“Ngài xem, bây giờ biết cháu có bao nhiêu hư phải hay không? Cháu cái gì cũng biết lại giả vờ không biết lệ thuộc vào ngài, hưởng thụ ngài đối với cháu tốt chỉ là bởi vì cháu sợ một người, sợ hãi bị vứt bỏ nhưng là xin ngài không nên chán ghét cháu, không muốn yêu thương cháu, cháu sai rồi, nhưng cháu không có lỗi ngài, cháu rất yêu ngài, thúc thúc.”

Hai chữ một hồi chần tâm yên lặng, Đỗ Vĩnh Duy chợt chậm rãi thở phào một cái

“Cháu biết không đây là người lần đầu tiên cháu gọi ta là thúc thúc như vậy.”

Hấn biết là bởi vì bọn họ số tuổi không kém bao nhiêu, nàng không gọi hấn là thúc thúc, càng thêm bởi vì đứa cháu này thông hận thân phận con riêng không muốn cùng Đỗ gia nhắc lên bất kỳ quan hệ gì mặc dù hiện tại tất cả đều đã qua, gọi hấn là tiểu thúc cũng là gượng gạo lắm rồi, hấn cũng là đặc biệt nhưng nàng vẫn không hy vọng vì vậy gọi để cho nàng nhớ tới mình có liên quan đến Đỗ gia.

“Cháu biết rõ.” An Vĩnh Tâm vô dụng nước nỡ. Nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nhìn nàng đau lòng như vậy, hấn đau lòng không dứt vì vậy nhẹ giọng đùa giỡn nói

“Thế nào? Cháu bây giờ là ở ghét bỏ ta đã già sao? A, cháu sẽ không phải là đang thay đổi cùng kiếm cớ ghét bỏ ta đi.”

Phù một tiếng bật cười, nàng cười rộ lên ngửa đầu chống lại mắt hấn, ăn ý biết bọn họ đã ngầm hiểu lẫn nhau, tất cả đều đã qua lại nói cũng là dư thừa,

“Chú giờ mới biết mình đã là lão già sao.”

Bật cười, lão già? Hấn chỉ là ba mươi tuổi đầu, không đến nỗi bước vào hàng ngũ lão già chứ?

“Được, ta là lão già, cháu nhanh một chút rời đi lão già ta đi đùa giỡn mỹ nam nhà cháu đi!”

“Ah, vậy chú nhất định là lão già đẹp trai nhất thiên hạ.” An Vĩnh Tâm miệng ngọt mà nói nghĩ lại, trong mắt tự động nghiêm túc sáng bóng

“Chỉ là nói thật, chú có phải hay không đi vào hàng ngũ lão già trước tiên nghĩ suy tính chuyện lớn cả đời của chú đã?”

“Cháu nói cái gì?” Đỗ Vĩnh Duy không hiểu.

“Tổng Mật Nhi.” An Vĩnh Tâm không cho phép hấn trốn tránh, túm cổ áo của hấn nhìn gần hấn

“Nói! 2 người rốt cuộc là quan hệ gì, đừng có dùng cái gì lý do gì đó để qua loa đừng trách, cháu không phải ngu ngốc.”

Đỗ Vĩnh Duy trong lúc nhất thời cứng họng, không ngờ cô cháu lại đột nhiên hỏi như vậy mình, mà hấn... Hình như thật còn không có suy tính rốt cuộc hấn cùng Tổng Mật Nhi là một dạng quan hệ gì, mà ánh mắt của An Vĩnh Tâm hình như đang nhìn hấn chăm chú, làm hấn một hồi hoảng hốt

“Không có quan hệ gì!”

“Không thể nào!” Nàng không thể nào nhìn lầm ánh mắt của Tổng Mật Nhi.

“Ta không cần thiết phải lừa cháu.” Ánh mắt có chút lóe lên

“Cô ấy là tác giả viết tiểu thuyết cần ta giúp 1 số việc, cho nên tạm ở nhà ta, đợi khi nàng viết xong bản thảo sẽ rời đi.”

“Thật chỉ là như vậy?”

Nhìn An Vịnh Tâm ánh mắt hồ nghi, hần than thở, gơ tay đầu hàng

“Được rồi, ta thừa nhận nàng rất thú vị, ta cũng rất ưa thích trêu chọc nàng, chỉ là hoàn toàn chính xác là không phải quan hệ kia, có lẽ là cuộc sống của ta quá nhàm chán cũng cần một vật điều hòa, cho nên chúng ta chỉ là đôi bên cùng có lợi mà thôi, thật!”

Cho nên đối với hần mà nói, nàng chỉ đúng là một người đi đường giáp, hoặc người qua đường Ất mà thôi.

Tổng Mật Nhi ngơ ngác đứng ở ngoài cửa dựa vào tường, cảm giác trên người hơi sức một chút xú không có, hư mềm đến nỗi ngay cả hơi sức thở cũng mau không có.

Nàng nghe được câu nói đầu tiên chính là “Chúng ta không có quan hệ gì”. Tổng Mật Nhi tròn mắt cười khê, không hiểu tại sao trong lòng giống như một khối to tựa như đau đớn nàng nhìn thấy bộ dạng êm ái cưng chiều ôm An Vịnh Tâm của hần, ánh mắt của hần giống như là đối đãi một đồ trân ái hần chưa bao giờ dùng qua cái loại ánh mắt đó nhìn nàng, hần yêu An Vịnh Tâm đi, rất yêu đi?

A, hần nói, nàng viết xong bản thảo sẽ rời đi nhà hần.

Tổng Mật Nhi! Mà chính là kẻ đại Ngốc, biết rất rõ ràng đều là mình đơn phương, cái người ưu tú người kia căn bản sẽ không thích mày, mày tại sao còn len lén ôm hi vọng nghĩ có lẽ hần cũng sẽ yêu mình đây? Mày cứ vậy xông vào muốn nói cho hần biết mày viết xong bản thảo thì đã sao đó là tăng nhanh quan hệ kết thúc giữa 2 người mà thôi, theo lý luận của hần xong bản thảo đại biểu là kết thúc.

Đúng vậy, nàng rõ ràng cái gì cũng hiểu nhưng tại sao đang nghe hần nói nàng chỉ là vật điều hòa sinh hoạt của hần thì có thể đau lòng đến hít thở không thông vậy, đôi bên cùng có lợi? Đối với hần mà nói mấy ngày này chung đụng. Cảm giác của bọn họ chỉ là cùng có lợi! Là nàng tự mình đa tình?

Nàng giống như một diễn viên hí khúc, ngây ngốc đến gần hần không cẩn thận bỏ ra tình cảm của mình nhưng chỉ là trở thành vật điều hòa thể nhưng tất cả cũng không phải lỗi của hần không phải sao?

Tổng Mật Nhi ngồi trên mặt đất, ôm đầu gối không dám khóc thành tiếng, mặc cho nước mắt tích tích chảy xuống chỉ là cắn môi, từ vừa mới bắt đầu quan hệ của bọn họ chính là trợ giúp lẫn nhau, hần không có cho nàng bất kỳ cam kết gì. Nàng không thể nào đi trách cứ những cái gì, nhưng lòng của nàng phải làm sao? Căn bản không nghe mình sai bảo thật là đau, vẫn như cũ là đau đến khó có thể chịu được, nàng đã yêu hần phải làm sao đây?

Yên lặng thả ra canh trong tay, Tổng Mật Nhi từ trong túi móc ra giấy bút không có làm sao bây giờ, hung hăng lau đi nước mắt nàng nên rời đi, thừa dịp trước khi hần tàn nhẫn nói ra xong bản thảo liền kết thúc nàng rút lui trước.

Tổng Mật Nhi, đúng vậy, mày nhất định yêu còn không sâu, rời đi hần mày sẽ quên tất cả, rời đi là tốt...

“Vĩnh Duy, chú có thể gạt cháu, lừa gạt mình, lừa gạt bất luận kẻ nào nhưng là đầu tiên cháu hỏi lòng của chú 1 chút, chú thật sự là nghĩ như vậy?” An Vịnh Tâm tay nhỏ bé chỉ lên ngực Đỗ Vĩnh Duy.

“Cô ấy đối với chú mà nói thật chỉ là vật điều hòa, là quan hệ cùng có lợi sao? Hoàn toàn không quan trọng sao?”

“Cháu rất cuộc muốn nói cái gì?” Đỗ Vĩnh Duy bỏ qua một bên, có một tí ti thấy phiền não.

“Suy nghĩ một chút cánh tượng 1 người đi chung với nhau, suy nghĩ một chút cô ấy đối với chú làm những gì, chú thật không phát hiện được cô ấy yêu chú sao? Cô ấy vô cùng yêu, hơn nữa cũng rất hiểu rõ chú, câu nói ở bệnh viện kia chú vẫn chưa rõ sao?”

Đỗ Vĩnh Duy hình như có chút khiếp sợ, hần chưa bao giờ suy tư đến phạm vi này, Vịnh Tâm nói co gái kia thương hần có khả năng sao?

“Đừng như vậy ngây ngốc vậy nhìn cháu, thông minh như Đỗ Vịnh Duy làm sao có thể hoàn toàn không biết, chú chỉ là chống cự những cảm giác này không muốn biết thôi.” An Vịnh Tâm để ý đến hấn trên phát trán.

“Cháu sẽ giải thích cho chú, Vịnh Duy, chú thấy chuyện trong nhà của Đỗ gia những thứ ngổn ngang kia, cũng nhìn thấy cháu cùng Thẩm Tư Kiều yên đến điên cuồng như vậy, chú sợ mình cũng lâm vào tâm tình như vậy có đúng không? Chú trốn tránh yêu cùng được yêu nhưng là như vậy là không đúng, Vịnh Duy, chú đáng giá để 1 nữ nhân yêu mình, chú cũng có thể học cách yêu. Bỏ lỡ Tổng Mật Nhi sợ sẽ cả đời tiếc nuối.”

Trong lúc nhất thời, hấn lọt vào giao chiến nội tâm, lời nói của Vịnh Tâm đem đáy lòng hấn từ từ rút ra, hội tụ thành từng cỗ lực lượng cường đại đánh thẳng vào trái tim của hấn, để cho hấn có chút mờ mịt.

“Vịnh Duy, chú không nên chống cự những cảm giác này, thử từ từ tiếp nhận chú sẽ phát hiện, so với trong tưởng tượng yêu cô ấy hơn, chú đã yêu cô ấy....”

Chú đã yêu cô ấy.

Hấn... yêu Diêm Tâm bé nhỏ? Có khả năng sao?

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra một tiểu y tá thấy 2 người có chút luống cuống

“Xin lỗi, xin lỗi, cửa không có khóa tôi không cẩn thận đẩy vào, Đỗ bác sĩ ở cửa có một bình ầm cùng một tờ giấy, tôi có thể đưa cho bác sĩ sao?”

Đỗ Vịnh Duy cau mày, suy nghĩ bị cắt đứt để cho hấn có chút nhức đầu

“Lấy vào đi.”

Nhận lấy bình ầm cùng tờ giấy, hấn đáy lòng không hiểu có chút lo lắng, cái này bình này... là cô gái kia mua, tờ giấy... nhanh chóng mở ra vậy mà chỉ có mấy chữ đơn giản: Đỗ Vịnh Duy, tôi đã xong bản thảo rồi, cảm ơn anh. Tôi đi, hãy bảo trọng. Tổng Mật Nhi

“Xoạt” một cái từ trên ghế đứng lên, trong tay hấn tờ giấy bay xuống trên bàn làm việc, hấn gân xanh chợt hiện đúng vậy hấn tức giận, vô cùng tức giận, cái gì gọi là “Tôi xong bản thảo rồi.”, cái gì là “Tôi đi”? Nàng lại dám xong bản thảo cứ như vậy tùy tiện lách người, nàng thật cho là lợi dụng Đỗ Vịnh Duy hấn xong mà có thể tiện tay vứt bỏ như vật phẩm sao? Đáng ghét! Hấn không có nói nàng có thể trước đi nàng làm sao dám đi?

“Vịnh Tâm, ta có việc đi trước!” Nhìn hấn thất thường cảm áo khoác lao ra khỏi phòng làm việc, An Vịnh Tâm mới chậm rãi nâng tờ giấy nhìn, khéo môi xinh đẹp lộ ra một nụ cười hài lòng.

Vịnh Duy, cháu đã nói rồi, chú so với trong tưởng tượng của mình yêu nàng nhiều.

26. Chương 9-2

Edit: Tuyết Liên

“Tổng Mật Nhi! Đứng lên đi ra ngoài đừng giống như đà điểu không ra khỏi cửa, chờ tôi tới bắt cậu phơi nắng cho mà xem!”

Mơ mơ màng màng nhận điện thoại, Tổng Mật Nhi chỉ nghe thấy bên đầu điện thoại bạn mình giọng như giết heo truyền đến, vội vàng ghét bỏ cảm xa ống nghe cho đến tiếng hô kết thúc, Tổng Mật Nhi mới chậm rãi không còn hơi sức nói:

“Hiểu Lê, mình mới vừa xong bản thảo, ngủ một cái có chết đâu”

“Ngủ thế mà là 1 cái? Cậu xác định!”

Được rồi, có lẽ ngủ ba ngày ba đêm không thể gọi làm một, nhưng là nàng cũng không có chuyện gì có thể làm mà.

“Ai ai, cậu tạm thời đừng trông nom mình, mình muốn ngủ tiếp, báai bai.”

Không có chờ Lâm Hiểu Lê nói cái gì nữa, Tống Mật Nhi liền cúp điện thoại, miễn cưỡng nằm ở tiểu phòng của mình không còn hơi sức, không biết ở tại đây nghĩ cái gì.

Chỉ là muốn nghĩ tới mắt to liền ướt, nước mắt một giọt lại một giọt theo gương mặt chảy xuống, chảy vào trong miệng có chút đắng, nàng thật là một người không có tiền đồ.

Nàng cho là nàng còn không có thương hấn sâu, nàng cho là nàng có thể tiêu sái xoay người rời đi, nàng cho là không có hấn trái đất vẫn là có thể xoay chuyển, hu hu.... Nhưng căn bản cũng không phải là như vậy!

Không có hấn đang bên cạnh, không có hơi thở của hấn vây lượn quanh nàng, nàng giống như không có bất kỳ động lực gì, chuyện gì cũng không muốn làm, gửi bản thảo sau cũng chỉ biết nghỉ ngơi là ngủ, giống như ngủ thiếp đi trong đầu cũng sẽ không còn tựa như nhớ hấn, nhưng vậy cũng chỉ là giống như trong mộng nàng đều sẽ mơ thấy hấn, nụ cười kia, lồng ngực ấm áp kia, hơi thở tê dại kia... Thế nhưng tất cả đều không thuộc về nàng, là thuộc về người khác.

Hu hu hu....Tống Mật Nhi không nhịn được gào khóc, đâm lên khay trà nàng có cái gì không tốt? Người xấu người xấu! Tại sao hấn không thích nàng, còn nói là vật điều hòa sinh hoạt của hấn, còn nói bọn họ là quan hệ 2 bên cùng có lợi, hấn có biết hay không hấn nói như vậy nàng sẽ rất đau lòng đây? Nghe được những lời đó nàng đều mau hít thở không thông, cũng không biết nên làm gì mới phải.

Nước mắt mờ mịch, Tống Mật Nhi càn rỡ khóc lớn nói xằng nói bậy

“Tôi vì cái gì phải cố tình coi trọng anh, tôi không muốn, đồ quỷ sứ chán ghét, tôi muốn đi tìm nam nhân hơn anh 1000 lần, hơn một vạn lần. Hu hu....”

“Ai cho phép hả?” Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc trầm thấp mị hoặc vang lên, Tống Mật Nhi bị sợ hãi mất ngủ gật đầu nhưng nước mắt làm cặp mắt nàng mờ đi, làm cho nàng căn bản không xem rõ vội vàng lung tung lau nước mắt, rốt cuộc, nàng xem rõ người trước mặt từ từ há to miệng, kinh ngạc muốn rống cũng rống không ra được

“Anh, làm sao anh lại ở chỗ này! Làm sao anh tiến vào được?”

“Tôi tự nhiên có phương pháp xử lí của mình.” Đỗ Vịnh Duy đang cười, nhìn Tống Mật Nhi nụ cười tràn đầy nhưng cặp mắt đen kịt tức giận là ngay cả Tống Mật Nhi cũng nhìn ra được, nhìn hấn từng bước một đến gần Tống Mật Nhi khấn trương nuốt nước miếng lui về phía sau, không khỏi muốn trốn

“A.....”

Nhưng trong nháy mắt, nàng tựa như con gà con tựa chim ưng Đỗ Vịnh Duy bắt được, hét lên một tiếng Tống Mật Nhi luống cuống kêu to

“Anh tới làm gì, buông tôi ra, buông tôi ra!”

“Tôi tới làm gì? Hỏi em đó.” Đỗ Vịnh Duy cười khê, cười đến tà ác mà cợt nhả, mang theo ý lạnh

“Cái gì gọi là tôi xong bản thảo rồi, tôi đi? Ai cho phép em tùy ý, tôi đã đồng ý sao?”

“Cái gì sao!” Tống Mật Nhi mau bị hấn toàn thân nhiệt độ tức giận bị lan nóng đến, mặt đỏ sợt run

“Rõ ràng là anh nói, anh chỉ là trợ giúp tôi xong bản thảo, xong bản thảo tôi sẽ đi, cho nên tôi đi cái này thì có cái gì là không đúng!”

Không đúng! Dĩ nhiên không đúng! Đỗ Vịnh Duy trong lúc nhất thời tăng cao tức giận mau bao phủ tất cả lý trí, hấn chuyển qua thân thể nhón của Tống Mật Nhi, tay hung hăng giữ lại cằm của nàng nâng lên mang theo tức giận hôn lên môi Tống Mật Nhi, hấn giống như là cố ý muốn cho nàng nhớ hấn đang làm tất cả những gì, không chút dè dặt nào cưỡng chế hôn nàng, hôn mang theo gặm cắn để cho nàng môi rất nhanh sưng lên, bá đạo đẩy ra lưỡi của nàng cùng với nàng quăn quít, nghe nàng hỗn loạn thở dốc, hơi thở của hấn cũng bắt đầu rối loạn.

“Tôi tìm em toàn bộ ba ngày em biết không, em lại dám chạy đi, em có biết hay không tôi về đến nhà mọi thứ của em đều không thấy là tâm trạng thế nào không? Tống Mật Nhi, em rất đáng chết, em chán sống phải không?”

Hắn rất tức giận, thật rất tức giận.

Đúng vậy, hắn thừa nhận trước hắn vẫn cho rằng giữa bọn họ chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, nàng lợi dụng hắn tìm linh cảm, hắn lợi dụng thân thể của nàng thỏa mãn cái mình cần, hắn lại không cho là mình sẽ yêu một nữ nhân để giam cầm mình, càng không thể nào là 1 cô nàng ngốc như thế.

Nhưng là kể khi từ Vịnh Tâm nói chuyện Tống Mật Nhi, hắn bắt đầu từ từ tìm được cảm giác chân thật của lòng mình, hắn chưa từng có yêu một người đích xác là phải cần một khoảng thời gian tiêu hóa, thế nhưng cái cô gái này thế nhưng chạy trốn làm cho hắn thần không biết quỷ không hay cứ như vậy tiêu sái nói nàng đi? Đáng ghét!

Tìm nàng mấy ngày nay hắn cơ hồ vẫn trong trạng thái nóng nảy lo lắng, ngồi ở trong phòng trống rỗng không có tiếng nàng gõ bàn phím, không có ánh mắt nàng hoa si rình coi, không có lời nàng líu ríu om sòm, không có tiếng cười của nàng, không có hương vị tươi mát thậm chí không có mùi thơm thức ăn nàng làm...

Đây tất cả tất cả quả thật làm cho hắn không cách nào nhẫn nại!

Hắn không thể lừa gạt cảm giác của mình nữa, hắn tình nguyện không cần tự do, không cần không gian gì hết, hắn tình nguyện bị nàng trói buộc, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn là tốt rồi, hắn có thể không cần là Đỗ Vịnh Duy không gì không làm được nhưng hắn chỉ muốn ở trước mặt nàng làm một cái gì đó, hắn thói quen sự ấm áp của nàng, thói quen ở trong lòng nàng nghỉ ngơi, hắn cũng cần có người tới bảo vệ khi hắn yếu ớt, hắn không thể lừa gạt trái tim mình nữa.

Hắn muốn nữ nhân này, hắn yêu nàng...

Bị hắn hôn cuồng loạn như thế thần chí mơ hồ, thở gấp vô lực ở trong lòng hắn, mặc hắn nói, nghe lời của hắn, Tống Mật Nhi uất ức bắt đầu phát điên

“Tôi đi có cái gì không đúng? Anh tìm tôi làm gì, tôi đi không phải là anh kỳ vọng sao? Dù sao taôi chỉ là sinh vật điều hòa sinh hoạt của anh, chúng ta là quan hệ 2 bên cùng có lợi, anh một chút cũng không quan tâm tôi, tôi đi anh mới có thể cùng An Vịnh Tâm cùng nhau không phải sao? Tôi đây vì anh suy nghĩ, anh còn có cái gì không hài lòng?”

Nhìn nàng nước mắt chảy trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tức giận của hắn một chút yếu bớt, nàng quả nhiên là nhìn đến động tác hắn và Vịnh Tâm, nghe được đối thoại của bọn họ, hiểu lắm nhưng đó không phải là ý trong lòng hắn....

Cau mày có chút không chịu nổi nàng khổ sở như vậy, lau đi nước mắt trên mặt nàng, hắn vụng về nói

“Không cho phép khóc.”

“Tôi muốn khóc thì khóc, anh tại sao không để cho tôi khóc!” Tống Mật Nhi một cái khóc lớn lên

“Cái gì chứ, tại sao anh luôn có thể vì cái gì mà cứ khi dễ tôi, là tôi đàn như vậy, ngu như vậy phải không? Anh không phải chính là biết tôi thích anh, tôi yêu anh cho nên anh mới như vậy....”

Trong lúc nhất thời, hắn im lặng trong lòng vỡ nát thành từng mảnh, thì ra là Vịnh Tâm nói là thật, có lẽ... ngay từ lúc trước khi Vịnh Tâm nói hắn liền ý thức được nàng là thương hắn, cho nên hắn mới có thể can rở lệ thuộc vào nàng như vậy, cảm thấy hạnh phúc, chỉ là không chịu đối mặt với tình cảm chân thật, thì ra hắn hư hỏng như vậy.

“Hu hu hu!” Tống Mật Nhi nức nở giữa giữa

“Bắt đầu từ bây giờ tôi không thích anh, không thương anh, anh liền không bắt nạt tôi, không được khi dễ tôi.”

“Ai cho phép!” Đỗ Vịnh Duy lần nữa tức giận dâng cao, nghe nàng nói không thương hắn nữa, hắn liền khắc chế không được giận dữ.

“Em chỉ có thể yêu một người là anh, bắt đầu từ bây giờ chỉ có thể ở bên cạnh anh.” Nói xong, hắn bá đạo nhào tới Tống Mật Nhi ở trên ghế, hắn sẽ dùng hành động thực tế nói cho nàng biết, nàng chỉ có thể thuộc về hắn hoàn toàn thuộc về 1 mình hắn.

“Hả? Không cần không muốn..tôi không muốn.” Tống Mật Nhi giãy giụa

“Anh không thể đụng tôi.”

Hắn rõ ràng không thương nàng, tại sao muốn một lần lại một lần như vậy đối với nàng.

Nâng lên khuôn mặt nghiêm túc chỉ là tà mị cười, hắn từ trên cao nhìn chằm chằm Tống Mật Nhi ở dưới.

“Em tốt nhất nhớ câu này, bởi vì anh sẽ làm cho em cầu xin anh đụng em.”

“Tôi mới sẽ không....Ừm....” Lời nói nhanh chóng bị hắn nuốt vào trong miệng, nàng chỉ có thể giãy giụa nhưng cùng sức lực của hắn so sánh, nàng căn bản cũng không có phần thắng.

Đỗ Vịnh Duy chỉ cần một động tác, liền từ trên xuống dưới thoát đi quần áo của Tống Mật Nhi, hắn tròng mắt đen lửa nóng nhìn thân thể trắng nõn dưới thân hắn không mảnh vải che thân, phía dưới dục vọng lập tức bắt đầu đau đớn, hắn thở gấp thật sâu nhìn nàng, để cho nàng trong lúc nhất thời quên giãy giụa cùng thét chói tai, chỉ có thể bị hắn đầu độc

“Không nên nhìn tôi, anh muốn làm gì?”

Cứ như vậy bị hắn nhìn chằm chằm, nàng đều mau xấu hổ đến tự thiêu rồi.

“Anh muốn làm gì em không phải rõ sao?” Đỗ Vịnh Duy thở gấp, ánh mắt lại nghiêng mắt nhìn đến bên bàn trà một chai đựng gì đó, nhếch môi.

“Xem ra chúng ta hôm nay lại có thể chơi đồ mới.”

Theo ánh mắt hắn, nàng xem thấy hắn lấy được một chai mật ong, Tống Mật Nhi cơ hồ muốn cắn đầu lưỡi nguyên rửa mình, nàng không có việc gì uống nước mật ong làm gì, uống tại sao lại không cất đi?

“A, anh làm gì...dừng tay!”

“Tin tưởng anh, anh nếu là hiện tại dừng tay em cũng sẽ tiếc nuối.” Hắn cười khê mấy tiếng, một tay kiểm chặt 2 tay của Tống Mật Nhi, một tay đem nút chai mật ong mở ra, chậm rãi đổ theo cổ của nàng chảy chảy xuống.

Xúc cảm lạnh lẽo khiến Tống Mật Nhi mắt không chế kinh hô một tiếng

“Đỗ Vịnh Duy, anh nhất định là điên rồi!”

27. Chương 9-3

Edit: Tuyết Liên

“Anh là điên rồi, bởi vì em.” Hắn ánh mắt trầm xuống, cúi đầu ngậm vào đầu nhũ hoa đang run sợ, mật ong vừa lúc chảy đến đây để cho hắn cùng nàng thưởng thức mật ong ngọt ngào, nàng nhiệt độ ấm áp với mật ong để cho nàng ngọt ngào tăng lên gấp bội, quả thật làm cho hắn không cách nào tự kiềm chế.

Tống Mật Nhi kinh hãi thở gấp, bỗng dưng cắn môi đỏ mọng, không khắc chế được tiếng kêu yêu kiều bật ra trong miệng, lập tức liền bắt đầu ý thức mơ hồ không phản kháng, tay nàng bị kiểm chế đặt ở sau đầu của hắn, khi hắn cần rõ trên đầu, tham lam mút nàng thì nàng không tự chủ liền nhẹ nắm tóc hắn, run rẩy chịu đựng hắn liếm láp, toàn thân bởi vì động tình cùng e lệ, da thịt trắng phớt động thành đỏ ửng.

“Đỗ Vịnh Duy.” Nàng thở hổn hển khò khê, hình như bị phương thức cấm kỵ ấy thật sâu cho kích thích.

Tròng mắt đen nháy lại, khóe miệng nụ cười sâu hơn

“Nói cho anh biết, em muốn anh có đúng hay không?”

Tống Mật Nhi gạt mình 1 cái, quật cường cắn cái miệng nhỏ nhắn

“Không cần, không muốn!”

Hắn cắn bản đều không thích nàng vui mừng, chỉ là thích khi dễ nàng.

“Vật nhỏ gạt người.” Đỗ Vịnh Duy tới bên tai của nàng nói nhỏ, cả bình mặt ong bỗng chốc tắt cả đèn đỏ ở trên thân thể mảnh mai tuyết trắng của nàng.

“Không, không nên như vậy!” Tống Mật Nhi bị cảm giác lạnh dọa sợ.

“Em sẽ thích.” Đỗ Vịnh Duy cười, rất có kiên nhẫn liếm láp toàn thân của nàng

“Biết không? Em biết mình cỡ nào nhạy cảm không, nhẹ nhàng chạm vào mà có thể cho anh phản ứng, tựa như lần đầu tiên của chúng ta là ở cửa nhà; lần thứ hai là ở phòng tắm, em đều rất chủ động.”

“Không được nói, không được nói!” Hu hu hu, hắn thật ghê tởm.

Tay của hắn chạy đến bên đùi của nàng không cho nàng cự tuyệt mà đem mở

“Không muốn nghe sao? Nhưng anh muốn nói, Điềm Tâm bé nhỏ, em là của anh, vĩnh viễn đều là của anh, hiểu không?”

Tống Mật Nhi không cách nào tưởng tượng cái loại hình ảnh đó, hai chân của nàng bị hắn mở ra, hoàn toàn thẳng thắn hiện tại trong tầm mắt của hắn.... Nàng phát ra rên rỉ, quay đầu vùi mặt vào trên ghế, toàn thân bắt đầu run rẩy, nơi nào đó cũng không kiềm hãm được động tình.

Chậm rãi đem thân thể chuyển qua giữa hai chân nàng, hắn hôn lên hai chân thon dài, đặt từng nụ hôn lên da thịt mềm mại.

“Đỗ Vịnh Duy.” Nàng kêu tên của hắn, toàn thân run rẩy khóc khê, bởi vì không hiểu khát vọng mà không có nên run rẩy, hu hu, nàng nhất định sẽ bởi vì loại phương thức đáng sợ này mà hỏng mất.

Đỗ Vịnh Duy không trả lời chỉ là khê cười, đưa ra ngón tay dính vào cánh hoa mềm mại của nàng đã đầy ái dịch, sau chậm chạp mà hấp dẫn trượt vào trong hoa kính chặt kít mềm mại của nàng, qua lại ra vào.

“Điềm Tâm bé nhỏ, như thế nào? Có cảm giác gì.”

“Tôi....anh....” Tống Mật Nhi đôi mắt to có chút đã ướt át, toàn thân tê dại giống như chạm điện, đầu óc cũng không rõ ràng, cảm thấy hắn hơi thở cực nóng, nàng không tự chủ than nhẹ

“Muốn em, muốn em.”

“Nhanh như vậy liền đầu hàng, anh sẽ rất không có cảm giác thành tựu.” Bỗng dưng hắn rút ra ngón tay, lấy môi lưỡi thay thế hôn lên cánh hoa tràn đầy ái dịch của nàng, mặt ong chậm rãi chảy xuống cùng với ái dịch của nàng giao lại, mùi thơm ngọt ngào hỗn hợp khiến hắn khó có thể tự chế bắt đầu cắn nuốt, thậm chí đưa ra đầu lưỡi đem mặt ong mang vào bên trong ấm áp, kích thích nàng ngọt ngào hơn

“Rất ngọt, thật là đẹp.”

“A....” Tống Mật Nhi cảm giác mình nhất định là muốn chết, xấu hổ cắn lưỡi mà chết. Hoặc là bị khoái cảm này đánh thẳng vào đến chết, chỗ tư mật truyền tới khoái cảm cao độ để cho nàng như muốn ngất xỉu

“Cầu xin anh, cầu xin anh.”

“Cầu xin anh cái gì? Nói một chút coi.” Đỗ Vịnh Duy ngẩng đầu lên, ngón tay trong nháy mắt tiến vào giữa hoa kính của nàng, thấm ướt để cho hắn điên cuồng.

Nàng chột con người bởi vì hắn mãnh liệt đút vào bắt đầu mất khống chế thét chói tai

“Cầu xin anh muốn em, muốn em!”

“Muốn anh đừng em? Xác định sao? Là em cầu xin anh đấy.” Đỗ Vịnh Duy có lẽ phép nói, tay chính là động tác lại càng lúc càng nhanh hình như đem nàng hành hạ đến tận cùng.

“A! Đúng vậy, em cầu xin anh, đi vào đi vào, em muốn anh đi vào.”

“Đã như vậy, được rồi, như em mong muốn.” Hấn tà ác nói nhỏ, khi nàng chưa phản ứng kịp thì dục vọng nóng rực kiên đỉnh đã chọt tiến vào trong mềm mại của nàng.

“A..... Vĩnh Duy.” Lấy được thỏa mãn Tổng Mật Nhi mất hồn gào to một tiếng, giống như là rốt cuộc được khát vọng đã lâu, toàn thân bắt đầu run rẩy không ngừng.

Hấn hình như rất hài lòng nàng tự giác, giữ chặt hông của nàng hấn bắt đầu tiến vào cuồng mãnh, đánh thẳng vào.

Hấn chạy nước rút cùng đoạt lấy đem Tổng Mật Nhi hoàn toàn xua đuổi đến thần hồn mê đảo trên thiên đường, nàng ở trong lòng hấn mở ra mắt mờ mịch, sâu sắc nhìn vào tròng mắt đen của hấn, trong nháy mắt đó không thể tiếp tục trốn tránh cảm xúc chân thật của mình, nàng yêu kiều thừa nhận hấn chạy nước rút, nhiệt liệt phối hợp với hấn.

Đỗ Vĩnh Duy ôm thật chặt nàng càn rỡ luật động, hình như rốt cuộc xác định sự chân thật của nàng, hấn không cần lừa gạt mình nữa, hấn muốn nàng, toàn bộ của nàng, 1 Điềm Tâm chỉ thuộc về một mình hấn .

28. Chương 10-1

Edit: Tuyết Liên

“Anh mang em đi nơi nào? Buông ra á.” Tổng Mật Nhi một khuôn mặt nhỏ nhắn khó chịu bị ném vào bên trong xe, Đỗ Vĩnh Duy nhanh chóng lên xe khóa lại cửa xe không để cho Tổng Mật Nhi có cơ hội chạy trốn.

“Đi một nơi nhất định phải đi.” Không nói hai lời, hấn khởi động xe.

Này cùng chưa nói có cái gì khác nhau? Tổng Mật Nhi nhìn chằm chằm gò má hấn, tức giận làm mặt quỷ lại ngồi trở lại chỗ ngồi hôn đôi, cái gì chứ? Nào có người đáng ghét thế này, thần không biết quỷ không hay xông vào nhà nàng không tính, còn.... còn dùng phương thức xấu xa như thế áp bức nàng cùng hấn làm loại chuyện đó, làm nàng kêu trời trách đất cầu xin tha thứ cũng không chịu ngừng, hu hu thất thân lại mất tâm, trên thế giới nào có chuyện bị thiệt như vậy chứ!

Đây cũng là ...đã thế tại sao làm xong còn không cho nàng nghỉ ngơi để cho nàng tắm thay quần áo cùng hấn ra cửa, tại sao... tại sao.

Xuyên qua kính chiếu hậu, hấn nhìn thấy Tổng Mật Nhi bộ dáng tức giận, nhếch môi, nhỏ giọng hỏi

“Đang suy nghĩ gì?”

“Không có gì, hừ!” Tổng Mật Nhi nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ không để ý tới hấn, đồ quỷ sứ chán ghét, hoàn toàn không chú ý ý tưởng của nàng tự chủ trương, quỷ bá đạo, cái gì đều là hấn định đoạt.

“Xoay đầu tới đây.” Đỗ Vĩnh Duy cau mày.

“Không!”

“Đừng làm cho anh lại nói lần thứ hai.”

“Không cần không muốn, ừm ừm ừm...” Tổng Mật Nhi đầu bồng chốc bị một cái tay nắm chặt vòng lại, trừng to mắt mà nhìn tuần nhan trước mặt bị sợ đến trái tim mau nhảy ra, hấn tại sao có thể lái xe lại hôn nàng.

Chợt đẩy ra Đỗ Vĩnh Duy, Tổng Mật Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch

“Kẻ điên! Anh đang lái xe, xảy ra chuyện thì làm thế nào?”

Nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, hấn mặt cười tiếp tục lái xe

“Em sợ chết sao?”

“Nói nhảm! Ai không sợ chết, huống chi anh cũng ở trên xe ” Tổng Mật Nhi thốt ra, ngưng mắt nhìn hấn cơ hồ có chút bạo hỏa.

Ý của nàng bởi vì hấn trên xe nàng mới có thể càng sợ, hấn không nhìn được dịu dàng cười lên, giọng chậm rãi đậm đà cho ra bảo đảm

“Lần sau không chiếu theo lệ này nữa.”

“VẬY còn không sai biệt lắm!” Tổng Mật Nhi hoàn toàn không có chú ý tới giọng điệu mình là khấn trương vì hấn cỡ nào nhưng là theo bản năng nàng cũng không nhìn loạn nữa, chỉ là nhìn hấn không để cho hấn làm loạn nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu, Tổng Mật Nhi nhỏ giọng bất mãn hỏi

“Làm sao anh đi vào nhà của em?”

“Lâm Hiểu Lê.” Đỗ Vịnh Duy không có làm giải thích quá nhiều, chỉ là ném ra ba chữ.

“Liên đoán được là nàng rồi.” Tổng Mật Nhi lòng đầy căm phẫn lập tức gào to, vô cùng đau đớn mà nói:

“Thua thiệt là bạn bè của mình, thế nào luôn là 1 kẻ bán bạn cầu vinh chứ, còn là thanh mai trúc mã, cậu thật sự quá làm cho mình thất vọng.”

Đỗ Vịnh Duy nhìn dáng vẻ nàng, bật cười... Thật ra thì bán bạn cầu vinh là tốt đó chứ? Hấn chỉ là đồng ý Lâm Hiểu Lê về sau đem gánh chịu mọi chuyện về nàng, chỉ là nhìn Lâm Hiểu Lê bộ dạng hình như có chút căm ơn trời đất, vội vàng ném chìa khóa cho hấn, xin hấn mang người khác mau rời đi, dĩ nhiên những thứ này hấn sẽ không nói cho người kia biết.

Lại qua hồi lâu, Tổng Mật Nhi rũ con mắt, dậm ngón tay út, lẩm bẩm nói nhỏ

“Anh...anh thật toàn bộ tìm em ba ngày hả?”

“Ừ.”

“Anh tìm em làm gì?” Nàng chính tai nghe hấn nói nàng chỉ là sinh hoạt vật điều hòa, là đối tượng đùa bỡn, là người viết bản thảo xong sẽ người rời đi mà thôi, hiện tại bộ dạng hấn muốn ăn thịt người tìm nàng coi là cái gì.

Đỗ Vịnh Duy bất mãn liếc Tổng Mật Nhi một cái, hấn làm còn chưa đủ rõ ràng ư, nhất định phải nói ra?

“Anh cho là anh đã nói qua hơn nửa cũng đã làm.”

“Lúc nào thì?” Tổng Mật Nhi hừ, chẳng lẽ là câu kia em chỉ có thể yêu một người là anh, còn câu kia em chỉ có thể ở bên cạnh anh? Sau đó đã làm chính là chuyện chút không kiêng kỵ gì? Điều này có thể nói rõ vấn đề.

Đỗ Vịnh Duy tức giận trợn mắt nhìn Tổng Mật Nhi một cái, không lên tiếng, nhưng trên mặt rõ ràng thoáng qua một tia hồng

“Dù sao anh đã nói rồi.”

Tổng Mật Nhi chính mình không thể tin ánh mắt của mình, lại gằn hấn.

“Em nói, anh mới vừa là đồ mặt ư?”

“Anh không có.” Đỗ Vịnh Duy có chút gấp gáp gầm nhẹ một câu, hấn mới không biết gì là đồ mặt.

Rõ ràng có, Tổng Mật Nhi nhìn hấn, tâm tình không hiểu ao tốt, thật ra thì... từ ngoài ý muốn nhìn thấy hấn trong lòng nàng liền rất vui mừng, rất kích động, vậy có phải hay không đại biểu hấn cũng là quan tâm nàng? Nhưng....

“Này An Vịnh Tâm...”

Vừa định hỏi chút gì, xe hấn đã ngừng, hấn không có cho phép nàng hỏi tiếp, chỉ là mở ra cửa xe.

“Xuống xe.”

“A.” Tổng Mật Nhi xuống xe lại bị cánh trỉ trước mắt lấy làm kinh hãi, một mực suy tư chuyện cùng hần, cũng không có chú ý tới đây là vùng ngoại ô đầy cây cối, trước mắt là một tòa nhà tinh xảo khéo léo thiết kế châu Âu màu trắng, không cao chỉ có hai tầng, lại ưu nhã vô cùng, trên tường đầy những đóa Tường Vi nở rộ kiêu diễm đáng yêu.

Trước biệt thự màu trắng chiếm diện tích khá lớn là đình viện, đình viện dùng hàng rào gỗ màu trắng tách ra nhiều ô, trồng đầy mười mấy loại hoa tươi đủ màu sắc, tản ra mùi thơm mát mẻ 1 không gian thư thái vừa có chiếc bàn tròn nhỏ, ghế mây, ô che nắng...

Oa, đây đối với Đài Bắc nào động mà nói quả thực là thế ngoại đào viên không thể tưởng tượng nổi, nàng tựa như sơ ý xông vào thánh địa của họ.

Nhìn Tổng Mật Nhi mặt đầy nước miếng, hần vỗ vỗ đầu của nàng

“Thích nhà như vậy sao?”

Mau gạt đầu, Tổng Mật Nhi mắt bốc trái tim.

“Nơi này thật là đẹp, hơn nữa cảm giác rất hạnh phúc.”

Đó là đương nhiên, nơi này chính là Thẩm Tư Kiêu nhọc lòng kiến tạo thế ngoại đào viên thuộc về An Vịnh Tâm, có thể không hạnh phúc sao? Đỗ Vịnh Duy sờ mũi một cái, nhỏ giọng nói

“Vậy sau này chúng ta cũng ở địa phương như này, xem ra anh phải đi thỉnh giáo Thẩm Tư Kiêu 1 cái rồi.”

Nhìn hần đẩy ra bờ cửa gỗ có hàng rào tường vi trắng đi vào, Tổng Mật Nhi một hồi lâu mới phản ứng được hoài nghi mình có nghe lầm hay không theo theo hỏi

“Đỗ Vịnh Duy, anh mới vừa nói là....”

“Anh cái gì cũng không nói!”

“Anh rõ ràng có, Anh nói chúng ta về sau....”

“Em nghe lầm!”

Hu hu nàng không có, nàng rõ ràng nghe thấy hần nói sau này bọn họ cũng ở chỗ như thế, bọn họ? Hần là nói bọn họ?

“2 người đã tới.” Một thanh âm mềm mại đột nhiên ở nơi cửa chính vang lên khiến Tổng Mật Nhi dừng động tác lại, ngây ngốc nhìn chủ nhân của thanh âm.

Là nàng, là An Vịnh Tâm, Tổng Mật Nhi không tự chủ có chút tự ti, nàng đứng ở cửa lớn, mặc một bộ váy lụa trắng một bộ dáng nữ chủ nhân nói như vậy, nơi này là nhà An Vịnh Tâm, hần tại sao muốn mang nàng tới đây, hay là nói....

Nhưng chuyện phát triển khuynh hướng nào căn bản không có cho Tổng Mật Nhi tiếp tục có cơ hội tự ti bên trong cửa đi ra một thân ảnh cao lớn, tuần dật hần mang theo nụ cười, cả người mang theo sự trầm ổn, lịch sự nho nhã, hần nắm ở bả vai của Vịnh Tâm

“Vịnh Duy đến? Vị này chắc hần chính là Tổng tiểu thư.”

Này, đây là tình huống gì.

An Vịnh Tâm thuận thế áp vào trong ngực nam nhân của mình. Nghiễm nhiên một bộ dáng tiểu nữ nhân hướng về phía Tổng Mật Nhi nói

“Mật Nhi, đây là chồng của tôi, Thẩm Tư Kiêu”

Gì cơ!Chồng! Chồng An Vịnh Tâm? Nàng ấy kết hôn, là phụ nữ có gia đình?

Tổng Mật Nhi liền nhón nháo ai tới nói cho nàng biết rốt cuộc đây là chuyện gì, vậy tại sao nàng cùng hần thân mật như vậy, bọn họ là quan hệ gì, chẳng lẽ nàng hiểu lầm cái gì?

An Vịnh Tâm cùng Đỗ Vịnh Duy trao đổi ánh mắt, cười trộm nàng lôi kéo tay Tống Mật Nhi

“Vào đi nghe Tư Kiều nói nói Vịnh Duy hôm nay muốn dẫn cô tới đây ăn cơm, chúng ta còn đặc biệt chuẩn bị thật lâu đó, cô biết không? Trừ Vịnh Duy, Dịch Thiên ra cô là người thứ ba đi tới nhà tôi làm khách nha, bởi vì quan hệ tính chất công việc của Tư Kiều, cũng bởi vì tôi không thích người ngoài quấy rầy cho nên rất ít người có thể tới, cô đến tôi thật vui vẻ!”

Bị lôi kéo vào cửa Tống Mật Nhi theo bản năng quay đầu lại ánh mắt tìm Đỗ Vịnh Duy, nhìn hẩn mang theo 1 nụ cười nhàn nhạt nhìn nàng trong lòng một cổ nước ấm lướt qua, trong đầu cũng dần dần sáng tỏ, hình như đã hiểu ra cái gì, người đàn ông này...rất cuộc đang suy nghĩ gì, so với nàng còn dần hơn, ha ha.

Đi vào đại sảnh, một cô bé dắt theo một cậu bé bi bô tập nói, hướng tới bọn họ đi tới, Tống Mật Nhi kinh hô một tiếng

“Oa, 2 cháu bé thật đáng yêu!”

Nàng nhìn về An Vịnh Tâm tìm đáp án, nàng cười cười. Hướng cô gái ngoắc.

“Vi, dắt em trai đến chỗ này, Mật Nhi đây là con gái của tôi Thẩm Thiên Vi, và con trai của tôi Thẩm Thiên Dục.” (L: cặp đôi chị em này ta sẽ gặp trong câu chuyện Chỉ cho anh cưng chiều em)

Ai tới vịn nàng cái? Tống Mật Nhi tròn tròn mắt, nàng lại muốn té xỉu, thì ra là cô gái này liền con trai, con gái đều có nhưng nàng còn trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy, ai sẽ nghĩ tới nàng đã kết hôn, ngồi xổm xuống cùng Thẩm Thiên Vi chào hỏi, trêu chọc bé trai, Tống Mật Nhi thật sự nhịn không được rồi ngắc đầu hỏi

“Cô cùng Vịnh Duy...”

Rất cuộc hỏi, An Vịnh Tâm vô tội nháy mắt to, một bộ bộ đáng giật mình, nhìn một chút Đỗ Vịnh Duy sau lưng

“A, Vịnh Duy không có nói với cô sao? Hẩn là thúc thúc của tôi.”

Được rồi, nàng lần này thật hôn mê.

29. Chương 10-2

Edit: Tuyết Liên

“Oa ha ha ha ha.....” Một tay ôm khoai tây chiên, một tay cầm tiểu thuyết Tống Mật Nhi ở trên ghế không có hình tượng cười lớn, đột nhiên thỉnh thoảng còn nghiêng mắt nhìn người cách đó không xa, lần nữa không nhin được cười lớn.

Đỗ Vịnh Duy tức giận cau mày: “Em cười đủ chưa?”

“Cái đó không thể trách em, em là không có biện pháp.” Tống Mật Nhi để xuống khoai tây chiên cùng tiểu thuyết tiến tới bên cạnh hẩn

“Trong sách kia nam nữ chính thật thê thảm, nữ chính yêu thúc thúc không có máu mủ của mình, nhưng là thúc thúc bởi vì áp lực dư luận không thể cùng nữ chính ở chung một chỗ.”

Đỗ Vịnh Duy thở dài để xuống tài liệu, chân mày sâu hơn

“Em có thể hay ít xem mấy tiểu thuyết không có dinh dưỡng đó không?”

Ý tứ khá tốt nói rằng nam chính nữ chính rất thảm, nàng sao cười đến không có hình tượng như thế là bởi vì cái gì?

“Không được, phải mấy biết, em cũng là viết tiểu thuyết phải xem xem người khác viết những thứ gì.” Tống Mật Nhi thấy hẩn để đồ trong tay xuống thuận thể liền cả người rúc vào trong ngực của hẩn muốn hẩn ôm, cười trộm nói

“Sau đó em liền không nhin được nghĩ đến anh cùng Vịnh Tâm, thì ra là trên thế giới thật sự có như vậy chuyện, anh lại là thúc thúc của nàng ấy, nhưng 2 người mới kém sáu tuổi mà thôi, quá thần kỳ.”

Kể từ ngày đó ở nhà Vịnh Tâm ăn thật vui vẻ sau, đã hiểu được quan hệ của bọn họ nàng liền hoàn toàn biết mình là hiểu lầm, sau đó lần nữa danh không chính ngôn không thuận chuyển vào nhà người khác, được rồi lần này cũng không coi là danh bất chính nhưng người khác tự mình giúp nàng khuôn đồ, hừ mặc dù lâu như vậy người khác vẫn không có tỏ thái độ gì, chỉ là nàng cũng không buộc hẳn dù sao trong lòng nàng cũng biết, ha ha ha, người kia thật ra thì yêu nàng yêu muốn chết! Lạ lạ lạ.

“Thật ra thì, anh cùng Vịnh Tâm không có liên hệ máu mủ hả?” Tổng Mật Nhi nháy mắt to, mặt khấn trương hề hề hỏi.

Nhin, hấn nhin!

“Chúng ta là quan hệ chú cháu ruột thịt .”

“Chẳng lẽ anh liền đối với Vịnh Tâm chưa từng có ý tưởng gì khác?”

Nhin, hấn nhin.

“Cũng may, anh không có háo sắc loạn luân.”

“Thân ái, thật ra thì anh nói thật đi, em sẽ không xem thường anh.”

Không thể nhin được nữa, không cần nhin nữa.

Đỗ Vịnh Duy bóp lên hông của Tổng Mật Nhi, gầm nhẹ

“Tổng Mật Nhi, em lại ngứa da có phải không? Về sau không cho phép nhìn những thứ kỳ quái kia nữa! Đem những thứ quan niệm công thụ và loạn luân vứt hết cho anh.”

“A a a, thật là nhột thật là nhột...” Tổng Mật Nhi nháy ra, cười đến đau bụng

“Anh không phải then quá thành giận chứ.”

“Xem ra em thật là thiếu dạy dỗ.” Đỗ Vịnh Duy nhanh chóng nhào qua, rất nhanh liền bắt được Tổng Mật Nhi, mặt nguy hiểm cười

“Em cảm thấy mình chạy thoát sao?”

Lúc này, Tổng Mật Nhi cũng hiểu được thức thời mới là tuần kiệt, vội vàng cầu xin tha thứ

” Được rồi, em sai lầm rồi. Anh tha cho em đi.”

Người khác trừng phạt thật đáng sợ, nàng còn chưa muốn trong miệng con cọp thì tốt hơn.

“Chậm.” Đỗ Vịnh Duy rất nhanh liền áp dụng hành động trừng phạt, hai ba lần rút đi quần ngủ của Tổng Mật Nhi, tiến hành trêu đùa tà ác.

Tổng Mật Nhi thở hổn hển giạng chân ở trên người của hắn, gờ tay bày tỏ ngưng chiến, chống đỡ ở hoa tâm ướt át là lửa nóng dục vọng vận sức chờ phát động, nàng cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ, tay nhỏ bé xoa lồng ngực người khác, một bộ đáng thương.

“Không cần kích động như thế, chúng ta hài hòa giải quyết vấn đề có được không.”

Nàng cũng hiểu được cái gì gọi là hài hòa?

“Em nói.”

“Anh có thể đi vào, 1 lần, liền 1 lần, ok?”

Đỗ Vịnh Duy mặt như có chuyện lạ làm vẻ suy tư, một hồi lâu lắc đầu một cái

“Hai lần.”

Nào có đáng vẻ như vậy, còn cò kè mặc cả chỉ là hình như đây đã là điều kiện rất tốt rồi, bắt mẫn cái miệng nhỏ nhắn cong lên

“Được rồi, hai lần liền hai lần, nhiều hơn là phạm quy!”

“Tốt.” Nói xong, bàn tay hắn bao lại ở hông trắng của nàng, khổng lồ dục vọng nhắm ngay vào miệng huyết âm áp, chợt một cử động thân phối hợp tay trên áp, hung hăng tiến vào nàng cho đến cuối.

Tống Mật Nhi ngửa đầu, phát ra một tiếng ngâm nga thật dài, khoái cảm bị lấp đầy để cho nàng run rẩy mình, nhưng trên cái miệng nhỏ nhắn vẫn là cố ý oán giận

“Ghét, đừng kích động như vậy, quá sâu.”

“Không thích? Vậy anh ra ngoài.”

“Không cho phép!” Tống Mật Nhi sợ hãi thật lui ra ngoài, chân thon dài còn thật chặt quần lấy hông của hắn, chu mỏ

“Em muốn anh.”

Đỗ Vịnh Duy khước môi cười hả hê dạng lên

“Là em nói.”

Là nàng nói thì thế nào? Dù sao nàng cũng chưa bao giờ thắng nổi, khó nhịn giây dựa thân thể

“Mau động!”

Sau đó đang khi Đỗ Vịnh Duy chuẩn bị bắt đầu luật động làm, điện thoại Tống Mật Nhi vang lên, ảo não khẽ nói một tiếng, Tống Mật Nhi không có rời đi trên người của hắn, lấy tay với điện thoại hắn bất mãn nói

“Chớ nhận.”

“Không được...ngộ nhớ là biên tập có chuyện quan trọng thì làm thế nào.... Ah, cũng chỉ là điện thoại lạ.”

“Vậy thì không cần nhận.”

Gấp! Tống Mật Nhi cười trộm, cố ý nhìn hắn 1 thân đầy dục hỏa bật cười cho, nghênh ngang nhận điện thoại

“A lô?”

Vậy mà một giây kế tiếp, bên đầu điện thoại kia thanh âm truyền ra khiến Tống Mật Nhi toàn thân cứng ngắc, sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn nhận thấy được có cái gì không đúng dùng dục vọng tiến vào trong cơ thể nàng muốn cho nàng hồi hồn, lại phát hiện nàng hoàn toàn không có phản ứng, hình như thật bị điện giật lời nói gì đó hấp dẫn Tống Mật Nhi kì quái như vậy, hắn còn là lần đầu tiên thấy.

Đột nhiên, Tống Mật Nhi thanh âm sâu kín vang lên, cực kỳ lạnh lẽo cùng bản nhân nàng cực kỳ không phù hợp.

“Hắn ta làm sao đều cùng tôi không quan hệ, xin không cần lại gọi điện thoại tới.” Mà thanh âm bên đầu điện thoại kia rất kích động, hình như giải thích cái gì đó.

Từ lúc đó Tống Mật Nhi càng thêm kích động, nàng hướng về phía điện thoại rống to

“Hắn ta chết hay sống có quan hệ gì với tôi, tôi sẽ không đi nhìn hắn, tôi nói tôi sớm coi như không có một người như hắn tồn tại rồi, mời mấy người về sau không nên quấy rầy cuộc sống của tôi.” Nói xong, Tống Mật Nhi kích động đến đưa ném hung hăng di động đập ra ngoài, di động cứ vậy mà bể, có thể nhìn ra được chủ nhân của chiếc di động là có bao nhiêu tức giận.

Đỗ Vịnh Duy trông mắt đen đêm tất cả chuyện đều nhìn ở đáy mắt, nhưng hắn không có hỏi thăm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là nhẹ nhàng đem Tống Mật Nhi kéo vào trong ngực, cưng chiều nói:

“Điềm Tâm của anh sao thế, tức giận như vậy, có phải hay không muốn đổi điện thoại hả? Muốn cũng không cần dùng bạo lực như vậy chứ... ngày mai mua cho em cái mới có được không?”

Hắn âm áp, một tia một tia truyền vào trong cơ thể nàng, để cho nàng thân thể cứng nhắc từ từ tỉnh táo lại, nàng đưa tay nắm ở gáy của hắn nằm ở trước ngực của hắn, hình như nhu nhược vô dụng mà đáng thương, nàng cái gì cũng không biết, không biết nàng chỉ cần hiện tại chỉ cần có hắn là được rồi.

Một hồi lâu, Tống Mật Nhi nhẹ nhàng dời eo, hôn vào trước ngực hắn, thở gấp
“Vĩnh Duy, muốn em, muốn em...” Để cho nàng quên chuyện mới vừa rồi, một chút toàn bộ đều muốn quên.
“Tuân lệnh, Diêm Tâm bé nhỏ của anh.”

30. Chương 10-3

Edit: Tuyết Liên

Lửa nóng ban đêm một chút tức đốt, hai thân thể trần trụi kịch liệt mà điên cuồng quẩn quít không nghỉ, tại 1 góc phòng khách lần đầu tiên nàng cống hiến mình điên cuồng như vậy, quần hắn nâng cao thân thể phối hợp với hắn một lần lại một lần cuồng mãnh luật động cuối cùng là nàng phá vỡ quy củ, nàng không cần chỉ có hai lần muốn rất nhiều rất nhiều cho đến khi nàng mệt mỏi cái gì đều không muốn suy nghĩ tiếp....

Đêm khuya, hắn ôm nàng đã hết khí lực mà ngủ say trong ngực hắn, cầm lên di động của mình, gọi.

“Hắc Tổn, giúp tôi tra 1 số điện thoại...”

Ôm máy tính, mất hồn ngồi ở trên giường Tống Mật Nhi một lần lại một lần mở ra máy mới nhìn thời gian, nhìn ngày cuối cùng rốt cuộc phiền não bỏ qua, đứng vậy ngủ một chút, ngủ là được.

Tại sao cổ tình phải là hôm nay Vĩnh Duy không có ở đây chứ?

Hắn không phải đã nghỉ phép sao, tại sao hôm nay đột nhiên phải đi bệnh viện đây?

Nếu như hắn hôm nay ở đây, nàng nhất định có thể quên hôm nay là ngày mấy, ở bên người hắn là tốt rồi cái gì cũng không muốn, đứng vậy, đều là bởi vì hắn không có ở đây cho nên tâm phiền ý loạn, trong đầu từng lần một hồi tưởng nội dung cuộc điện thoại kia.

Nữ nhân kia nói, hắn hôm nay làm giải phẫu bệnh hắn, bệnh rất nghiêm trọng, giải phẫu rất nguy hiểm nói không chừng ở trên bàn phẫu thuật cứ như vậy đi.

Nữ nhân kia nói hắn rất muốn thấy nàng, để cho hắn một lần cuối cùng xem nàng, thỏa mãn nguyện vọng của hắn.

Nhưng tại sao, sống chết của hắn cùng nàng có quan hệ gì, bệnh hắn? Ha ha này thật sự quá tốt rồi, tất cả đều là báo ứng, nàng mới không cần thỏa mãn nguyện vọng một lần cuối cùng, nàng muốn hắn đến chết cũng áy náy.

Không khỏi lòng của Tống Mật Nhi còn là co giật đau đớn, thời gian từng giây từng phút trôi qua, đầu óc của nàng cũng mau nổ tung, cuối cùng nàng chột từ trên giường ngồi dậy, nàng thật sự không thể lại chịu đựng!

Đi thì đi, ai sợ ai? Nàng chỉ là muốn đi xem hắn là bị báo ứng chết thế nào.

Liền lần một vòng thay quần áo ra cửa, Tống Mật Nhi cơ hồ là không biết trạng thái gì tiến vào trong bệnh viện nữ nhân kia nói, hỏi vị trí nàng không chút suy nghĩ liền xông tới, rất nhanh ở khúc quanh thấy được bóng dáng nữ nhân kia, Tống Mật Nhi trốn nhìn chăm chăm đèn phòng giải phẫu không dám nháy mắt, đầu ngón tay của nàng cắm vào trong thịt làm đau, cũng không hiểu mình rốt cuộc là vì cái gì.

Thật lâu, lâu đến Tống Mật Nhi đã cho là mình không có cảm giác, cửa phòng giải phẫu từ từ mở ra.

Ngừng thở, nàng cố gắng trấn định nhìn tới trước bằng ca đi ra, nữ nhân kia hình như nghe đến bác sĩ nói gì cả người có vẻ kích động cùng cảm ơn, Tống Mật Nhi khóc, nước mắt nhỏ xuống, nàng nguyện rửa mình tại sao nhìn đến hắn không có việc gì, nàng lại là vui vẻ....

Ngay tại lúc cùng nữ nhân kia nói chuyện bác sĩ chậm rãi lấy khẩu trang xuống thì Tống Mật Nhi chấn kinh đến như muốn ngất xỉu, Vĩnh Duy! Tại sao là hắn? Phẫu thuật cho người kia tại sao là Vĩnh Duy! Đây không phải là bệnh viện hắn làm, đây tất cả nhất định không phải trùng hợp, như vậy hắn..

“Mật Nhi!” Thét lên một tiếng khiến Tống Mật Nhi ngậy người hồi hồn, nàng ngơ ngác nhìn về phía thanh âm kia nữ nhân ấy phát hiện nàng, chuyển sang nhìn hắn nhìn nàng cũng là vẻ mặt giật mình.

Tống Mật Nhi thật chặt cắn môi, một tâm tình mau nổ tung không để cho nàng yên, xoay người bỏ chạy nàng không biết mình muốn làm gì, chỉ biết là tâm tình của nàng nhanh đến cực hạn, sau lưng hình như có người gọi nàng nhưng nàng không để ý tới nhiều như vậy.

Đáng chết! Nàng làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này?

Đỗ Vĩnh Duy vừa chạy, vừa cởi xuống áo trắng đuổi theo Tống Mật Nhi, rống to

“Tống Mật Nhi, em đứng lại đó cho anh.”

Nhưng người trước mắt hình như không có ý dừng lại nhìn Tống Mật Nhi lao ra cửa bệnh viện vọt tới bên lề đường, hoàn toàn không chú ý đèn xanh đèn đỏ cứ như vậy xông ra ngoài....

“Mật Nhi!” Xe qua lại không dứt chiếc xe kia sắp đụng vào Tống Mật Nhi đồng thời hắn bị sợ đến trái tim dừng lại rống to một tiếng, kịp thời đem nàng kéo trở lại, nắm chặt cánh tay của nàng, sắc mặt của hắn khó coi tới cực điểm không chế mất đi rống to:

“Em làm gì thế? Không muốn sống nữa hả, em quả thật...”

Đỗ Vĩnh Duy nói không được nữa, chỉ có thể thật chặt ôm chặt nàng, cơ hồ dung nhập vào xương thịt.

“Không cho phép em như vậy, nếu không anh sẽ bị hù chết.”

Tống Mật Nhi hình như cũng là đáng vẻ mặt chưa tỉnh hồn, hồi lâu nàng mới biết mình làm cái gì nhưng là....

Đẩy ra hắn, nàng tức giận mà đau lòng rống to

“Anh lừa em! Anh nói bệnh viện có chuyện, nhưng tại sao anh lại ở chỗ này. Anh cái gì cũng biết phải không, anh điều tra em đúng không?”

Cùng hắn ở chung một chỗ càng lâu nàng lại càng hiểu người mình yêu là một người không tầm thường, thậm chí có vẻ là nhân vật nguy hiểm, chỉ là nàng không muốn nghĩ hắn sẽ điều tra nàng, thậm chí gạt nàng làm chuyện như vậy.

“Mật Nhi, em hãy nghe anh nói...”

“Em không nghe, không nghe!” Tống Mật Nhi rút nước mắt lắc đầu rống to:

“Ai muốn anh cứu hắn, anh tại sao cứu hắn? Hắn người nào chứ?”

“Tống Mật Nhi!” Hắn tức giận, bắt được tay nàng

“Hắn không phải người nào của anh, nhưng hắn là cha của em!”

Tống Mật Nhi đầu óc chấn động, cả người ngu, đúng nha người kia chính là cha của nàng nhưng vậy thì thế nào?

“Đúng, hắn là cha của em, nhưng anh gặp người cha như vậy sao? Bỏ xuống vợ bị bệnh ốm yếu cùng nữ nhi thơ dại, yêu nữ nhân khác, ngay lúc vợ chết hắn cũng không có tới gặp một lần cuối.”

Nhìn thẳng hắn, ác độc nói: “E hận hắn, em hận chết hắn, là hắn để cho mẹ em đau lòng quá độ thân thể thành tật qua đời, em em vì cái gì lại phải lo lắng vì hắn, để hắn thấy mặt một lần cuối? Em không muốn, không muốn!”

Đỗ Vĩnh Duy tim cứng lại, dịu dàng xuống nói: “Không, em thật ra thì không hận hắn nếu không nhiều ngày như vậy tới nay em cũng sẽ không đứng ngồi không yên, hôm nay còn tới nơi này...”

“Em không phải, em chỉ là muốn nhìn hắn chết thế nào!” Tống Mật Nhi tàn nhẫn nói, cự tuyệt thừa nhận.

“Vậy sao? Nếu như em chỉ là muốn cho mình lòng của thoải mái một chút anh sẽ không cùng em cãi cọ.” Đỗ Vịnh Duy đưa tay chỉnh lại những sợi tóc rơi của nàng, đau lòng nói:

“Nhưng anh hiểu biết rõ anh biết Tống Mật Nhi, em không phải một người tàn nhẫn đáng sợ như vậy, em chỉ là quá nhớ mẹ của mình mới có thể hận chết cha, không cách nào tha thứ cho cha chỉ là sợ như vậy sẽ có cảm giác tội ác với mẹ, em rất hiền lành.”

Lời của hắn một chữ một chữ khắc sâu vào trong lòng của nàng, để cho nàng chỉ một thoáng hồng mắt, vô dụng nhào vào trong ngực của hắn khóc lớn nói:

“Anh tại sao phải cứu hắn, tại sao? Tại sao phải gạt em cứu hắn?”

Thật ra thì khi từ trong miệng Hắc Tổn biết được thông tin, hắn cũng rất mâu thuẫn, nhưng là....

“Bởi vì hắn dù sao cũng là cha của em, nếu như nhìn hắn trở mặt chết đi cái gì đều không làm em sẽ càng thêm khổ sở, anh không hy vọng Diễm Tâm bé nhỏ của anh khổ não, em là người ngây thơ như vậy, ngu trong ngu dần không nên làm cho em thêm có những phiền não này có đúng không?”

“Hu hu hu.. ” Tống Mật Nhi tiếp tục khóc lớn

“Vịnh Duy... em không biết mình nên như thế nào làm, em thật sự không biết.”

“Không cần biết.” Đỗ Vịnh Duy hôn tóc của nàng nói

“Tất cả đều đã qua, phẫu thuật rất thành công, hắn sẽ tốt nhưng mà anh đã bàn với họ 1 điều kiện cho nên bọn họ về sau cũng sẽ không tới quấy rầy cuộc sống của chúng ta.”

“Vịnh Duy.” Như con nhóc đáng thương Tống Mật Nhi ôm thật chặt hắn, khóc không thành tiếng.

“Em yêu anh, không có anh em thật sẽ không biết như làm thế nào, không có anh...”

“Sẽ không, anh luôn bên cạnh em, em bên cạnh vĩnh viễn có anh rồi.” Đỗ Vịnh Duy thương yêu mà nói.

Hồi lâu, không để ý tới ánh mắt người đi đường, hai người cứ như vậy thật chặt ôm nhau, Tống Mật Nhi đột nhiên cảm thấy mình quá xấu, chiếm đoạt một người đàn ông tốt như vậy, như vậy nàng...có thể hay không bị ghen tỵ gặp báo ứng đây?

“Vịnh Duy...”

“Hả?”

“Có thể hay không đem lời nói kia lặp lại lần nữa?”

“Bên cạnh của em vĩnh viễn có anh rồi, hả sao?”

“Không phải, trước cơ.”

“Bọn họ về sau cũng sẽ không tới quấy rầy cuộc sống của chúng ta”

“Không phải, còn nữa.”

“Em rất hiền lành, sao vậy?”

“Hu hu! Không phải rồi... làm sao anh lại như vậy, anh rõ ràng nói...đây là lần đầu tiên anh nói, anh tại sao không thể nói lại một lần nữa.”

Đỗ Vịnh Duy bật cười, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trông mắt đen thật sâu nhìn nàng, nghiêm túc có thể không nghiêm túc được hơn nữa.

“Nghe. Anh chỉ nói một lần, nghe cho rõ ràng.”

Cúi người, môi của hắn lại in trên môi nàng.

“Anh yêu em.”

—————oOo—————

Hoàn tiếp 1 bộ có H, chúc các sắc nữ khoái trá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-tam-yeu-dua-gion>